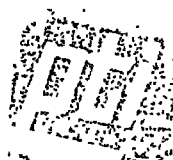

ساجیان ذوق

۱۱۹۱

گلیکسوز۔ ڈی آپ کی توانائی کی تعمیر کرتا ہے

گلیکسوز۔ ڈی

میں نشین خاص اجزاء شامل ہیں

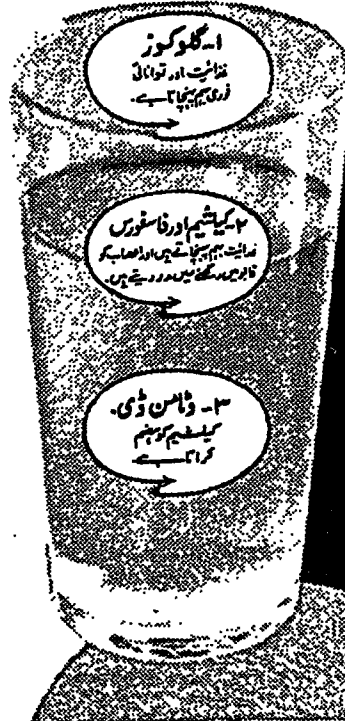
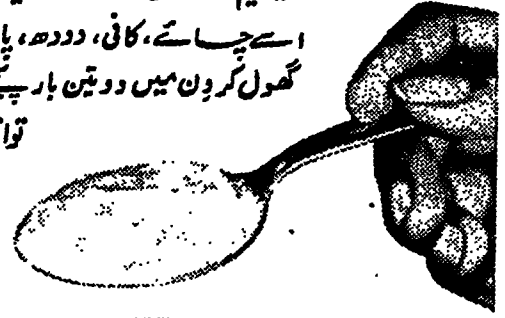
گلیکسوز۔ ڈی۔ بیماری میں، اور بیماری کے بعد
توانائی بخشتا ہے۔ عام حالات میں بھی، دن بھر کے کام کاج
سے کمزوری ہوتی توانائی گلیکسوز۔ ڈی کے استعمال
سے دوبارہ حاصل کیجئے۔ گلیکسوز۔ ڈی میں گلوکوز،
کیٹیم اور وٹامن ڈی شامل ہیں۔
اسے چائے، کافی، دودھ، پانی یا پھلوں کے رس میں
گھول کر دن میں دو تین بار پیجئے۔

توانائی بخش گلیکسوز۔ ڈی آپ کو

تندرست اور تازہ دم رکھتا ہے

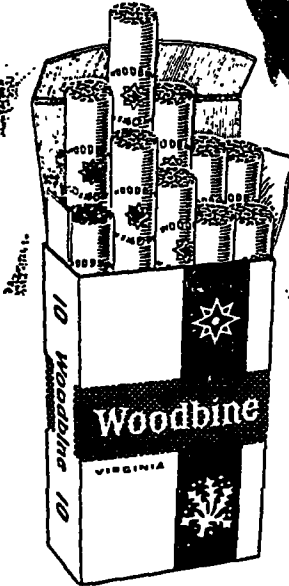
گلیکسوز۔ ڈی نام لیکر خریدیے

۳۴ اوش اور ۱۲۴ اوش کے بوتلوں میں دستیاب
گلیکسولیب اریٹرویز (پاکستان) لمیٹڈ۔

گلیکسوز۔ ڈی سے توانائی کی تعمیر کیجئے

منرے کی کیا بات ہے میرے سگریٹ میں!

خوردہ قیمت: ۳۸ روپے ۱۰ سگریٹ

یہ نہ زیادہ تیز ہے نہ بہت ہلکا

اسی لئے میں وڈبائن پیتا ہوں۔ یہ بہترین تمباکو کا لاجواب بلینڈ ہے
ہریشہ تازہ۔ اس کا مزہ بھی نہیں بدلتا۔ آپ بھی وڈبائن چن کر دیکھئے۔

وڈبائن

بہترین تمباکو کا لاجواب بلینڈ

PAKISTAN TOBACCO
PTC
COMPANY LIMITED

پاکستان ٹو باکو
کمپنی لمیٹڈ

خوش نظر و باوقار

لہف ۹۵۰۰
رنگدار مرسر ائزڈ پاپلین
تغیر
۵۰۰۰
بہترین لہف
رنگدار مرسر ائزڈ ڈریس
نیسم

کالونی قتل
ٹیکسٹائل وٹولیمیٹل
اسامیل ہندو . ہمت

کالونی قتل کے پارچات . خوش نظر و باوقار

صابونوں میں ایک سے ایک بہتر سلسلہ

لبورات کے لئے مثال

بہترین اور سب سے

کمرے میں بیکار اور طہارت کے لئے

صابن اور آب جلی
دھو لائی کے لئے

جلد اور نگہداشت کے لئے

ہر مقصد کیلئے
موزوں ترین
صابن

عمر بہتر اور بہترین

ہم آپ کی خدمت میں دھونے اور نہانے کے معیاری صابنوں کا سیٹ پیش کرتے ہیں جنہیں صفاً محنت کے جدید ترین اصولوں پر تیار کیا جاتا ہے۔

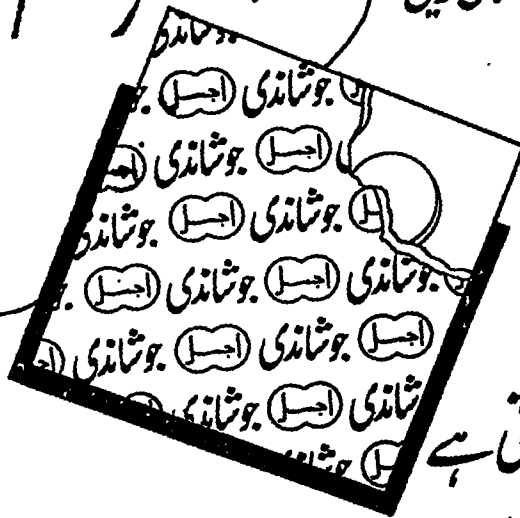
ڈو الف تار انڈسٹریز لمیٹڈ - کراچی

جوشاندی

نزلہ زکام کھانسی کی زود اثر دوا

صدیوں کے آزمودہ جوشاندے کی ترقی یافتہ شکل
جس میں جوشاندے کے تمام زوائد موجود ہیں۔
جوشاندی سالہا سال سے نزلہ زکام کے
مریضوں کو فائدہ پہنچا رہی ہے۔

نہ جوش دینے کی قیاحت، نہ چھانسنے کی ضرورت
صرف ایک پیالی تیز گرم پانی میں
دو ٹیکس مل کر استعمال کریں

ہر جگہ ملتی ہے

ہر موسم میں استعمال ہوتی ہے

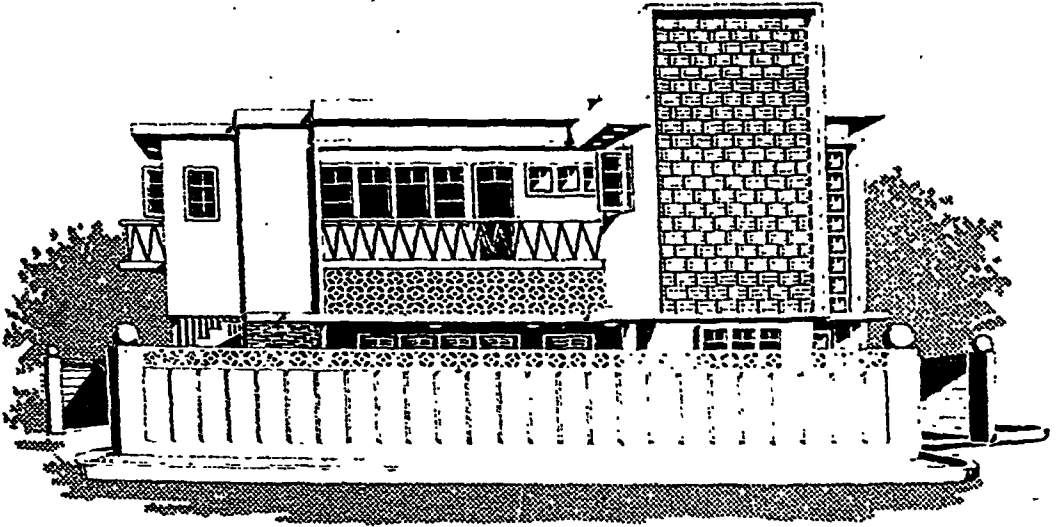
دوا خانہ حکیم اجمل خان لاہور

اجمل

کراچی راولپنڈی پشاور

ہے رنگِ لالہ و گل و نسریں جدا جدا
ہر رنگ میں بہار کا اثبات چاہیے
غالب

رنگوں کے تنوع سے فرد و سب نفیر کی تعمیر کا حسن دو بالا ہو جاتا ہے اور اگر یہ رنگ پائیدار
ہوں تو سب کی محنت وصول ہو جاتی ہے۔

تعمیرات میں مختلف خوشنما رنگ لانے اور ان رنگوں میں ثبات کے لئے تجربہ کار ماہرین تعمیرات

مغربی پاکستان صنعتی ترقیاتی کارپوریشن کے

سفید سیمینٹ

کو ترجیح دیتے ہیں کیونکہ اس میں مختلف خوشنما رنگ قبول کر لینے کی خاص صلاحیت ہے اور یہ رنگ سالہا سال خراب بھی نہیں ہوتے۔
مغربی پاکستان صنعتی ترقیاتی کارپوریشن کا سفید سیمینٹ، سفید ورنیچ، سادہ یا موزنگ، اندر و بیرونی آرائشی پیم، دیوار، فرش، کورس، ٹائلوں، چالوں
نیز خزانے کے سامان کے لئے نوزوں ترین ہے
صنعتی ترقیاتی کارپوریشن مغربی پاکستان کا سفید سیمینٹ بدلی سیمینٹ کے مقابلے میں سستا ہے اور برسوں اپنی آب و تاب اور چمک دمک برقرار رکھتا ہے۔

وائٹ سیمینٹ انڈسٹریز لمیٹڈ - سکندرا آباد (میاں نوالی

نیشنل بینک آف پاکستان کو اس کے کارکنوں ہی نے ملک کا سب سے بڑا بینک بنایا ہے یہ ان سب کی محنت کا ثمر اور سب کیلئے باعث فخر ہے

ایک شہر کو دوسرے شہر اور ایک ملک کو دوسرے ملک سے منسلک کرنے والے ٹیلیکس کے برقی فیتے
ریاضی کے پیچیدہ مسائل لمحوں اور ثانیوں میں حل کرنے والی حساب داں مشینوں اور کمپیوٹروں کی پراسرار سرگوشیاں
ملک کے طول و عرض میں پھیلے ہوئے شاخوں کے وسیع جال
پٹ سن کے کاروبار میں ۹۰ فیصد تک سرمایہ کاری کی عملی صلاحیت اور ملکی برآمدات کے لئے
۹۰ فیصد سرمایہ کی فراہمی اور سب سے زیادہ ڈپازٹس کا حصول

ان تمام حقائق سے زیادہ اہم ہمارے وہ کارکن ہیں جنہوں نے
نیشنل بینک آف پاکستان کو ملک کا سب سے بڑا بینک بنانے میں عملی حصہ لیا
قومی خدمت میں نمایاں اور سب سے پیش پیش رہنے پر نیشنل بینک آف پاکستان اپنے اعلیٰ کے فخر کا
جائز طور پر مستحق ہے اور وہ خود بھی بجا طور پر ان پر فخر کرتا ہے۔

نیشنل بینک آف پاکستان
قومی ترقی میں معاون

(قومی ادارہ ور بینک آف بحالہ دور لیڈر) (میں برائے نیشنل انوسٹمنٹ ریونٹ)

(۶۱) فتح پور [سیکری] کے مخدوم زادے اپنے معاملے میں مجھ سے جواب مانگتے ہیں، ان لوگوں سے کیا کہوں۔ اس سے پہلے جو خط آپ کی خدمت میں لکھا ہے۔ اس میں اپنے دل کی تمام باتیں لکھ چکا ہوں۔ زیادہ کیا لکھوں۔ و اسلام مع الاکرام۔ اسد اللہ [دوشنبہ ۲ ربیع الثانی ۱۲۷۰ھ] مطابق ۲ جنوری ۱۸۵۴ء - ۳۰ تا ۳۷ - آخر -

(۷)

(۱) آپ کے کمالات علمی اور مکارم اخلاق کا جو عطیہ الہی ہیں، فائز بن کر دیدہ ہوں، اور آپ کے طرزِ تحریر کی دلکشی اور اندازِ بیان کی جان پروری نے مجھے اس عالمِ خاموشی میں گویائی اور خامہ فرسائی پر مجبور کر دیا ہے۔ آپ کا یہ جان پرور خط جو غیر متوقع طور پر مجھے ملا ہے۔ میرے لئے شرفِ قبولیت کی خوشخبری ہے۔ آپ کی یہ خواہش دیکھ کر کہ خط کا جواب لکھوں، میرا دل چاہتا ہے کہ نگارش میں وہ اندازِ بیان برتوں جو فرزانگانِ دیدہ کی نظر میں پسندیدہ قرار پائے۔ تکلف برطرف اس سے پہلے بھی سخن گزاری اور کتبہ نگاری میں مجھے ایک دست گاہ حاصل تھی۔ لیکن کاش دل کا بار غم آسا گراں نہ ہوتا اور قلم راہ سخن میں اس روش پر چل سکتا جو اس سے پہلے ممکن تھی۔ لیکن افسوس یہ قلم جو خوش خرامی اور رفاہی میں اپنی روانی اور نواسختی سے نشاط افروز رہتا تھا۔ کبک دوری کو اندازِ خرام سکھاتا اور مرغِ صبح گاہی کو نغمہ سنجی کا درس دیتا تھا۔ اب اس رنجوری و ناتوانی میں جس سے دوچار ہوں۔ اپنی رفتار ایسی بھولتا ہے اور کچھ ایسا سرمہ در لگو ہے کہ اگر کبھی دو تین سطریں لکھتے کا اتفاق ہوتا ہے تو یہ محسوس ہوتا ہے کہ اب قلم ہاتھ میں نہیں صرف قوتِ مطلق کی تقطیر ہو رہی ہے۔ گویا خواجہ نظیری نے میری زبان سے کہا ہے :

نہ باگم نظری فی بصوتم آہنگی

شکستہ بالم و صیاد در کین دایم

[تا ۱۷]

(۲) برادرِ خجستہ گہرِ مرزا علی بخش خان بہادر [رنجور] کو آپ کا سلام پہنچا دیا تھا۔ وہ بھی سلام لکھاتے ہیں، اور سلام کے ساتھ اشتیاقِ ملاقات کا اظہار کرتے ہیں۔ سرورِ دیدہ و دل غلامِ فخر الدین خان یہاں موجود نہیں۔ تلاش روزگار میں پنجاب کی طرف گئے ہیں۔ پیسوں ان کا خط ملا تھا۔ اپنی کامیابی کا حال لکھا ہے، اور بتایا ہے کہ شہرِ قصور میں جو پنجاب میں ہے۔ عدالتِ فوجداری کے سرشار دار ہو گئے ہیں۔ [۱۸ تا ۲۳]

(۳) شرافت و مروت پناہ سید ارشد حسین صاحب کی خدمت میں میرا سلام پہنچے۔ دراصل مجھے اپنے اوپر غصہ ہے کہ یہ خط لکھا تھا تو اس مخدوم کے نام الگ ایک ورق لکھ کر خط کے ساتھ کیوں نہ لکھا۔ یہاں وہی دراندگی اور عاجزی میری فخر خواہ ہے جس کی کیفیت اس خط کے شروع میں بیان کی ہے۔ از اسد اللہ نامہ سیاہ سہ شنبہ ذیقعد ۱۸۶۵ - ۱۷ [۱۷ ہجری ۲۵ ستمبر ۱۸۴۹ء] [۲۳ تا ۲۸]

(۹) اب اکبر بادشاہ کی ایک دن سالہ سلطنت کے واقعات لکھنے ہیں۔ دیکھئے کیا ہوتا ہے اور تم میرے ہاتھ میں کس طنز چلتا ہے۔ [۲۷، ۲۸]

(۶)

(۱) جاں نواز! اس تنگ رگنڈ میں دونوں مرکب ساتھ ساتھ چلتے ہیں۔ ہم اس راستے کے راہرو ہیں، اس لیے خط میں خوشی اور غم دونوں کا ذکر کرنا ہے۔ اس سے بڑھ کر خوشی کیا ہو سکتی ہے کہ پودہ سال کی مدت کے بعد میری زندگی کی اندھیری رات میں چودھویں کے چاند کی چاندنی پھیل گئی ہے، گویا [مثنوی] جامِ حم کے لکھنے والے [احمدی مراغی] نے میری زبان سے کہا تھا:

احمدی شصت سال سختی دید
تاشبی روی نیک بخت دید

آپ سمجھ گئے ہوں گے کہ میں کیا کہنا چاہتا ہوں۔ سمندر نہیں بلکہ آسمانِ فضل و کمال کے سات ستارے بلکہ نہ سات سمندر نہ سات ستارے بلکہ ان سے بھی روانی میں زیادہ اور روشن میں بڑھے ہوئے مولانا مولوی حافظ محمد فضل حق الخاٹب بہ امیر اولہ ہزار دہلی تشریف لائے اور غالب حق پرست کو معزز لہ اور اشاعرہ کے علی الرغم اسی دنیا میں حق کا دیدار حاصل ہو گیا۔ لیکن تجلی حق میں سمجھتا ہوں برقی کی صورت میں تھی کہ حضرت دہشتے سے زیادہ اس شہر میں قیام فرمانہ ہوئے۔ چنانچہ کل یعنی شنبہ سوم ربیع الثانی رامپور جارہے ہیں [۱۵ تا]

(۲) غم جن کی طرف خط کے شروع میں اشارہ کیا یہ ہے کہ میری ایک بھوپتی تھی جسے میں اپنے آٹھ مرحوم بزرگوں کی یادگار بلکہ ان سب کی جگہ اپنا بزرگ جانا سمجھتا یعنی میری دو بھوپیاں [۹] تین چچا [مرزا نصر اللہ بیگ خاں اور [۹] ایک باپ [مرزا عبد اللہ بیگ خاں] ایک دادی [۹] ایک دادا [مرزا قوٹان بیگ] ان سب کے مرنے کے بعد ان سب کا جانشین سمجھتا تھا۔ اس بھوپتی کا انتقال ہو گیا، اور اس معظمہ کے گذر جانے سے مجھ پر وہ گز رگئی جو دشمنی سے جگر پر اور آگ سے نص پر گزرتی ہے (۳) آج صبح کے بعد مولانا کے ساتھ ہم نشینی اور ہم سخن کا موقع ملا۔ مولوی شاہ محمد (میں انہیں نہیں پہچانتا تھا یہ اٹھ کر جائیں گے، تو مولانا سے دریافت کروں گا کہ کون ہیں) نام کے ایک صاحب نے گفتگو شروع کی اور کہا کہ میں تو بھگت جارا ہوں۔ میں نے کہا کہ میرا خط لے جاسکتے ہیں کہنے لگے ضرور میں فوراً جارا ہوں، ہاتھ گھوڑے کی باگ پر ہے اور پاؤں رکاب میں۔ چنانچہ میں نے لکھ کر دے دیا۔ امید ہے کہ یہ سلام و پیام آپ تک پہنچ جائے گا۔ [۲۰ تا ۲۴]

(۴) دوست عزیز بابو [جانی] بکے لال [رند] طال بقادہ کے خط سے راجستان کے عہد حکومت کا حال معلوم ہوا۔ شاید آپ کو بھی سفر کرنا پڑے اور یہ خط جو شاہ محمد کو لکھ کر دیا ہے نہ جانے کب پہنچے اور کہاں جا کر آپ کو ملے۔ [۲۶ تا ۲۹]

(۵) شاہ محمد ہی سے معلوم ہوا کہ آپ کے [بلادرگرمی میرا شاد حسین اور فزندہ سعید میرا محمد حسین طال عمر] آپ کے پاس پہنچ گئے ہیں یا جلد پہنچ جائیں گے۔ خدا اس ملاقات کو مبارک تسلر دے اور زیادہ سے زیادہ برکتیں عطا فرمائے۔ بھائی صاحب کو میری طرف سے سلام اور جیتجیوں [میرا محمد حسین اور میرا محمد ہی حسین] کو دعا پہنچو [۲۹ تا ۳۰] دو شنبہ ۲ ربیع الثانی ۱۲۷۵ مطابق ۲۶ فروری ۱۸۵۹ء

فرمائے ہیں کہ داپسی دیر سے ہوگی [۶ تا ۸]

(۵) میں سمجھتا تھا کہ مخدوم خیر آباد میں اور برادر معظم کوہ آہو میں مقیم ہیں اور سوچتا تھا کہ خیر آباد میں انگریزی ڈاک نہیں جاتی اور اگر خط آہو بھیجوں تو پہاڑ کے نام کے سوا کوئی اور پتہ بھی ہونا چاہیے اور وہ مجھے معلوم نہیں۔ ان ہی دنوں میں ایک مبارک دن ڈاک کا تیز رفتار ہر کارہ آیا اور دارالخیر احمدیہ سے بھیجا ہوا آپ کا خط لایا۔ دل سودا زدہ کو سکون ملا۔ پریشانی خاطر رفع ہوئی [۸ تا ۱۵]

(۶) آپ نے کتنی دل غش کنی بات لکھی ہے کہ ہم دہلی ہو کر اجیمہ جانا چاہتے ہیں۔ یہ بھی تو سوچئے کہ سُننے والا کسے کا پیار کیوں ادھر نہیں آئے؟ اور نہ آنے کی کوئی توجیہ و تاویل نہیں ہو سکتی، سوائے اس کے کہ نہیں آئے خیر و دہلوی نے کیا خوب کہا ہے:

پس از آنکہ من غام بحیرہ کا رخاوی آمد

[مصرعہ اولی: بلب آمدہ است جاتم تو بیا کہ زندہ مانم] [۱۶ تا ۲۰]

(۷) کچھ حال اس شہر و دیار کا لکھتا ہوں۔ اس سوز و ساز میں میری روداد بھی معلوم ہو جائے گی۔ والا برادر فرخ اختر محمد ضیاء الدین خان بہادر نیز رشتاں [جیسا کہ اُن کا ہر سال کا معمول ہے، دو ہفتے ہوتے شغلے گئے ہیں، برادر عزیز علی بخش خان بہادر [رجزور] شہر کی سکونت ترک کر کے عرب سرا میں جو مقبرہ حضرت سلطان المشائخ [نظام الدین اولیاء] کے جوار میں چوٹی سی آبادی ہے جا رہے ہیں۔ امین الدین خان بیگانگی اختیار کر ہی چکے۔ یہ دونوں ہمدم تھے۔ اب ان سے ملنے کو ترستا ہوں۔ [۲۱ تا ۲۷]

(۸) اس گوشہ نشینی میں جو میرا مسلک اور معمول ہے۔ بادشاہ سلامت [بہادر شاہ ثانی] نے مجھے [بروزہ بخشید، ۲۲ شعبان ۱۲۶۶ھ/۴ جولائی ۱۸۵۰ء] دربار میں بلایا۔ خلعت اور خطاب عطا فرمایا اور اپنے بزرگوں کی حکومت و سلطنت کے حالات لکھنے پر مامور فرمایا۔ میں نے دل میں کہا اسے غالب آشفتمہ سر منصب سخن گستری کی آبرورکھنا ضروری ہے۔ اور اگرچہ افسانہ سرائی آزاد مردوں کا شیوہ نہیں طعنہ زنیوں کو بھی موقع نہ دینا چاہیے۔ چنانچہ مبدیہ فیاض کی تائید و توفیق سے کتاب کا وہ حصہ [مادہ ۶۱۸۵۱] تک پیش روؤں کے اسلوب کو قائم رکھتے ہوئے ختم ہو گیا جو محمد نعت، مدح سلطان خطاب زمین بوس، سبب تالیف اور امیر تمور صاحب قرآن حضرت ظہیر الدین بابر اور حضرت نصیر الدین ہمایوں کے حالات پر مشتمل ہے، اور یہ حصہ کاغذ کے آٹھ جزد میں آیا ہے اور معنی نگاری کا حین مرقع ہے۔ [۲۷ تا ۳۶]

(۹) برادر روشن گہر سید ارشاد حسین خان کو سلام پہنچے۔ انہوں نے عطائے خطاب کی تہنیت میں مجھے جو خط لکھا تھا اس کا میں جواب نہ دے سکا تھا، اس بات پر مجھے شرمسار جاں۔ ان دنوں یہ جنوں تھا کہ رات دن اس کتاب [پر توستان] کی نگار کش میں اور اس نگار کش کے اسلوب کے اہتمام میں لگا رہوں۔ چنانچہ ان دنوں کتاب کے اس حصے کی ترتیب میں

انہماک رہا جو حمد و نعت اور مدح پر مشتمل ہے۔ والسلام بالوف الاحترام۔ [۳۸ تا ۴۴]

کہاں بھیجا جائے۔ یہ سوچا ہے کہ طالع یار خان ہی سے پوچھوں اور اس مرد راہ وال کی رہنمائی کے مطابق غلط روئے کروں۔

[۱۶ تا ۱۷]

(۳) آپ نے جو اظہارِ مطلق فرمایا ہے اور [میری] سرگزشت پرچہ میں ہے تو سنئے۔ کو تو ال (فیض الحسن) صاحب اور محبِ طریٹ [کنور وزیر علی خاں] آتشا، فتنہ کیوں میں موجود اور قسمت شراب۔ محبِ طریٹ صاحب کو تو ال کا معاملہ ہے۔ لیکن محبِ پر تشدد کے لیے کو تو ال کا فرمانبردار بن گیا۔ اور میری گرفتاری کا حکم صادر کر دیا۔ اور شش و سش (۱۰۰۰) نے اگرچہ میرا دوست تھا، ہمیشہ مجھ پر مہربان رہتا تھا اور بزمِ مے نوشی میں بار بار ایسے ساتھ شریک ہوا تھا ہے انسان اور بیگاری اختیار کر لی۔ مقدمہ صدر [عدالت] میں پہنچا۔ لیکن کسی نے شنوائی نہ کی اور وہی بیداد پستور قائم رہا۔ نہ جانے کیا صورت پیش آئی کہ جب پوری میعاد ختم ہونے آئی تو مجسٹریٹ کے دل میں رحم آیا اور خود اپنے حکم کی منشا اور میری رہائی کے لیے صدر [عدالت] سے درخواست کی۔ درخواست منظور کی گئی، بلکہ مجسٹریٹ کے اس فیصلے کو سزا دیا۔ دیکھتے ہیں کہ زعمائے قوم نے اس خیرہ سریعین ظالم مجسٹریٹ کو ملامت کی حق اور میری آزاد رہی اور خاکساری اس پر واضح کی تھی۔ آخر خود میری رہائی کی درخواست کر کے اس نے گویا اس طرح عذر خواہی کی اور اس کے سوا بھی بہت معذرت اور دلجوئی کا اظہار کیا۔ میں ہر صفت اور ہر فعل اور ہر امر کو خدا کی طرف سے جانتا ہوں اور خدا سے تنگدانا روا نہیں، اس لیے جو کچھ ہوا اس سے وارستہ اور جو کچھ گزری اس پر خوش ہوں۔ لیکن چونکہ آرزو آئین بندگی کے منافی نہیں:

عشق است و صد ہزار نعمت اچھے جرم

گر خواہش کند دل شیدا مرا چہ جرم

اس لیے چاہتا ہوں کہ اب دنیا میں نہ رہوں اور اگر رہوں تو ہندوستان میں نہ رہوں۔ روم ہے، مصر ہے، ایران ہے، بغداد ہے، ورنہ پھر خود کعبہ آزادہ رول کی پناہ گاہ اور سنگ آستانہ رحمتہ للعالمین عاشقوں کی تکیہ گاہ ہے اس کے سوا کیا چاہیے وہ وقت کب آتا ہے کہ قیدِ فرومانگی حیات سے جو اس قید سے جو کٹ گئی، کہیں زیادہ روح فرسا ہے۔ نجات پاؤں اور کسی منزل کو مقصود بنائے بغیر محل میں نکل جاؤں یہ تھا بیان اس کا جو مجھ پر گزری اور یہ ہے وہ آرزو جواب دل میں ہے، والسلام۔ اسلئے شنبہ ۱۹ ربیع الآخر ۱۲۶۴ اور ۲۵ مارچ ۱۸۴۸ء کو یہ خط لکھا۔ اب دیکھئے کس دن بھیجا جاتا ہے اور کس طرح بھیجا جاتا ہے فقط [۱۶ تا ۲۰] [اگست ۱۸۴۷ء]

(۵)

(۱) یارب ینسیم بہشت کا جھونکا اچانک کہاں سے آیا کہ مشام جاں معطر ہو گئی۔ [۱، ۲]

(۲) اس سے پہلے جناب نے خط میں لکھا تھا کہ سفر حجاز کا قصد ہے۔ بارے میں نہ ہوا اور قبلہ کبھے نہ گئے۔ [۲، ۲]

(۳) پھر آپ کے برادر گرامی سید ارشد حسین صاحب کی تحریر سے ہولناک بیماری کی خبر ملی اور میرے بیتا باندہ استفسار

سے پتہ چلا کہ قادمِ مطلق نے وہ بلا ٹال دی اور یسین کراٹھیاں ہوا۔ [۲ تا ۶]

(۴) اس موقع پر طالع یار خان ٹونک سے آئے، انہوں نے بتایا کہ حضرت وطن تشریف لے گئے ہیں اور جاتے وقت

(۳) اور یہ حکایت اس لیے ہے کہ ان دنوں [ثلث اہل سال ۱۸۴۵ء] میرا ناری دیوان جو کم و بیش سات ہزار ابیات پر مشتمل ہے۔ [مطبع دارالاسلام، دہلی میں] چھپ رہا ہے۔ غالباً دو مہینے کے اندر اندر اس کا چھاپا مکمل ہو جائے گا۔ ایک جلد پر بیس کے طور پر جناب کی خدمت میں بھیجوں گا، تاکہ جس طرح میری شکر کا مجبور [پنج آہنگ، قلمی] آپ کے پاس ہے۔ یہ سفینہ نظم بھی آپ کی خدمت میں رہے۔ [۲۸ تا ۲۴]

(۴) چونکہ نواب [ٹونک] نے مجھے درخور اعتنا نہیں سمجھا اور میری مدد کوئی کو نگاہ میں نہیں لائے۔ اس لیے میں سوچتا ہوں کہ میں بھی بے برصگی سے کام لوں اور اس قصیدے [ای ذات تو جامع صفت عدل و کرم راء، قصیدہ ۴۱ در دیوان فارسی مطبوعہ ۱۸۴۵ء] کو قلم زد کر دوں۔ دیوان میں درج نہ کروں اور چونکہ نواب نے میرا نام اپنے دفتر [دربار] میں پسند نہیں کیا میں بھی نواب کا نام نامی اپنے دیوان میں [درج کرنا پسند نہ کروں]۔ حضرت اس باب میں کیا فرماتے ہیں؟ [۲۹ تا ۲۲]

(۵) اسید وار ہوں کہ سوال کا جواب دیر سے نہیں بلکہ جلد عطا فرما کر مسرت بخشیں اور اس تفرقہ خاطر سے آزادی دلائیں کہ دیوان کی طباعت جلد اس قصیدہ نامقبول تک پہنچنے والی ہے۔ انہوں نے میرا خون جگر پینا رائگاں گیا۔ اس بزرگ کی مدح کا کیوں میرے سر میں سودا سمایا تھا؟ پہلے میں نہ دام و درم جسے پہلے گوہر سخن سمجھوں، نہ اظہار طفت و کرم جس پر قناعت کروں [۲۳ تا ۲۹]

(۵) خط کے شروع میں بھی میں نے کہا ہے اور اب آخر میں بھی کہتا ہوں کہ مجھے اپنا بندہ جانیں اور یقین کریں کہ میں آپ سے خوش ہوں۔ جو کچھ کہتا ہوں از روئے انصاف نظر میں تو لیں اور مجھے سے آزر دہ نہ ہوں۔ اس خط کا جواب جلد تحریر فرمائیں والسلام مع الاکرام! ان شاء اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم و سیدہ نگاشتہ بکرم بوعی الادل ۱۲۶۱ھ [مطابق ۱۰ مارچ ۱۸۴۵ء] [۲۹ تا ۳۴ آخر]

(۴)

داختم ز سوز غم کہ خجل وار دم ز خلق

بولی کہ تن ز سوز خن استخوان دہد

(۱)

[از قصیدہ غالب در منقبت امام دوازدهم، دوازدهمین قصیدہ در دیوان فارسی مطبوعہ ۱۸۴۵ء] سبحان اللہ ایک طویل مدت گزر گئی۔ میں یہی سمجھتا رہا کہ قبلہ کہتے ہیں حجرا لاسود کے بوسے لے رہے ہیں۔ براہ گوشت بر آواز دہا کہ کب سننے میں آتا ہے کہ آپ کہتے ہیں عیاذ اللہ بھراؤں اور سفر حجاز سے واپس آگئے۔ قسم برب کہتے ہیں جب تک طالع یا رخاں تجار سے ملنا نہیں ہوا اور ان سے یہ نہیں سنا کہ خان والا شان وطن گئے ہوئے تھے، سات مہینے کے بعد واپس آئے، میں اور اب امیر میں نہیں بلکہ ٹونک میں ہیں، یہی سمجھ ہوئے تھا [کہ حج کو تشریف لے گئے ہیں] جیسا کہ عرض کیا۔ بارے اب زبانی بھی حال معلوم ہوا اور والا نامہ بھی پہنچا اور باعث مسرت ہوا [۱ تا ۹]

(۲) جب دواؤں ایک دوسرے سے دور ہوں تو قلم کی زبان سے ہی باتیں کرکتے ہیں، ہمزبانی کا تب شمنہ ذوق ہوں، والا نامہ پڑھتے ہی خط لکھنے بیٹھ گیا۔ خط لکھ رہا ہوں اور جانتا ہوں کہ جب تک یہ نگار کش ختم نہ ہوگی جیسا نہیں آئیگا لیکن ہر آن یہ وعدہ ہے کہ حضرت ٹونک میں ہیں، اور [آپ کے برادر گرامی] سید ارشاد حسین خان مغزیں۔ خط لکھ جائے تو

کرا نہیں کو دے دیا، اور ایک عرصہداشت بھی لکھ کر ساتھ کر دی تاکہ اس وسیلہ سے یہ آرزو برائے کو نواب صاحب کی توفیق میرے نام صادر ہو۔ [۲۴ تا ۲۵]

(۹) دیبلچے کے مضمون کی داد پہلے آپ سے اور پھر محمد علی مولوی تھوڑا دیر علی سے چاہتا ہوں کہ معدودہ کا ذکر کن الفاظ میں کیا ہے اور فن بانک کی تعریف کس انداز سے کی ہے اور اس کے ساتھ دیبلچے اور رسالے کی عبارت میں اسلوب بیان کی بہت کو کہیں ہاتھ سے نہیں جانے دیا ہے۔ بیان کا خاص اسلوب برابر قائم رہا ہے۔ باایں ہمہ جانتا ہوں کہ اپنی جادو بیانی پر غصہ اس وقت کر سکتا ہوں، اور مجھے اپنی کاوش کی داد اس وقت ملے گی کہ بندگان نواب صاحب سلطان نشان میرے انداز میں کو پسند فرمائیں۔ [۲۴ تا ۲۵]

(۱۰) اس عرض دعا کے بعد قلم ہاتھ سے رکھتا ہوں، اور خط کو اس دعا پر ختم کر کے تہہ کرتا ہوں، عمر فرزداں باد۔
دولت روز افزوں از اسد اللہ نگاشتہ چہار شنبہ چہارم ذی الحجہ ۱۲۶۳ھ [یکم نومبر ۱۸۴۸ء] [۳۳ تا ۳۵]

(۱۱)

(۱) قبلہ جان و دل سلامت، اپنی تقصیر کا غند خواہ ہوں، اور لطف و کرم دوست کا سہارا لے کر بکشتائی کرتا ہوں کہ اس خدا کی قسم جس نے جان و دل کو نور و عطا کیا اور کام و زبان کو گنج سخن دیا کہ میں آپ سے بخشش ہوں اور جس طرح خدا کے وجود کو ماننا ہوں اسی طرح یہ بھی جانتا ہوں کہ حضرت میری حاجت ردائی کے لیے بے حد کوشاں ہیں۔ لیکن کام ہوتا نہ ہو اور سننے والا کان دھرنے کو اور اس کا دل کچھ کرنے کو آمادہ نہ ہو تو حضرت کیا کریں اور دوسرے سے بھر میری حاجت ردائی کیسے کرائیں۔ اس صورت میں مجھے چاہیے تھا کہ مقصود سے قطع نظر کرنا اور آپ کو زیادہ رحمت نہ دینا اور میرا خدا جانتا ہے قطع نظر کر چکا ہوں، اور اپنے لیے پریشیمان ہو چکا ہوں [۱ تا ۹]

(۲) اس خط سے ہرگز ہرگز یہ خیال نہ کریں کہ غالب کج اندیش گدائے مبہم ہے۔ یہ خط صرف ایک سوال کی خاطر ہے جس کا جواب چاہتا ہوں۔ حقیقت حال یہ کہ اگرچہ کمترین غلات کی اور گوشہ نشین ہوں، لیکن بے نواؤں اور ناداروں کے زمرے میں میری بھی آبرو ہے۔ گدا سہی، لیکن گدائے بارگاہ ہوں اور روشناس شاہ۔ تخت نشین دہلی کی مدح کی ہے تو منشور تفتہ شاہان میرے نام صادر ہوا ہے اور جب بھی گورنر جنرل کا قصیدہ کہا ہے تو معدودہ نے خوشنودی نامہ مجھے بھیجا ہے۔ چنانچہ ابوظفر سراج الدین بہادر شاہ کی ایک توفیق اور جس ٹامسن (JAMES THOMSON) گورنر [صحیح لفظ گورنر] اکبر آباد [۲۲ تا ۲۳] دسمبر ۱۸۴۳ء تا ۱۸۶۹ء کا ایک مکتوب میرے پاس موجود ہے ان فرمانرواؤں کے میرے پاس بہت سے مہرت نامے ہیں لیکن یہاں ان میں سے صرف ان خطوں کا ذکر کیا ہے جو قصیدہ پہنچنے کی اطلاع اور خوشنودی تہہ رانی کے اظہار کیلئے آئے ہیں۔ انھوں نے نواب عالی جناب [نواب وزیر محمد خاں دلی ٹونک] نے تحفین کا جواب تحفین سے نہیں دیا اور عرضداشت کا جواب تحریر نہیں کیا۔ صلے اور عطیے اور انعام کے نہ پہنچنے کا غم حاشا دکلا نہیں، لیکن [عرضداشت کے جواب میں] مکتوب کے نہ آنے کا غم ضرور ہے۔ اس باب میں میرا ملول ہونا بجا نہیں، لیکن ملول ہونے کے باوجود لگہ نہیں کرتا۔ یہ جو کچھ کہا برہیل حکایت ہے نہ کہ شکایت [۱۰ تا ۲۴]

ہو جائے تو اگر سے روانہ ہوں اور اس طرح یہ سفر شروع ہونے میں لامحالہ ایک مہینے لگے گا۔ ایسی صورت میں کتنا اچھا ہو کہ اسی چار ہفتے میں جو جواب مجھے ملنا ہے مل جائے تاکہ ماڈک صاحب (SIR THOMAS HERBERT MADDOCK) کا ہر کردہ خط بھی میرے پاس ہو اور اس کا خدشہ بھی نہ رہے کہ شاید آپ کا خط دہلی ایسے وقت پہنچے کہ میں روانہ ہو چکا ہوں اور ڈاک والے مجھ نہ پا کر خط آپ کو داس کر دیں۔ چونکہ لطف و مرحمت کا درجہ دوراندیشی سے بالاتر ہے۔ مجھے امید ہے کہ آپ آغاز کار کو انجام تک پہنچا دیں گے اور اسی مہینے میں یہ کام اتمام تک پہنچ سکے گا [۱۸ تا ۲۰] (۵) میرزا علی بخش خاں [برجور تخلص (میرے برادر نسبتی)] سلام کہتے ہیں اور فخر الدین [غلام فخر الدین پسر راجہ گورنر شہر] عرض کرتا ہے [آپ کے بھائی] شفیع کو میرا شاہد حسین کی خدمت میں میرا سلام پہنچے اور میری کوتاہ قلمی کی معذرت بھی۔ انہیں کسی دوسرے موقع پر خط لکھوں گا۔ والسلام مع الاکرام نکاح شہ ۴ چار شنبہ ۱۴ جمادی الثانی ۱۲۵۹ھ مطابق ۱۰ جون ۱۸۴۳ء جواب طلب۔ از اسد اللہ بے ادب [۲۰ تا ۲۶ آخر] [۱۸۳۶ء]

(۲)

- ۱) بخدمت وافر المہر حضرت انجمن پناہی مطاع امید گاہی دام بقاۃہ - [۲۰، ۱]
- ۲) قلم کی زبان سے جو ترجمان دل اور سیف شوق ہے، باقیں کرتا ہوں۔ [۲، ۳]
- ۳) اس سے پہلے شفیع طالع یار خاں نے جو والا نامہ مجھے پہنچایا تھا، اس کا جواب اسی دن لکھ کر انہیں بے دیا تھا اور اس کے دو تین دن بعد معلوم ہوا تھا کہ سرکاری ہر کارہ مصر نامی وہ خط لے گیا۔ [۳ تا ۵]
- ۴) یہ چند دن بڑے اچھے گزرے۔ طالع یار خاں کا قیام شہر میں تھا۔ ملاقات ہوتی رہتی تھی اور برابر آپ کے اوصاف و محامد کا ذکر رہتا۔ [۶ تا ۸]
- ۵) ایک ہفتے سے زیادہ نہیں گزرا کہ میری قاضی فیض الدین بادیونی کا آگرے سے دہلی آنا ہوا۔ آپ سے مل کر آئے تھے۔ ان سے آپ کے ٹونک سے مستقر اور مستقر سے اکبر آباد آنے کی اطلاع ملی۔ انہیں بھی اپنی طرح آپ کی تعریف میں رطب اللسان اور آپ کی مدح و ثنا میں اپنا ہم زبان پایا۔ [۹ تا ۱۳]
- ۶) انہیں مجھ سے صحبت ہوئے آج تیس دن ہے۔ میرا سلام آپ کی خدمت میں پہنچائیں گے۔ [۱۳، ۱۴]
- ۷) شاید آپ بھی جلد ہی آگرے سے ٹونک روانہ ہونے والے ہوں اور وہاں پہنچ کر یہ عزیز جو طالع یار خاں کو دے رہا ہوں آپ کی نظر سے گزرے۔ [۱۴ تا ۱۷]
- ۸) اس دفعہ طالع یار خاں نے جس سے میرے دیرینہ مراسم ہیں مجھ سے ایک بڑے مشکل کام کی فرمائش کی۔ بانک کے داؤ پیچ پر ایک مختصر ہندی رسالے کا فارسی میں ترجمہ کرنے کو کہا اور یہ مشورہ دیا کہ اس خدمت کی انجام دہی نواب معلی القاب [نواب صاحب، ٹونک، نواب دزیر محمد خاں] کی خوشنودی مزاج کا سبب ہوگی۔ میں چونکہ ان کے خواجہ جو دو کر کم کا زلہ خواہ ہوں، اور پاس نعمت مجھ پر فرض ہے۔ میں نے اس مشکل کام کے لیے تسلیم اٹھایا اور ایک رسالہ دیا ہے اور خاتے پر مشتمل ترتیب ہے

غیر مطبوعہ خط ہے۔ پھر یہ نشاندہی بھی نہیں کی کہ اس کا مکتوب الیہ کون ہے۔ یہی اردو ترجمہ بشیر الدین احمد دہلوی نے بھی واقعات دارالحکومت دہلی (حصہ دوم ص ۸۶۰) میں درج کیا ہے انہوں نے بھی اصل اخذ کی نشاندہی نہیں کی۔ دراصل زیر بحث فارسی خط باغ دو در میں سے ہے اور تفضل حسین خاں کے نام کے زیر نظر سات خطوں میں شامل ہے جس اقتباس میں غالب کی پھر بھی کے انتقال کی خبر ہے اور خط کے مکتوب الیہ کا نام بھی محال نے بتایا ہے۔ یعنی منشی بنی بخش حقیر اس کی ہم معنوں عبارت تفضل حسین خاں کے نام کے چھٹے خط میں ہے۔ بنی بخش کے نام کا اردو خط جناب آفاق حسین صاحب آفاق دہلوی کی مآد رات غالب ایم جتتیاواں ہے۔ اس اردو خط میں غالب نے تاریخ تحریر ۲۲ دسمبر ۱۸۵۲ء درج کی ہے اور تفضل حسین خاں کو فارسی خط ۲ جنوری ۱۸۵۴ء کو لکھا ہے۔ غالب کی پھر بھی کا انتقال منگل ۱۸ ربیع الاول ۱۲۷۰ھ/۲۰ دسمبر ۱۸۵۳ء کو ہوا تھا۔ اس طرح یہ دونوں خط ایک دوسرے کی تصدیق کرتے ہیں۔ اس کے علاوہ ان خطوں میں پانچویں اور چھٹے خط سے جن میں پہلا ۱۸۵۴ء کا اور دوسرا ۱۸۵۴ء کا ہے۔ اس عام خیال کی بھی تردید ہو جاتی ہے کہ غالب نے فارسی مکتوب نگاری ۱۸۵۰ء سے ترک کر دی تھی۔ باغ دو در میں ان کے علاوہ ۱۸۵۰ء کے بعد کے اردو فارسی خطوط بھی ہیں۔

زیر بحث سات خطوں میں سے دوسرے خط سے 'جو یکم نومبر ۱۸۴۸ء کا تحریر کردہ ہے' یہ نیا انکشاف بھی ہوتا ہے کہ ان کی ایک تالیف جس میں باقاعدہ دیباچہ بھی ہے 'فن بانگ' پر ہے۔ یہ رسالہ انہوں نے اردو سے فارسی میں ترجمے کر کے مرتب کیا تھا۔ چونکہ تفضل حسین خاں کی بیاض سے اس خط کا زمانہ بھی متعین ہو جاتا ہے یعنی اکتوبر ۱۸۴۸ء تقریباً بارہ سال کا عمر نہ ہوا راقم نے جناب قاسمی عبدود سے درخواست کی تھی کہ عبارت میں ریاست ٹونک کے کتب خانے اور دہلی کے ذاتی ذخیروں میں غالب کی اس گم شدہ کتاب کا سراغ لگائیں شاید مل جائے۔ لیکن ابھی تک خوشخبری نہیں ملی ہے۔

اس مختصر تعارف کے بعد ہم بیاض تفضل حسین خاں سے زیر نظر سات خطوں کا متن عکسی نقول کی صورت میں پیش کرتے ہیں۔ راقم نے باغ دو در کے تحقیق نامے میں ان خطوں کا حوالہ دو ترجمہ شائع کیا ہے وہی ساتھ شامل کیا جا رہا ہے۔ خاص طور پر اس لیے کہ ترجمے میں ہر خط کے توضیح طلب مطالب ہم نے مختصر الفاظ میں قلابین میں واضح کیے ہیں اور اس طرح لکھے ہیں کہ توضیحی الفاظ عبارت میں شامل کر کے پڑھے جائیں۔ ترجمے کی ہر عبارت کے آخر میں جو ہند سے قلابین میں درج ہیں ان سے ہمارے باغ دو در کے فارسی متن (مطبوعہ لاہور جولائی ۱۹۸۱ء) کی سطور کی نشاندہی ہوتی ہے۔ قلابین کی توضیحات کے ساتھ ہم نے مکملہ باغ دو در میں درج کیے ہیں۔

خط : ۵

بیاض میں خط کے الفاظ : ”و اسلام بالوف الاحترام کے بعد ہے“ از اسد اللہ نگاشتہ و رواں داشتہ شنبہ ۲۴ مئی ۱۸۵۱ء عیسوی۔ ”یہ نکتہ بھی قابل ذکر ہے کہ بیاض میں بالوف الاحترام“ کا اعلانیٰ نہیں ہے۔ فارسی کے انداز میں ”بالوف الاحترام“ لکھا ہے جو اس سیاق میں جہاں اس سے پہلے عربی انداز میں ”و اسلام“ آیا ہے درست نہیں۔

خط : ۶

باغ اور بیاض دونوں میں اس خط کی تاریخ سال ہجری کو چھوڑ کر درج کی گئی ہے۔ متن دونوں میں مطابقت ہے۔

خط : ۷

باغ میں یہ خط ”اسد اللہ“ پر ختم ہوتا ہے۔ لیکن بیاض میں اس کے ساتھ ”نامہ سیاہ“ بھی ہے اور تاریخ بھی لکھی ہے۔ ”سہ شنبہ ہفتم ذیقعد ۱۲۶۵ھ (کذا) ہجری دبست و پنجم ستمبر ۱۸۴۹ء“ ظاہر ہے ۱۲۶۵ کے بجائے ۱۸۶۵ء سہو کتابت ہے۔

تفضل حسین خاں کے نام غالب کا آخری خط باغ اور بیاض کے ان سات خطوں میں وہ ہے جو ترتیب میں چھٹا اور ۲ جنوری ۱۸۵۴ء کا تحریر کردہ ہے۔ کتب الیہ کی وفات اسی سال ہوئی تھی (رک : علم و عمل مؤلف مولوی محمد انصار خاں رامپوری) البتہ پہلا خط زمانی ترتیب کے لحاظ سے سب سے پہلا ہے یہ ساتوں خطوں کی زمانی ترتیب یہ ہوئی۔

باغ اور بیاض میں خط کا ترتیبی شمارہ

۱۲ جولائی ۱۸۴۲ء	۱
دسم مارچ ۱۸۴۵ء	۳
بست و پنجم مارچ ۱۸۴۸ء	۴
یکم نومبر ۱۸۴۸ء	۲
۲۵ ستمبر ۱۸۴۹ء	۷
۲۴ مئی ۱۸۵۱ء	۵
۲ جنوری ۱۸۵۴ء	۶

یادگار غالب میں غالب کے خطوں سے دو اقتباس درج ہوئے ہیں ایک وہ جس میں انہوں نے اپنے حادثہ آسیری پر اپنے حزن و اندوہ کا اظہار کیا ہے دوسرا وہ جس میں انہوں نے اپنی چھوٹی کے انتقال کی اطلاع دی ہے اور اپنا تاثر بیان کیا ہے یہ دونوں اقتباس اردو میں ہیں ان میں سے ایک کے بارے میں جس میں حادثہ آسیری کا ذکر ہے، حالی نے ”یادگار مجلس ترقی ادب لاہور“ میں (۴۲، ۴۱) بتایا ہے کہ غالب کے ایک ”نور“ کی لکھی۔ لیکن یہ نہیں بتایا کہ یہ خط پنج آہنگ کا ہے یا کوئی

خطوط کا باقی متن دونوں ماخذوں میں باطل مطابق ہے۔

خط : ۱

اس خط کے متن میں باغ دو در اور بیاض کا باہمی اختلاف صرف یہ ہے کہ خط کے آخر میں ”والسلام مع الاسکرام“ کے بعد یہ الفاظ بھی بیاض کے متن میں ہیں ”نگاشتہ چار شنبہ“ کذا چار دہم کذا اجمادی الثانی مطابق دہم جون۔ معلوم ہوتا ہے کہ یہ الفاظ باغ دو در کے کاتب عنایت علی سے نقل میں مہواً چھوٹ گئے ہیں۔ چونکہ باغ دو در میں تفضل حسین خان کے نام کے جو سات خط ہیں وہ اسی ترتیب سے ہیں جس ترتیب سے مذکورہ بیاض میں درج ہیں، اس لیے ظاہر ہے کہ ان خطوط کے لیے باغ دو در کے اصل نسخے کے کاتب یا کسی درمیانی ناقل کا منقول منہ یہی بیاض ہے۔ مذکورہ الفاظ کے بعد بیاض میں یوں ہے ”جواب طلب از اسد اللہ بے ادب“۔ لیکن باغ کے متن میں اس جملے کا پہلا لفظ ”ہم جون“ ہے۔ پھر لفظ ”منزوری“ کے بعد ”است“ کا اضافہ ہے مگر ”اسد اللہ“ سے پہلے ”از“ نہیں ہے۔ واضح ہے کہ یہاں ”ہم جون“ ان الفاظ میں سے جو حذف ہو گئے آخری دو لفظوں ”دہم جون“ کی تصحیف ہے جو بعد کے جملے کا جزو بن گئی۔

از در دئے تقدیم جمادی الثانی کی چودھویں تاریخ کو چہار شنبہ ۱۲۵۹ / ۱۸۴۳ء میں پڑتا ہے۔ داخلی شہادتوں کی بناء پر جو ہم نے باغ دو در کے تحقیق نامے میں درج کی ہیں۔ یہی سال قرار پاتا ہے۔ تاریخ کی مطابقت میں ”دہم جون“ غالب نے بظاہر مہواً لکھا ہے۔ یہ دراصل جون نہیں جولا ہے اور تاریخ بھی ”دواز دہم“ بجائے ”دہم“۔ چونکہ اس خط میں غالب نے نیشن کے مقدمے کے سلسلے میں اکبر آباد جانے کا ارادہ ظاہر کیا ہے اور یہ زمانہ سر چارلس ٹیفلس مٹکاف لٹنٹ گورنر مقیم اکبر آباد کی عہد داری کا ہے۔ اس لیے خط کی تاریخ یہی ہے۔

خط : ۲

اس خط کے آخر کے الفاظ بیاض میں یہ ہیں ”از اسد اللہ نگاشتہ چار شنبہ کذا، چام ذیحجہ ۱۲۶۲ ہجری“ باغ کے کاتب سے یہ الفاظ حذف ہو گئے ہیں۔ اس قمری تاریخ کی مطابقت یکم نومبر ۱۸۴۸ء سے ہے۔

خط : ۳

بیاض میں یہ خط ان الفاظ پر ختم ہوتا ہے ”از اسد اللہ صلہ خواہ رو سیاہ نگاشتہ یکم ربیع الاول ۱۲۶۱ مطابق دہم مارچ ۱۸۴۵ء“۔ لیکن باغ میں یہ الفاظ ”صلہ خواہ رو سیاہ“ حذف ہو گئے ہیں یا کر دیئے ہیں اور قمری تاریخ کے بعد ہی تاریخ کی مطابقت دالے الفاظ بھی درج نہیں ہیں باغ میں ۱۲۶۱ کے بعد لفظ ”ہجری“ پر خط ختم ہوا ہے۔ بیاض میں ۱۲۶۱ کے بعد لفظ ”ہجری“ ہے اور نہ اس کی علامت ”ھ“۔

خط : ۴

اس خط میں ”والسلام“ کے بعد بیاض کے متن میں یہ عبارت ہے ”اسد اللہ شنبہ ۱۹ ربیع الآخر ۱۲۶۴ اور ۲۵ مارچ ۱۸۴۸ء میں نامہ نگاشتہ شد تا کلام روز فرستادہ شود و چگونہ فرستادہ شود فقط“۔ باغ میں یہ خط ”والسلام“ پر ختم ہوتا ہے

غالب کے سات فارسی خط (مکتوب الیہ کی بیاض سے)

سیّد وزیر الحسن عابدی

باغِ دودر کے خطوط میں تفضل حسین خان کے نام سات فارسی خط درج ہیں۔ غالب کے معاصرین میں اس نام کے ایک سے زیادہ شخص ہیں، لیکن ان خطوط کی داخلی شہادتوں کی بنا پر راقم نے باغِ دودر کے تحقیق نامے میں ان تفضل حسین خان کی وطنی نسبت "دخیر آبادی" قرار دی تھی۔ اب پنجاب یونیورسٹی لائبریری میں محفوظ ایک بیاض لہ ذخیرہ بشیرانی سے بھی جن میں یہ ساتوں خط اسی ترتیب سے نقل ہوئے ہیں اس بات کی توثیق ہو گئی۔

خطوط کا جو متن بیاض میں درج ہے، اس سے نہ صرف باغِ دودر کے ان خطوط کو سندیت کی ایک نئی بنیاد مل گئی بلکہ آخر کے وہ جملے بھی مل گئے جن میں غالب نے تاریخ تحریر درج کی تھی۔ باغِ دودر کے اصل نسخے کی کتابت میں یہ جملے یا بالکل حذف کر دیئے گئے یا ناقص درج ہوئے تھے۔ اگرچہ بیاض میں تفضل حسین خان کا نام کہیں درج نہیں ہے، لیکن تمام قرائن بتا رہے ہیں کہ یہ بیاض انہی کی ہے۔

۱۔ بیاض کا کاغذ اور اس کے مختلف مندرجات کا خط انیسویں صدی کا ہے۔

۲۔ خطوط کے عنوان میں صرف یہ الفاظ درج ہیں "رفعات مرزا اسد اللہ خان المتخلص بہ غالب"۔

مکتوب الیہ کا نام نہ اس عنوان میں ہے نہ کسی خط کے شروع میں ہے۔ ظاہر ہے تفضل حسین خان جو یہ خط اپنی بیاض میں نقل کر رہے ہیں خود مکتوب الیہ ہیں اس لیے مکتوب الیہ کے نام کا ذکر ضروری نہیں سمجھا۔

۳۔ تفضل حسین خان بڑے فاضل اور باکمال آدمی تھے۔ بیاض میں نقل شدہ خطوط کا خوبصورت اور نچتر خط شکستہ اور نقل کی صحت اور اس میں اٹلا کی صحت وہی ہے جس کی توقع انیسویں صدی کی ایک ایسی شخصیت سے ہوتی ہے۔

۴۔ خط میں ایک جگہ نسخہ بدل و فرستادہ آیا، بجائے و فرستادہ شود، مجھے غالب کے ہاتھ کا لکھا ہوا معلوم ہوتا ہے۔ ظاہر ہے تفضل حسین خان نے جنہیں غالب سے بڑا قرب تھا بیاض میں نقل شدہ خطوط انہیں دکھائے ہوں گے اور غالب نے یہ لفظ صحیح کر دیا ہو گا۔ ممکن ہے غالب نے اصل خط ہی میں "فرستادہ آیا" لکھا ہو اور نقل میں یہ ایک لفظ سہواً مختلف ہو گیا اور ممکن ہے غالب نے اپنے خط کی عبارت میں یہ تبدیلی بعد کی اصلاح کے طور پر کی ہو۔ یہ معلوم ہے کہ غالب فعل مجہول کی ساخت میں دشمن، کے بجائے و آمدن، لکھنے کو بعض موقعوں پر ترجیح دیتے تھے اور یہ چیز ان کے اسلوبیاتی رجحانات میں سے تھی۔

ذیل میں ہم باغِ دودر اور بیاض تفضل حسین خان میں ان سات خطوط کے اختتامیہ الفاظ کا فرق بیان کرتے ہیں۔ خاتمے کے علاوہ

قوة العين سجاد ابن حسین سلمہ اللہ تعالیٰ

خوبی دین و دنیا تلو ارزا تمہارے خط کی دیکھنی سے نکھیں
 روشن ہو گئیں دلو چین گیا چشم بد دور خط اچھا عبارت
 اچھی اردو میں مطلب نویس اچھی ہوتی تھا تلو عمر و
 شہرت عطا کر اپنی والد ماجد کو سلام کہنا اپنی بہائے
 مدغفر میرزا کو دعا کہنا اکبر میرزا کو دعا کہنا زیادہ زیادہ
 نجات کا دعا غالب علیہ السلام دعا مارچ ۱۹۰۷ء روز چار شنبہ

یہ خط، خطوط غالب، مرتبہ نمبر ۴۱۵ پر ہے، لیکن اس میں
 "اکبر میرزا کو دعا کہنا" موجود نہیں۔ (ضیائی)

بسم اللہ الرحمن الرحیم
 ہر روز صبح و شام پڑھنا
 کہ جس نے یہ دعا پڑھی
 اس کا دل ہمیشہ پاک رہے
 اور اس کی ہر بات قبول ہو
 اور اس کی ہر حاجت پوری ہو
 اور اس کی ہر غم دور ہو
 اور اس کی ہر غم دور ہو

بسم اللہ الرحمن الرحیم
 ہر روز صبح و شام پڑھنا
 کہ جس نے یہ دعا پڑھی
 اس کا دل ہمیشہ پاک رہے
 اور اس کی ہر بات قبول ہو
 اور اس کی ہر حاجت پوری ہو
 اور اس کی ہر غم دور ہو
 اور اس کی ہر غم دور ہو

اس پر غالب کی ۱۲۳۸ھ والی مہر ثبت ہے، حالانکہ یہ خط ۸ شعبان ۱۲۸۵ھ
 ۱۸ جنوری ۱۸۶۴ء کو لکھا گیا۔ اس مہر میں نام "محمد اسد اللہ خاں" ہے (ضیائی)

میر صاحب شفیق کرم و معظم میر بندہ علی محمد عرف مرزا میر صاحب کو غارت
 لے کر گئے تو اکا سدا م پھر آپ کا پیام روح افزا پہنچا جگہ وہ عبارت سر اسیر
 میں نے خود پڑھ لی جناب سر رہبر بادشاہ بہادر نے جو میر رحمت فرمایا سونجا
 چکا۔ پھر میر عمر تھی کہ میر باب عبدالعزیز بلخان عرف مرزا دولہ بہاراو
 راجہ بختا ورسنگہ بہادر نے رفاقت میں مارا گیا سرکار سے میر ربانے تخواہ
 میر تمام پر جاری ہوئے اور ایک گانو جسکا نام ترا نام ہی مجھ کو بار دوام ملا
 تب یوں سمجھتا ہوں ادھر وہ پینا چھوڑا اور ادھر راج کی روٹی کھاتا
 چار برس کے بعد نصر اللہ بلخان میرا چچا مر گیا تو برس کے عمر میں سرکار انگریز
 سے بغاوت چچا کی جاگیر کا فہرہ مقرر ہوئے اب تک اس سے پریشانی کا مدار
 ہے مگر بہرین نوکر کے تو بہادر شاہ کے بیخ الدولہ دیر ملک نظام
 خطاب پایا کچھ دنوں بادشاہ کا مہضب رہا پھر استاد کہلا دیا اب

یہ خط غیر مطبوعہ ہے۔ میر بندہ علی عرف مرزا میر صاحب چکیتی کے فن میں استاد تھے۔ مہاراجہ اور نے
 انہیں اپنے پاس اور میں رکھا تھا۔ "میر بیٹہ باز" کہلاتے اور دہلی دروازہ، اور میں قیام تھا۔ مہاراجہ اور
 نے جاگیر دی تھی۔ یہ خط مجھے ان کے نواسے سید مصطفیٰ میرزا سے حاصل ہوا۔ (ضیائی)

خطوط (عظیم شہید)

زب آل رسول سجاد میرزا خان اب فقیر غائب علیہ السلام کہ دما دنواز نامہ پہنچا
 حیران احوال خودم در ماندہ کا خودم ہر خطہ دارم نیتی تو فرستہ زابا
 نہ بار بار با فرمیز تحصیلہ تحصیلہ بچا نہ ہی ہنجا معلوم ہوا کہ تمام و
 من و تحصیلہ دار ہا اور تہاتہ دار ہا ہن ساتوان عند قہ کہتا سے پید
 کیا جا ہی مصائب او کو پہلی تسنن اور ہر علوم رحمۃ سے آگاہ
 زبان اور ہر فہمت یا ور شرط ہے باقر عینی نکونین شرطین ہر کار
 پہلی شرط موجود تھو پہلی شرط از لا و ابرا مفقود بعد جشن وقت
 ان فہم لون ز کونج باب من ناظر اور مظفر میرزا اور تہا رباب
 محمد میرزا ابن سیف الدولہ اور میا زکی الدین اور میا عبد السلام باب
 رقعہ شہید

غائب علیہ الرحمۃ

۱۔ میں کلام کروں۔ تا بکریدہ خواستہ مکر دگار چیست۔ (خطوط غائب شہر ۱۳۹۹)

سجاد میرزا خان ابن نواب ناظر سید حسین میرزا ابن نواب حسام الدین حیدر خان نامی
 یہ خط مطبوعہ ہے، لیکن میرے علم میں اس کا عکس غالباً ابھی تک شائع نہیں ہوا (نویسنہ)

لیکن چونکہ کلیات کی اس وقت کتابت ہو رہی تھی اس لیے تاریخ پیشی (۲۵ دسمبر ۱۸۴۷ء تا ۲۷ رمضان ۱۲۵۳ھ) سے پہلے ہی یعنی ۱۰ شعبان ۱۲۵۳ھ کے تکمیل شدہ نسخے میں داخل ہو گیا۔

اب رہا ”باتمام انجامید“ کا مسئلہ۔ اس میں اول تو ”بہ اتمام“ کے ساتھ ”انجامید“ لائق توجہ ہے دوسرے اگر غلط طور یا نوٹ (مطبوعہ رسالہ اردو) کی آخری دو سطریں ذرا توجہ سے دیکھ لی جائیں تو سوتے نہیں رفع ہو جائے گی۔ کیونکہ ”باتمام انجامید“ کے الفاظ (محمد عالم کاتب کے) اس خط میں نہیں جس میں (نقشائشی قلم میں ہیں) آخری صفے اور باقی کلیات کی عبارت لکھی گئی ہے۔ اس کے علاوہ آخری سطر (تخریر بتاریخ دہم شعبان روز جمعہ ۱۲۵۳ھ) اسی خط میں ہے جس میں کلیات کی باقی عبارت ہے۔ اس سے یہ نتیجہ نکلتا ہے کہ جس شخص نے مالک نسخہ کے نام پر سیاہی بھیری ہے اسی نے ”باتمام انجامید“ کے الفاظ بھی لکھ دیئے۔

کتب خانہ خدابخش۔ پٹنہ میں کلیات غالب کے دو نسخے ہیں جن میں سے بقول قاضی عبدالودود صاحب ایک نسخہ کی کتابت بیچ لالہ ۱۲۵۴ھ میں ہوئی تھی اور دوسرے کی ۱۵ ذی قعدہ ۱۲۵۷ھ تک انجن کے نسخے کی تاریخ ۱۰ شعبان ۱۲۵۳ھ ہے۔ اس میں نعتیہ اور منقبتی قصیدوں کے علاوہ چھ دوسرے قصیدے بہ ترتیب ذیل ہیں۔

- (۱) اکبر شاہ ثانی و شہزادہ سلیم (۲) آک لینڈ (۱۸۳۷ء) (۳) نصیر لدی جیدر (۱۸۳۷ء) (۴) ملکاف (۵) اسٹون (۱۸۳۷ء)
- (۶) ولیم فریزر (متوفی ۱۸۳۷ء)

اس سے معلوم ہوتا ہے کہ ان کا اندراج تاریخی ترتیب سے نہیں ہوا۔ اس میں بہادر شاہ ظفر پر نسب، امام مہدی اور مسلمانوں کے مدحیہ قصیدے بھی نہیں جو ۱۲۵۷ھ کے تو شستہ چھج مل کے نسخہ پٹنہ میں موجود ہیں۔ اس سے صاف ظاہر ہوتا ہے کہ انجن کے نسخے کی آخری سطر بعد کا اضافہ نہیں بلکہ کاتب نسخہ، یعنی محمد عالم ولایتی ہی کی تحریر ہے۔ البتہ ”باتمام انجامید“ بعد میں بڑھایا گیا جس کے باعث محترمی عرشی صاحب کو غلط فہمی ہوئی۔ ان حقائق کی روشنی میں انجن ترقی اردو۔ کراچی کی محذوۃ کلیات (مجموعہ آرزو سر انجام)، غالب کی نظم و نثر کا قدیم ترین معلوم خطی نسخہ ہے۔

تہنیت عید رانیک سرانجام داد گرچہ نچن در طواف دایہ زہر در گرفت
ظاہر ہے کہ زمبر میں "معجۃ عیسوی" اور "تہنیت عید" کا اشارہ کرشم ہی کی طرف ہے۔

لارڈ آک لینڈ کا گورنر جنرل کی حیثیت سے تقریر ۲ اپریل ۱۸۳۶ء کو ہوا۔ ۲۸ فروری ۱۸۳۶ء کو اس نے لارڈ ایملن بروک
چارچ دیا اور ۳ مارچ ۱۸۳۶ء کو انگلستان روانہ ہو گیا۔ نیشنل آرکائیوز۔ نئی دہلی میں غالب کے مقدمہ پیش کے جو کاغذات ایک جٹ میں
محفوظ ہیں، ان سے معلوم ہوتا ہے کہ غالب نے (مسل ۵ دسمبر ۱۸۳۶ء نمبر ۱۵۹) (۵۹) - (۶۱) ایک درخواست لارڈ آک لینڈ کو پیش
کی تھی۔ پھر ڈیمبر - اپریل - مئی ۱۸۳۶ء میں سکریٹری کو دوسری درخواست بھیجی (مسل ۱۷ اپریل ۱۸۳۶ء نمبر ۶۶ - ۶۷) جس کے جواب میں سکریٹری
نے اُن کے مسئلہ قصیدہ فارسی کے بارے میں گورنر جنرل کی جانب سے اظہارِ خوشنودی کیا ہے۔ "اس سے معلوم ہوتا ہے کہ غالب
نے ایک قصیدہ ۷ اپریل ۱۸۳۶ء ۱۱ محرم ۱۲۵۷ء کو یا اس زمانے میں بھیجا تھا۔ میرے سامنے نیشنل آرکائیوز۔ نئی دہلی کے اصل
کاغذات نہیں ورنہ اس قصیدے پر شاید مزید روشنی ڈالی جاسکتی لیکن موجودہ صورت میں بھی یہ سوال پیدا ہوتا ہے کہ یہ کوئی اور قصیدہ
تھا یا وہی قصیدہ جو ترمیم کے ساتھ دسمبر ۱۸۳۶ء میں کرشم کے موقع پر کابل کی ہم کے سلسلے میں آک لینڈ کے دہلی آنے پر پیش کیا گیا؟
اگر یہ وہ قصیدہ نہیں جس کا مینکٹن نے گورنر جنرل کی طرف سے اپریل ۱۸۳۶ء میں شکریہ ادا کیا، تو اس کے یہ معنی جوئے
کہ غالب نے آک لینڈ کی مدح میں ایک نہیں بلکہ دو قصیدے لکھے تھے، ایک اپریل ۱۸۳۶ء اور دوسرا دسمبر ۱۸۳۶ء میں ایسی صورت
میں یہ سوال پیدا ہوتا ہے کہ اپریل والا قصیدہ کیا ہوا؟

بہر حال غالب کا یہ اصول تھا کہ مقدمے کے سلسلے میں بطور زندانہ، رشوت یا درخواست گورنر جنرل اور دوسرے عہدیداروں کی
مدح میں، جھوٹی انصاف کی خاطر، قصیدے لکھ رکھتے اور موقع آنے پر پیش کر دیتے تھے۔ بعض اوقات ایسا بھی ہوا ہے کہ اگر کسی
مردن سے صلہ نہ ملتا تو کسی دوسرے مدح کا نام قصیدے میں داخل کر دیتے۔ مثلاً ڈکارا لندہ دلہی نے غالب پر جو الزام لگائے ہیں ان
میں سے ایک یہ بھی ہے جس پر شدید خفگی کا اظہار کیا ہے۔

جو کہ غالب قصیدہ لکھنے میں کافی جگہ کاوی سے کام لیتے تھے اس لیے پہلے ہی سے تیاری شروع کر دیتے مثال کے
طور پر لغتہ کو ایک خط (جون ۱۸۵۴ء) میں لکھتے ہیں:-

"بادشاہ کا قصیدہ سارا اور ولی عہد کا قصیدہ بے خاتمہ آگے سے کہہ رکھا تھا۔ اس کا خاتمہ یہ ہزار دقت رمضان
میں کر لیا اور عید کو دونوں پڑھ دیئے۔"

صاف ظاہر ہے کہ آک لینڈ کے سلسلے میں بھی یونہی ہوا یعنی قصیدہ پہلے لکھ لیا گیا تھا اور آک لینڈ کے دہلی آنے کا انتظار تھا

مینخانہ آرزو و سرانجام

(غالب کی کلیات شروظ نظم کا اولین مخطوطہ)

مسلم ضیائی

رسالہ آردو، کراچی، جنوری ۱۹۶۸ء میں غالب کی کلیات فارسی 'شروظ نظم' پر 'مینخانہ آرزو و سرانجام' کے عنوان سے میں نے ایک مضمون میں انجمن ترقی آردو-کراچی کے محضر و نہ خطی نسخے کو غالب کی کلیات شروظ نظم کا قدیم ترین نسخہ قرار دیا تھا۔ اس مضمون کے ساتھ مذکورہ کلیات کے پہلے اور آخری صفحے کا فوٹو بھی شائع ہوا ہے اس کے ترقی کے عبارت حسب ذیل ہے۔

”دیوان صاحب سرستہ معانی و بحر بیکران سخندان، اسد اللہ خان کہ متخلص بہ غالب است، بدستخط حقیر فقیر محمد عالم ولایتی، برائے خدام والا مقام، مولوی صاحب حبیل اشان والا مناقب مولوی..... (باتمام انجامید)“

تحریر تاریخ دوم شعبان روز جمعہ ۱۲۵۳ھ بجزی

نقوش، غالب نمبر (۱۹۶۹ء) صفحہ ۳۹۴ پر کرمی جناب امتیاز علی عرشی صاحب نے اس کی قدامت پر شبہ ظاہر کرتے ہوئے تحریر فرمایا ہے۔

”کتاب خانہ انجمن ترقی آردو-کراچی میں ایک مخطوطہ دیوان محفوظ ہے۔ اس پر ایک تفصیل مقالہ جناب مسلم ضیائی صاحب نے رسالہ آردو و جنوری ۱۹۶۸ء میں تحریر فرمایا ہے۔ اس نسخے کے ترقی کے میں ۱۲۵۳ھ تاریخ ختم بتائی گئی ہے، اگر یہ تاریخ درست ہو تو مذکورہ بالا نسخہ دیوان فارسی کا قدیم ترین مخطوطہ تسلیم کیا جائے گا۔ گزیری نظر میں یہ تاریخ بعد کو بڑھائی گئی ہے کیونکہ خاتمہ کتاب ”باتمام انجامید“ پر تمام ہو جاتا ہے۔ اس کے بعد تاریخ کا اضافہ بے جواز سی بات ہے۔“

اس خیال کی تائید اس سے ہوتی ہے کہ خود مسلم ضیائی صاحب نے فرمایا ہے کہ اس میں لارڈ آگ لینڈ کی مدد کا وہ قصبہ متن میں موجود ہے جو اواخر دسمبر ۱۸۳۷ء اور اواخر رمضان ۱۲۵۳ھ کو لکھا گیا۔ ظاہر ہے کہ جو قصبہ رمضان کے آخر میں تصنیف ہوا ہو وہ ۱۰ شعبان کے لکھے ہوئے نسخے میں کیسے جگہ پا سکتا ہے؟“

ظاہر عرشی صاحب کا مذکورہ اعتراض درست معلوم ہوتا ہے لیکن حقیقت اس کے برعکس ہے۔ غالب نے یہ قصبہ ۲۵ دسمبر ۱۸۳۷ء کو آگ لینڈ کی خدمت میں پیش کیا اس کے چند شعر ملاحظہ ہوں۔

خاتمہ سال و ماہ چہرہ بہشت آبشست
کارگر روز و شب نقش و سہر گرفت
رفت جو بیکران بہشت عدوی و بہشت
معجزہ عیسیٰ تازی اند سر گرفت

”این نعمت الہی بے بہارا بصرف بہائے قلیل یعنی مبلغ دودہ روپیہ

معرفت جیون در ملکیت خود آورد

محمد اسد اللہ غالب قلم خاص ۱۲۸۴ھ ہجری

مہر چوکور ”شیخ محمد اسد اللہ غالب صدیقی، حنفی، مولیٰ، الہ آبادی بن نصیر الدین بن امان اللہ بن کرنیل فرحت علی خان“

اب اس مہر اور تحریر کے بعد کسی شک و شبہ کی گنجائش نہیں ہے کہ غنیۃ الطالبین پر غالب والی تحریر دراصل غالب آبادی کی ہی ہے غالب دہلوی کی نہیں۔ غنیۃ الطالبین پر شیخ نصیر الدین کا نام دراصل غالب الہ آبادی کے والد کا نام ہے۔

غالب کی یہ تحریر ”این نعمت الہی بے بہارا بصرف بہائے قلیل“ اس بات کو ظاہر کرتی ہے کہ غالب یقیناً صاحبِ علم و فضل تھے۔ ان کے کلام کے بارے میں مزید معلومات کی کوشش کر رہا ہوں امکان ہے کہ اسے بحیثیت کر سکوں گا۔

مذکورہ تحریر میں جیون خان ”کا نام آتا ہے جیون خان کٹرا میں کوئی سرکاری عہدہ دار تھے اور شیخ نصیر الدین کے خسر تھے جن کی بیٹی فریاد النساء کو منسوب تھیں اور ان کے کوئی اولاد نہین پیدا نہیں ہوئی۔“

غالب دہلوی نے اپنے نام کے ساتھ درج کیا ہے دوسری بات یہ بھی ہے کہ غالب نے خال خال اپنے نام کے ساتھ ”محمد“ لکھا ہے اور آخری عمر میں تو قریب قریب ترک کر دیا تھا جیسا کہ انہوں نے ۱۸۵۷ء کو تفتہ کو اپنے خط میں لکھا ہے کہ لفظ ”محمد“ کو ان کے نام سے خارج سمجھا جائے وہ اس طرح ہے۔

”سنو صاحب، لفظ مبارک م، حا، میم، وال، اس کے ہر حرف پر میری جان نثار ہے مگر

چونکہ یہاں سے دلالت تک حکام کے ہاں سے یہ لفظ یعنی ”محمد اسد اللہ خاں“ نہیں

لکھا جاتا میں نے بھی موقف کر دیا ہے“ (خطوط غالب مرتبہ غلام رسول مہر ص ۱۶۲)

ایک دوسرے بھی غالب الہ آبادی ہوتے ہیں جو ان سے پہلے تھے ان کے بارے میں تذکرہ بے نظیر میں ذیل کی عبارت

درج ہے۔

”غالب۔ شیخ اسد اللہ دختر زادہ، شیخ محمد افضل الہ آبادی و برادر خالہ زادہ شیخ محمد زائر است

و در سنہ ثلث و ثلثین و ما و الف بہ عالم قدس خرامید۔“

اس لیے ان کا بھی ذکر کر دینا مناسب تھا کہ مبادا کسی کو غلط فہمی نہ ہو جائے کہ دونوں ایک ہی ہیں۔

امید ہے کہ مذکورہ بالا حقائق غالب دہلوی اور غالب الہ آبادی میں تمیز پیدا کرنے کے لیے قارئین کو مطمئن کر سکیں گے۔

اور غنیۃ الطالبین کے حاشیے پر غالب کی تحریر سے متعلق غلط فہمی کا ازالہ ہو سکے گا۔

کس صفحہ اول "حسن حسین"
جس کے اوپر ہی باب غالب الہ آبادی کی تحریر ہے

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عُدَّةً لِلْقَائِمَةِ اللَّهُمَّ صَلِّ

عَلَى سَيِّدِ الْخَلْقِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ

وَسَلِّمْ قَالَ الْفَقِيرُ الضَّعِيفُ الْكَافِرُ

الْمُنْقَطِعُ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى الرَّاجِي مِنْ

ع۔ گفت عتاب سال فوشس غنہ ڈ (غفرہ سے سال وفات نکتا ہے)

پھر ۲۷ دسمبر ۱۹۷۷ء کے دن انہوں نے لکھا ہے۔ "جلد حصن حصین واسطے عیاری دائم علی کو دی گئی۔
حسن اتفاق سے وہ جلد حصن حصین مجھے مل گئی جو انہوں نے دائم علی (جلد ساز) کو دی تھی اور اس پر عتاب نے اپنے
ہاتھ سے ذیل کی عبارت درج کی ہے اور ان کی خوبصورت مہر بھی ثبت ہے جس کا عکس ملاحظہ ہو ساتھ ہی ساتھ "حصن حصین" کا
پہلا صفحہ بھی۔ جس کے اوپری جانب عبارت ذیل ہے۔

عکس تحریر عتاب الہ آبادی

ازان و فوشس

ازان و فوشس
ازان و فوشس
ازان و فوشس
ازان و فوشس
ازان و فوشس
ازان و فوشس
ازان و فوشس
ازان و فوشس
ازان و فوشس
ازان و فوشس

اے "حصن حصین" دو عاؤں کی کتاب عربی زبان میں ہے یہ قلمی نسخہ فارسی ترجمے کے ساتھ ہے جو تین سو سال قدیم ہو گا نہایت اچھی حالت میں ہے
آپتہ میں کتاب کا نام جس جگہ بتایا ہے اور وہ سال کتابت کتاب کا عکس اصل سائز کے برابر ہے۔

- ۱۔ تحررۂ مہدی علی عفی عنہ ابن اُخت جناب منشی ظہور علی صاحب مالک این کتاب وام اقبالہم و زادچشمہم۔
- ۲۔ مہدی علی عفا عنہ اللہ جسرا یملک و ہداۃ صراطاً مستقیماً
- ۳۔ مہدی علی ۔

ان چھ صفحات پر کہیں بھی غائب کا نام درج نہیں ہے تحررۂ توصاف ظاہر کر رہا ہے کہ تمام تر تحریر (مولانا) مہدی علی کی ہے اور انہوں نے کبھی اس مشہور اور متنازع فیہ مسئلے پر اپنا حاشیہ درج کر دیا ہے ۔

حاشیے پر غائب کا نام و دستخط نہ ہونے کے علاوہ یہ غائب کی تحریر سے قطعاً مشابہ بھی نہیں ہے علاوہ ازیں غائب کا زہد مشرب ہونا تو ایک مسلمہ حقیقت ہے وہ ہمیشہ مذہبی تنازعوں سے دُور رہے غائب کو ایسے دقیق اور اختلافی مسائل سے کوئی ٹکراؤ تھا۔

اس کتاب کے اخیر میں جو عبارت درج ہے وہی اس غلط فہمی کا سبب بنی ہے تعجب ہے کہ حاشیہ نگار نے ۶ صفحات پر تین جگہ اپنا نام مہدی علی لکھ دیا پھر بھی اسے غائب کی تحریر شمار کیا گیا۔

آخری صفحہ پر ”خرید کردہ شیخ نصیر الدین صاحب در ۱۲۵۵ھ ہجری“

”محمد اسد اللہ غالب بقلم خاص“ درج ہے ۔

”محمد اسد اللہ غالب بقلم خاص“ دراصل یہی غائب الہ آبادی ہیں جس کے اثبات میں ذیل کی باتیں پیش کی جاتی ہیں۔

شیخ نصیر الدین کے بیٹے محمد اسد اللہ غالب تھے شیخ نصیر الدین الہ آباد کے رؤسائیں سے تھے اور الہ آباد کے مصنفات ہیں ان کی زیندادی ایک بڑے علاقے پر مشتمل تھی ان کا مکان قصبہ سوئمہ ضلع الہ آباد میں ”لداؤ“ کے نام سے مشہور ہے جس کا تاریخی نام ”خوشید منزلہ“ ہے ۱۸۵۷ء کی بناؤں میں شیخ نصیر الدین وغیرہ نے باغیوں کے ایصال میں کافی سرگرمی دکھائی تھی اور انگریزوں کی یہی خواہی میں سبقت لے گئے یہی وجہ تھی کہ ان کے خاندان پر دستور زمانہ کے مطابق نواز شہانے فزنگ کی بارش ہوئی شیخ نصیر الدین کا انتقال ۱۸۹۷ء میں ہوا اور ان کی زندگی ہی میں ”محمد اسد اللہ غالب“ کا انتقال ۱۸۹۶ء میں ہو گیا تھا۔

محمد اسد اللہ غالب کی تاریخ پیدائش ۱۸۳۸ء ہے جیسا کہ ان کے خاندان کے رجسٹر پیدائش و فوت میں درج ہے اسد اللہ غالب عربی و فارسی میں کافی دستگاہ رکھتے تھے اور شعر بھی کہتے تھے ایسا کہا جاتا ہے کہ شیخ نصیر الدین کی عظمت و جاہ کو دوبالا کرنے میں ان کا بڑا ہاتھ تھا بڑے مدبر اور نباض وقت تھے ۔

ان کی ذاتی ڈائری میں بعض واقعات مختصر درج ہیں ذیل کا مصرع ان کے شاعر ہونے کی دلالت کرتا ہے۔ جو انہوں نے اپنے ایک عزیز علی بخش کے انتقال پر کہا ہے۔

ڈائری میں درج ہے ۔

”علی بخش بعارضہ میضہ قضا عودہ غفرۃ ۱۲۸۵ھ“

لے فروغ اُردو کے غالب نمبر میں بھی اس کا عکس پیش کیا گیا ہے جو کہ غائب دہلوی کی تحریر نہیں ہے بلکہ غائب الہ آبادی کی ہے ۔

غالب اور غنیۃ الطالبین

(اور غنیۃ الطالبین کے حاشیے پر غالب دہلوی کی تحریر سے متعلق غلط فہمی کا ازالہ)
جلال الدین

غالب کے ہم عصر اور ان سے عمر میں خور و سال محمد اسد اللہ غالب الہ آبادی بھی ہوئے ہیں جن کے متعلق ساری باتیں حال ہی میں معلوم ہوئی ہیں اور نام کی اس مماثلت کی وجہ سے ایک دلچسپ غلط فہمی بھی اردو ادب میں جگہ پارہی ہے لازم ہے کہ اس غلط فہمی کو دور کیا جائے اور حقائق کو پیش کیا جائے۔

غالب کی شخصیت اور کلام کے ہر گوشہ کی جو چھان بین کی جا رہی ہے وہ لائق تحسین ہے آج تک اردو کے کسی ادیب و شاعر کی بین الاقوامی پذیرائی اس قدر نہیں ہوئی جتنی غالب کی۔ ہر صاحب قلم غالب کے بارے میں کچھ نئی بات کہنے کا خواہاں نظر آتا ہے۔ وسطی ۱۹۶۸ء میں نائفین نیوز ایجنسی کے حوالے سے ایک خبر اردو دہندہ کے اخباروں میں شائع ہوئی تھی کہ ”تقویتہ الایمان“ صنفہ در شاہ السلیل شہید کے قلمی نسخہ پر غالب کی ایک ہر اور تحریر ہے اور یہ نسخہ کانپور میں کسی صاحب کے پاس موجود ہے۔ میں اس سلسلے میں چند ماہ قبل کانپور گیا اور مقامی اہل علم حضرات سے ملاخبروں کے دفتر میں گیا نیوز ایجنسی کے نمائندہ سے ملاکر یہ نہ معلوم ہو پایا کہ وہ نسخہ کہاں پر ہے (اگر کسی صاحب کو اس کے بارے میں اطلاع ہو تو برائے کرم مطلع فرمائیں) بعض حضرات نے مجھے مولانا خیر بہاروی سے رجوع کرنے کا مشورہ دیا لہذا میں ان کا بیان حاصل کرنے کے لیے ۲۲ فروری ۱۹۶۹ء کو مقبول احمد لاری لکھنؤ کے دولت کدہ پر حاضر ہوا تو مرئی معلومات میں کافی اثناء ہوا، مولانا خیر صاحب نے اپنے مضامین دکھائے اور خاص طور پر وہ مضمون جو ”غالب اور بنارس“ کے عنوان سے نیا دور لکھنؤ اپریل ۱۹۶۲ء کے شمارہ میں شائع ہو چکا ہے قبلہ خیر صاحب نے بڑی تفصیل سے غالب کے قیام بنارس کے بارے میں بتایا اور ساتھ ہی ساتھ غنی الطالبین (غنیۃ الطالبین) کے حاشیے پر غالب کی تحریر کا عکس بھی دکھایا جو ان کے مضمون کے ساتھ نیا دور میں شائع ہوا ہے غنیۃ الطالبین کے چند صفحات پر غالب سے منسوبہ تحریر بھی حاشیے پر درج ہے (جو تحقیقات سے معلوم ہوا ہے کہ غالب کا حاشیہ نہیں ہے) اور جس کی تفصیل آگے پیش ہے) اس کتاب کے خاتمہ پر ذیل کی عبارت درج ہے :

”خرید کردہ شیخ نصیر الدین صاحب در ۱۲۷۵ھ ہجری“
”محمد اسد اللہ غالب بقلم خاص“

لہذا اس مضمون میں غنیۃ الطالبین کا نام غنی الطالبین غلط درج کر دیا گیا ہے اور پھر یہ غلطی مسلسل دو مرتبہ ساقی میں چھپ رہی ہے نیا دور کے حالیہ غالب نمبر کے آخری صفحہ پر اور فروغ اردو کے غالب نمبر میں جو غنیۃ الطالبین کے پیش میں ان پر کبھی غنی الطالبین درج ہے حالانکہ غنیۃ الطالبین شاہ عبدالقادر جیلانی کی مشہور تصنیف ہے۔

شروع میں شل "ہم" کلیاتِ نثر میں محذوف ہے۔

۱۴ "نامہ نگار" کی جگہ کلیاتِ نثر میں "غالب سخن گزار" کا فقرہ شامل ہے۔

۱۵ اس عبارت کی جگہ کلیاتِ نثر میں یہ تحریر ہے: "مگر سخن دہر سرشکے کہ در شدت خندہ از چشم کشاید گر سخن دارد حاشا کہ آنچنین پست پایہ بلند نام کہ خود"

۱۶ اس عبارت کی بجائے کلیاتِ نثر میں صرف یہ درج ہے: "یک شہر باشد و"

۱۷ کلیاتِ نثر میں الفاظ کی ترتیب یہ ہے: "نامہ و خامہ"

۱۸ کلیاتِ نثر میں بجائے "دہرم"، "دہر باشد" لکھا ہے۔

۱۹ کلیاتِ نثر میں یہ عبارت محذوف ہے، کیونکہ اوپر آچکی ہے (دیکھئے ۱۷)۔

۲۰ کلیاتِ نثر میں یہ پوری عبارت اس طرح ہے: "بشوق نثر پارسی زبان آئیں من نیست نامہ بایک دست بہ اردو نوشتہ میشود"

۲۱ کلیاتِ نثر، اضافیوں ہے۔ "خواجہ روشن فرخ اثر حق پرست"

۲۲ کلیاتِ نثر، اور انشاءئے نور چشم، دونوں میں بجائے "سخن شناس"، "حق شناس" درج ہے۔ لیکن کلیاتِ نثر میں "بلند پایہ" محذوف ہے۔

۲۳ کلیاتِ نثر میں ترتیبِ لفظی اس طرح ہے۔ "در پارسی زبان بنام آں ہمہ دان نامہ نواید"

۲۴ کلیاتِ نثر میں یہ عبارت محذوف ہے۔

۲۵ کلیاتِ نثر میں "بخواندن" پر یہ اضافہ ہے: "اگر بخواندن از دہر سستوں"

۲۶ کلیاتِ نثر میں یہ تاریخ اور دن تحریر نہیں ہے۔

و نیز و فرائی اس ستائش داد و نام نگار را بسواد و ستانند کہ سواد مردم چشم گز گز آمان نشد و در سبب خیمه سید ای دل میبایند نیز بگزدنگار
 و در بگ گزستی ست پست پائی بدان پایہ کہ از فرماندگی خاک نشین یکشہر و بلند نامی بدان اعزازہ کہ بیا بجگی کی خاصہ و نامہ روشناس
 اعیان و ہر مہم حاشا کہ این چنینی پست پایہ بلند نامہ جز من در ہر تو آن یافت از دیر باز بہ نظر و نشر نمی گزیم نظم ترا ہی پادسی و خواہی ابرود
 خواہے مست فرا موش نامہ در پارسی نوشتن نیز آئین نمائند ہر چہ نوشتہ میشود یک دست در اردو دست ایک خواہر مستی پرست
 سخن شناس بلند پایہ مولانا عباس کہ ہم ازالہ کردہ پر شکوہ مست کہ با من بزبان تلم راہ سخن کشودہ انداز محبوبال فرمان فرستاد کہ غالب
 فرسودہ رواں بنام آن ہمہ دان نامہ و پارسی زبان نویسہ - یارب ای فرمان چون بجا آرم و در را مہرچہ نویسم بارے نہ از توانائی نیان بگر
 از اثر رواں آن فرمان جنبش خامہ لفظی چند کہ مجزا از آن نیز زد بروے ورق فردر کینت تا آن ورق ہمہ بچیدہ سوے کار فرما رواں داشتہ آمد
 چشمداشت اکبر بزرگ سبزا زدرویش بہ تنہائی پذیرفتہ آید نگاشستہ ششہ و چہارم ربیع الاول رستاخیز۔

(یہ خط یہاں مولانا عباس رفعت کی قلمی تصنیف "فردیدہ" کے مبیضہ سے نقل کیا گیا ہے۔ یہ
 مبینہ ۱۲۹۰ھ میں تیار کیا گیا ہے اور یہ خط غالب پر ایک مختصر نوٹ کے ساتھ صفحات ۵۲ و ۵۳
 پر درج ہے۔ یہی متن دو دیگر معمولی فرق کے ساتھ یاد محمد خاں شوکت کے نام سے مطبوعہ "انشائے
 نور چشم" (مطبع نظامی کراچی، ۱۲۸۹ھ) میں شامل ہے (صفحات ۵۱ و ۵۲)۔ اسی تصنیف میں
 رئیس نوک کے نام ایک منظوم خط بھی نقل کیا گیا ہے اور ان دونوں خطوں کے ساتھ یہ نوٹ درج ہے
 "چند سال وفات سے پہلے میرزا صاحب نے خطوط اردو میں لکھنا اختیار کیا تھا۔ مولانا محمد عباس
 رفعت نے محبوبال سے مرزا صاحب کو لکھا کہ میں فارسی عنایت نامہ کا شائق ہوں۔ جناب مرحوم خاں
 کو خط فارسی تحریر فرمایا جو کہ ہر دو خط منظوم و منثور کلیات دیوان و انشائے جناب موصوف میں میری
 نظر سے نہیں گزرے اور وہ میرے پاس موجود تھے مبرا و اشاعت کلام استاد و استفادہ ادبائے نقاد
 محقر العباد نے تبرکاً اسے اپنی انشائیں رقم کیے (صفحہ ۷۴ و ۷۵) مولانا رفعت کی نقل اور
 "کلیاتِ نثر غالب" اور "انشائے نور چشم" میں شامل اس خط کی عبارتوں میں جو فرق ہے، وہ
 درج ذیل ہے۔ سب سے اہم، خط کی تاریخ ہے جو کلیاتِ نثر غالب، میں درج نہیں کی گئی۔

۱۔ راہ کلیاتِ نثر غالب، میں محذوف ہے۔

۲۔ جمع کی بجائے کلیاتِ نثر، میں "گروہ" درج ہے۔

۳۔ کلیاتِ نثر، میں "بہر ہنگام ہر کی" تحریر ہے۔

۴۔ کلیاتِ نثر، میں یہ عبارت محذوف ہے۔

۵۔ "واردہ کی بجائے کلیاتِ نثر، میں "میرود" تحریر ہے

۶۔ یہ پوری عبارت انشائے نور چشم، میں محذوف ہے۔ آخر میں "واردہ کی بجائے کلیاتِ نثر، میں "میرود" درج ہے اور۔

نکرد و چہ انکھین ہاست کہ بعزم مضمر نسبت تلمذ کہ از دیر باز نشر گزار سینہ نیار نگینہ ست از زانی نہ نمودن اچار و دین نہ دوزگار کہ جادہ
آمد شد نامہا و چارہ پایا و طوی دوران افتادہ مخلص چشمہ است افزود کہ بہ پرس و جوی زبان خامہ و نامہ عیبی ہنکامہ زیر بارہ فراوان
منت و انتقامت گرد و چند حرف کج مچ راگزاتہ دل بساحل زبان رسیدہ پیش کش آن نقش بند نگار خانہ زند و پادشہ کند تا بہ نقش مصالح
تازہ گیرد و رفتی بے اندازہ دریا بد کہ اگر از بساط نزدیکی ددرم از قرب خطاب و کتاب چرا در باشم اخرا مش ای آزد از وقت بفعول
حوالہ بدستوری آل دستور دامائے شہرستان سخنور لیت کہ امر و زبا برش دیدار فارستان ہندوستان درغل زمین ایران بلکہ تمام جہان نیز نظیر
صاحب افشان نمی ہند چہ واژوں بخت باشد کہ سر نیاز بایں آستان امتیاز نغز سایہ یکلام و کہ ام و ژم طالع بود کہ رتبہ شناسی ایں دولت
نکردہ از حصول انتساب آن جان سخن دین معنی باز آئند و حش اللہ بر ہمیں داعیہ تلمذ کہ اذان افرادان امتیاز در اقران توقع دارم بہ پخت
ہاست کہ از طالع بیدار خود برخود نگر فستہ ام و چہ ستائش ہاست کہ بخت سازگار را بگفتہ ام ہاں ہاں چندان مخمزدش کہ بار خاطر
گروہی و چنان منال کہ سبک شوے ایں بس است کہ ایں گزارش نمود پیایہ پذیرائی رسد و پوزشی سنگ را د آں گردہ آدمی من ہمیں اصلاح
دوسرہ مسودہ را کہ اذان افسر ساسانیان حبسہ ام سرمایہ ہزار ناز و امتیاز خودم شناختہ ام - فرد -

فی الجملہ نسبتی بتو کافی بود مرا بلبل ہمیں کہ قافیہ گل شود بس است

د از آنجا و ز شہور سال الملک لمن غلب بہنگام ہوش پر وازی زمانہ بیگانگی بیگانہ بود و دگر ای نامہ مغفرت کوئیں اندوختہ ایرد کہ از
جان و تن آسودگی ست ندانم تا بچندین نگارین نامہا پائے رفعت بفرق فرقان گزارم و سعادت یاب نشاتین گردم و کیفیت کہ قطرہ
آغوش پرورہ دریا ست و مورد نظر کردہ سلیمان - فرد -

بگزم بہ خاطر پاک تو باک نیست خاشاک بین کہ بر دل دریا گزر کند

دیگر آزدوئے ایں سراپا جستجو آن ست کہ بزودترین اوقات پاسخ ایں نامہ در حیب و کنار بندہ و از نگرانی ہائی جا بگل کناؤ
گزم بندہ - شعر -

جہاں از صفات تو پر نور باد زمین از درت بیت معموباد

یہ دونوں خطوط ایک بلا عنوان مجموعہ رقعات میں شامل ہیں جو کہ رفعت کا قلمی ہے۔ پہلا خط صفحات ۱۵ تا ۱۶ پر اور دوسرا صفحات ۹۸ تا ۱۰۲ پر درج ہے۔ یہ قلمی مجموعہ رقعات بمبھوپال میں جناب محمد اسماعیل صاحب کے کتاب گھر میں محفوظ ہے اور رفعت کی ایک اور قلمی تصنیف ”نور دیدہ“ کے مسودہ کے ساتھ مجلد ہے۔

مکتوب غالب بنام محمد عباس رفعت

والایز داں بہت دلدرد آفریں را کہ گماشتن و خورش و فرستادن مشر از آلائی اوست بے مرنیائش دآدندہ گرامی منشور ہما
ہمایوں و خورش را کہ پس از دے ازال دہ دود پیرہ و خورش کہ باز پسین آن صحیح با خداوند در نام انبازی دار و ہر یک بہر ہنگام بجای
اوست بے اندازہ ستائش غالب سخن گنازیچ منگار اگر دیریں مردہ دلی سوئے کلک و کاغذ گرایش وارد ہم بین توانائی آن نیایش

راویسیلہ اجابت دعا شاختہ بحضرت استاذ شرفائے ملاذ مخنوران گرامی سلطان روم نفاحت خاقان چین بلاغت شایانہ ایران
مخنوری امام صنعاے بین معنی گستری خسرو اصطر بیان ومعانی کسری دامن بدائع میانی جمشید درمیکہ نازک خیالی کیمقباد اورنگ جادوئی
خاقانی شروان مکہ یابی ثانی ظہیر فاریابی سخن سیخ معانی پناہ سوم مہر دماہ مطلوب ہر طلب حضرت اسد اللہ الغالب با صد ہزار فردی و
نیاز سگالی عرض پرداز دست دیرست کہ فرمان التفات عنوان بدجوبی دورستان شکستہ بال فرید و خاطر ارادت اتنا بجستہ نظار
نام بحر کارسان ششم ہندوستان آخر کار بگو ناگوں درد آرمیدہ

بجستہ خبر جانم از دریچہ گوشت زمان زمان بسر راہ کاروان آید

حیف است کہ بچہوں غاشیہ بردار تلمذہ با چندیں مرطیہ نیاز ایں قدر حریت فراموشی باشد و بجائے عروسان دلربائے سخن
عالم عالم غم خزان راہم آغوش خویش بنید سرست گردم چہ می شود۔ اگر گاہ گاہ بنوازش ناہائے عطفوت مضمون و توقیعات ہر مشون
منت پذیر جنبش خامہ عیسوی ہنگامہ انم و خود را بغیض بخت رسا بر خودار دیاس کہنہ را با تمنائے تو ہمکنار دواہم دیوان قصائد و غزل و
نثر نیم روز و پنج آہنگ و دستوبکہ مطالع بلبلش مطالع مہر میرا اعتبار اندو کلاہ گوشہ معافرت بہ ہر مریزے افزا شتند و مخنوران ہند ایران
دیا و بگرد آوری آن ریزہائے جواہر و اہراییہ حیات و قوت روان پنداشتند از دستہ کماہہ بازوئے ایں گمترین شاگردان ست و بخت
گل گشت چین منشور و منظوم تازہ و نورستہ طبع آن مطلع العلوم کہ بنور جلوہ یوسفی شان جہانیان را عشق زلیخا دار و روزی مکرده است دل
اخلاص منزل سخت بے تاب ست زبہ سعادت طالع کہ استاد شفیق بار معائنہ منت ہند و افتادہ روزگار را امتیاز و عزت و ہر

(۲)

بجناب میرزا غالب دہلوی رقم یافت۔

فرد: بر آسمان چہارم سیح ہماست تبسمے ز تو بہر علاج میخوابد

کلاہ گوشہ نازش بہ بقیتمین سپہر شگنم کہ امر و آرزو مند نامہ نگار دی بجناب ساسان ششم محل زمین ہندوستان بودہ ام
نے نے غلط بلکہ پیچ جہرہائی سر نیاز و شکستگی بر آستان فیض نشان شہر یار بجم خداوند تیغ و قلم قیصر روم معنی طرازی۔ خاقان چین مکہ پردازی
بہر بگی استواری کردہ ام بان کورنش مہر اندزدہ و ستائش دریا از قطرہ شگفت نیست کہ فرع باصل و جز بکل آویزشی دلدادہ ہر چند محترم و خواہ
باشد روزگار نیست کہ آوازہ شیوہ نگاری آن مزاجدان سخن و شہرہ سحر کادی آن جادو طراز سامری فن آفاقہ مکہ کلاہ افتادگان نزدیکی
طلب ست ایں طالع بیدار کجا کہ با تدبیر خفہ بساند و زمانہ سازگار کو کہ در در را بدرمان رساند از آنجا کہ یہیج کس را با بخت سرستیزہ
نباشد آرزوی روز افزون زیارت سرا با سود مہنوز در دلم ہمنش خزان ست ایں قدر بہت کہ سواد ہر گرفت از دینچہ خامہ موسوی ہنگامہ
آن جہان پہلوان میدان سخن در آن غیبت ضروری جان شمشیدہ و دل درد آرمیدہ را ذائقہ نزدیکی و لذت حضور می بخندہ خاصہ
نامہ نگارین درین قرب زمان جہان افروز گشتہ چہ سر تہمت کہ با الفاظ شیریں و حروف نمکین خودش ارمان نیاز کردہ دل دوستی منزل

غالب کے نام دو غیر مطبوعہ خطوط

ڈاکٹر سید حامد حسین

”کلیاتِ نثر غالب“ میں غالب کا ایک خط مولانا محمد عباس جمہوپال کے نام شامل ہے۔ مولانا محمد عباس (۱۸۳۶-۱۸۹۷) فوت تخلص کرتے تھے۔ فارسی اور اردو نثر میں انہوں نے کئی کتا میں تصنیف کیں۔ فارسی نظم میں، کہا جاتا ہے، غالب سے مشورہ کیا۔ اردو کلام کا بھی ایک دو ان مرتب کر لیا تھا، لیکن بعد میں اسے تالاب میں غرق کر دیا۔ ملک رام صاحب نے ”تاریخ غالب“ میں ان کے بارے میں ایک تفصیلی نوٹ شامل کیا ہے۔ (صفحات ۱۲۵ تا ۱۲۶) جناب نادوم سیتاپوری نے اپنی تصنیف ”غالب نام آورم“ میں غالب کے دو ہجرام معاصر کے زیر عنوان ایک مضمون میں رفعت کا ذکر کیا ہے۔ (صفحات ۱۲۹ تا ۱۳۶)

”رفعت کے نام غالب کا صرف ایک فارسی خط فارسی کتابت میں ملتا ہے۔ مگر واقعہ یہ ہے کہ غالب کے کافی خطوط رفعت کے کتب خانے میں موجود تھے۔ جن کے دیکھنے والے آج بھی زندہ ہیں۔ رفعت کے مرنے کے بعد جب ان کا ترکہ ان کی اولادوں میں تقسیم ہوا تو یہ کتا میں اور نوادرات بھی، اثاثہ البیت کی طرح بانٹ لیے گئے جس کا ایک حصہ تو تلف ہو گیا اور نوادرات کا کافی ذخیرہ حیدر آباد دکن پہنچ گیا۔ مشہور ہے کہ غالب کے یہ خطوط بھی اسی سلسلے میں حیدر آباد دکن پہنچے اور اب وہ کس کے قبضے میں ہیں۔ اس کے متعلق کچھ نہیں کہا جاسکتا (ص ۱۳۴)

مقامی طور پر پچھان بین کرنے پر ان روایات کی کوئی تصدیق نہیں ہو سکی، اور نہ رفعت کے باقی ماندہ کاغذات میں سولے اس خط کی نقل کے جو کلیاتِ نثر میں شامل ہے، غالب کی کسی اور تحریر کا سراغ مل سکا۔ یہ ضرور ہے کہ رفعت نے غالب کے خط کی جو نقل محفوظ کی ہے، اس کی عبارت میں مطبوعہ خط کی عبارت سے بعض مقامات پر خاصا اختلاف ہے۔ بہر حال غالب کے خطوط کی نکاش کے دوران رفعت کے دو ایسے خطوط کی نقلیں بھی دریافت ہوئی ہیں جو غالب کو لکھے گئے تھے، اور ایسا اندازہ ہوتا ہے کہ ان میں سے ایک خط کے جواب میں غالب نے وہ خط لکھا ہے جو ”کلیاتِ نثر غالب“ میں موجود ہے۔ ذیل میں رفعت کے دونوں خطوط اور غالب کے خط کی وہ نقل جو رفعت نے محفوظ کی ہے درج ہیں۔

بنام نواب نجم الدولہ و میر الملک مرزا اسد اللہ خاں بہادر نظام جنگ متخلص بجا غالب مشہور مرزا نوشہ دہلوی

حقیقت پرورد عباس مستند گنج شاکان صراحت و پاس راسرایہ سعادت و درجہاں انگاشتہ و مجاہد و گزارش نیاز و نیایش

درود کردیم فتح مرحوم دارد و در کمال خال مراد هم دول کجاست درود رسیده
 و بعد از آن کلام کرده احکم انکم هم سرور کرده اهل کرم مده از هزار به نام
 و کرده و عروdam اسرار عالم معصوم و حکم عدوگاه دول سوده طالع مسعود
 درود عطا دارد

مکمل رخسار کے قلمی نسخے (دبخط غالب) کا آخری صفحہ جس پر غالب نے اپنا نام محمد سلیمان اللہ درج کیا ہے، بخفی قلم سے "مثنوی بادِ مخالف" کی اولین قرائت ہے

خوشا جامه اندوخی فرو کردی در آتش
فروزد هر قدر نیک کل از نیکوستان

لباس آتش خونی است نه آتش بیکار
کس نمی آرد از بسد جانان اختیار

بوی خوشتر از نسیم

مهر خورشید که چرخ

مرغیان خوشتر از مرغی دران
چهار انگشت نسیم کی بود

بوی گلین صفت است نه صفت گل
بوی گلین صفت است نه صفت گل

تبار دایم شیراز است خیار

بوی از دست خونی باده ناسا
بوی باک ماند بر تو نسیم آزار

خوشا آردگی فروزد خونی بر بند

بن بول دایہ ہر حرف سزا حلقہ دایہ بر جہ آرد و نکلم از مجر عمر و در کشتہ ہر
 شت دستہ بر جہن میگزارد اما شوکر می اندازد ہر ہشتاد از م کہ ش
 نوردہ غلغہ در این افسردہ مرا شعلہ درخت و خاک بن کبر مر طم غنائے خبار از دشت
 نہ مراد حیرت نفس فغان دادہ است کہ نتیجہ از دیوان رنیدہ و غزلہ چند از ارباب سحر و یک سفینہ
 این این ہم کہ کلبہ با ہم در آہ ہر دم و این پردہ دور نکست ہشتاد بنش نظر کیاں بکر نکست
 از دوزخ بزرگان کشتی و از من بجان ہر رفتی بردل سخن ہر بر سخن و ہر بر جو
 و بلا خطہ طاعت دیدہ و دان دان شد نہ غنہ ممانا کہ چون در آغاز خار جگر کاوی شو قم
 و ہر شوقی را بجا ہر حرف نکاش اشعار از دوزبان و در مسک این تحریر نیز جان جادہ
 بر جہنم خدایان گزاردہ آمد و بہان راہ سپردہ کہ مباد ہر شتہ از کف رود و کار از ہر کار نہ
 اشعار و سخن از دوزخ این ہشتاد از دوزخ و ہر دم ہم کہ شود ہم سخن در راہ اشعار ہند
 فردقہ بود از کہ ہر نمودم در صدم لا چون آغوش شوقی بود را رسا و ہست و نام این
 سخن کہ شود سفینہ بزبان دانشناسان کتب رضا آہی این کتب رضا کہ کو شہ و سار
 و طوائف مرا قبول جادہی و ہر کہ این را کرامی ہند سہاس از دوزخ من ہی اللہ بن اسود
 را سیم نمود ہوس محررہ غزہ ربیع الاول ۱۲۴۳ ہجری

"گلِ رضا خطی نسخہ غائب کے دیباچے کا آخری صفحہ
 جس سے پہلی بار تاریخ انتخاب سامنے آ رہی ہے۔"

صفحہ ۶ سے شروع ہو کر صفحہ ۳۲ پر اردو اشعار کا یہ انتخاب اس مقطع پر تمام ہوتا ہے :-

غالب ہمیں نہ پیچیر ٹک چسپ۔ جو شش اشک سے
بیٹھے ہیں جسم تمہیت، طوفاں کیے جوئے

اس شعر (غزل) کے بعد ۵ سطریں فارسی نثر میں ہیں (ملاحظہ کیجیے ٹکس) اس چند سطری گزیر کے بعد فوراً (اگلے صفحے سے) فارسی اشعار کا انتخاب شروع ہو جاتا ہے جس کا آغاز ”قصیدہ در مدح اشرف شاہ“ سے ہوا ہے (حصہ فارسی کے ایک صفحے کا عکس شائع کیا جا رہا ہے۔ اشعار فارسی کا یہ انتخاب صفحہ ۶۹ پر ختم ہوتا ہے۔ اس کے بعد بطور خاتمہ غالب کی ایک فارسی نثری تحریر ہے جو صفحہ ۸۳ کی ابتدائی تین سطروں پر تمام ہوتی ہے۔ آخر میں غالب نے بطور دستخط اپنا نام ”محمد اسد اللہ“ درج کیا ہے۔ اسی صفحے سے خفی قلم میں ”غزلوں کا مجموعہ“ شروع ہو جاتی ہے (ٹکس شامل اشاعت ہے) اس کی روایت غزلوں کی مرتبہ روایت سے مختلف ہے اور اسی صورت میں ہے جس میں وہ ”سختوڑان کلمتہ“ کے سامنے پیش کی گئی تھی۔

”محمد“ کا لفظ ابتداً غالب کا جوڑوا اسم تھا لیکن بعد میں یہ موقوف ہوا۔ ۱۸۵۸ء میں تفتہ اور آرام وغیرہ کی زیر نگینانی مطبع منیفہ تھائی، اگر وہ سے غالب کی مشہور کتاب ”دستبرد“ شائع ہوئی۔ تفتہ نے پوچھا تھا کہ ”دستبرد کے سرورق پر اسد اللہ خاں“ کے بجائے ”محمد اسد اللہ خاں“ کیوں نہ لکھا جائے۔؟ غالب جواب میں لکھتے ہیں :-

”سنو صاحب! لفظ مبارک م، ح، م، د (محمد) کے ہر حرف پر میری جان تیار ہے۔ مگر چونکہ یہاں سے ولایت تک حکام کے ہاں یہ لفظ، یعنی ”محمد اسد اللہ خاں“ نہیں لکھا جاتا، میں نے بھی موقوف کر دیا ہے۔“

”گل رعنا“ کے زیر بحث مخطوطے میں ”محمد“ موجود ہے۔ مولانا امتیاز علی خاں غفری نے اپنے مرتبہ اردو دیوان غالب کے دیباچے میں ”گل رعنا“ کے بارے میں لکھا ہے کہ:

”اس کے حصہ فارسی میں تو صرف منتخب غزلیں درج کی گئی تھیں لیکن ریختہ میں سے دو چار غزلیں لے کر باقی میں سے اچھے اچھے شعر چن لیے تھے۔“

[دیوان غالب اردو، فتحہ، نثری، صفحہ ۲۰]

لیکن ”گل رعنا“ کے پیش نظر مخطوطے کے حصہ اردو میں صرف منتخب غزلیں ہیں جب کہ حصہ فارسی، غزل، قصیدے اور غزلوں کے اشعار پر مبنی ہے۔

”گل رعنا“ کا یہ مخطوطہ (۱۸۲۸ء)، فتحہ حمیدیہ (۱۸۲۱ء) اور فتحہ شیرانی (۱۸۲۶ء) کے بعد اشعار غالب کا تیسرا ترین متن پیش کرتا ہے۔ یہ اب سے ایک سو پچاس سال سے بھی زیادہ پہلے کا لکھا ہوا ہے اور خود غالب کے ہاتھ کا لکھا ہوا ہے، اس لیے اختلاف نسخ ظاہر کرنے کے لیے بھی اس کی بڑی بنیادی اہمیت ہے۔ یہ محض چند اشارے ہیں۔ اس مخطوطے کا تفصیلی تعارف اخبار کسی اگلی فرصت میں پیش کیا جائے گا۔

صاحب کی ملکیت ہے، جنہیں کوئی نصف صدی سے اس نسخے کے مالک کا شرف حاصل ہے اور یہ تبرک انہیں اپنے نانا خواجہ احمد اللہ مرحوم سے ورثے میں ملا۔

”گل رعنا“ کا یہ تعلیمی نسخہ بخطِ غالب ہے اور یہ خصوصیت بجائے خود اس نسخے کو دیگر معلوم نسخوں پر امتیاز بخشتی ہے۔ اس مخطوطے کی ایک دوسری وجہ امتیاز یہ بھی ہے کہ اس سے پہلی بار اس انتخاب کی تاریخ معلوم ہوتی ہے جو دیگر مآخذ میں ناقص رہ گئی ہے۔ ”گل رعنا“ کے نسخے خنزور مالک رام میں، مولانا امتیاز علی خاں عرشی کے بقول:-

”سال انتخاب ناقص رہ گیا ہے۔ تاہم یقین ہے کہ وہ قیام کلکتہ کا کارنامہ ہے جو ۴ شعبان ۱۲۴۳ھ (۱۹ فروری ۱۸۲۸ء) سے شروع ہوا کہ رینج الاؤل ۱۲۴۵ھ (ستمبر ۱۸۴۹ء) میں ختم ہوا تھا۔“

ذیوانِ غالب اُردو، نسخہ عرشی، ۱۹۵۸ء صفحہ ۲۱

”گل رعنا“ کے پیش نظر مخطوطے (خنزورہ خواجہ محمد حسن) میں غالب نے دیباچے کے اخیر میں ”غرض ربیع الاؤل ۱۲۴۴ھ کی تاریخ درج کی ہے جو عیسوی ”شب و روز ماہ و سال“ کے مطابق منگل ۱۱ ستمبر ۱۸۲۸ء ہوتی ہے۔ اس طرح ”گل رعنا“ کی تاریخ تالیف پہلی بار سامنے آ رہی ہے اور یہ اطلاع ادبِ غالب میں قیمتی اضافے کی حیثیت رکھتی ہے۔

”گل رعنا“ کا یہ مخطوطہ (ایک ورق کے بقدر ناقص الاؤل) ۸۸ صفحات پر مشتمل ہے۔ سائز ۸×۴” و شنائی کالی۔ کاغذ عمدہ سفید رہا ہوگا لیکن اب کھنگی کے آثار ظاہر ہیں اور رنگ بادامی سا ہو چکا ہے۔ آخری ۶ صفحات میں بخطِ شکستہ ”مثنوی باد رعنا“ درج ہے۔ ابتدائی پانچ صفحات میں غالب کا دیباچہ آیا ہے۔ دیباچے کے اخیر میں غرض ربیع الاؤل ۱۲۴۴ھ کی تاریخ ثبت ہے۔ اس صفحے کا فوٹو عکس شائع کیا جا رہا ہے۔

صفحہ ۶ سے ”یا اسد اللہ الغالب“ کا عنوان دے کر اُردو اشعار کا انتخاب ہے۔ پہلی غزل، غالب کی وہی معروف غزل ہے جس سے اُن کے اُردو دیوان کا آغاز ہوتا ہے:

نقش فریادی ہے کس کی شوخی تحریر کا
کاغذی ہے پیسہ ہر پیکر تصویر کا

اے خواجہ محمد حسن صاحب بڑی خوبیوں کے بزرگ ہیں۔ وہ ۱۹۰۲ء میں پیدا ہوئے۔ تقسیم ہند کے وقت امرتسر سے ہجرت کیے کے لاہور آئے اور معروف کاروباری زندگی بسر کرنے کے بعد، اب آرام کر رہے ہیں، لیکن ۶۷ برس کی عمر کے باوجود توانائی اور قوتِ عملی کے اعتبار سے اُن کی زندگی ہر کل کے فوجانوں سے زیادہ بھرپور ہے۔ خواجہ صاحب کے تین صاحبزادے ہیں اور ماٹار اللہ تعالیٰ عملی زندگی میں بڑے کامیاب ہیں۔ سب بڑے تبحرِ جن مرتضیٰ، ایئر فورس میں ڈیگ کمانڈر ہیں، منجھلہ خالد حسن، بہت اچھے آرٹسٹ ہیں اور مستقل لندن میں بس گئے ہیں۔ چھوٹے، حسن طارق پاکستان کے مشہور فلم ڈائریکٹر ہیں اور لاہور ہی میں آباد ہیں۔

اے خواجہ احمد اللہ مرحوم، امرتسر میں کثیر الشاؤں کے بہت بڑے سوداگر تھے اور اپنے اس کاروبار کے سلسلے میں اُن کا اکثر دلی آنا جانا رہتا تھا۔ انہوں نے ۱۸۵۰ء اور ۹۰ برس کے درمیان عمر پائی اور ۱۹۱۶ء میں انتقال کیا۔

نسخہ گلِ رعنا (بخطِ غالب)

سید محین الرحمن

غالب نے کلکتہ کے دوران قیام (۱۸۲۸ء - ۱۸۲۹ء) میں مولوی سراج الدین احمد (ایڈیٹر ہفتہ وار فارسی اخبار، اینڈ سنکدر، کلکتہ) کی فرمائش پر اپنے اُردو اور فارسی کلام کا انتخاب تیار کیا جو ”گلِ رعنا“ کے نام سے موسوم ہوا۔ ”گلِ رعنا“ غالب کے اُردو اور فارسی کلام کا پہلا انتخاب ہے۔ یہ آج تک کتابی صورت میں شائع نہیں ہوا اور اب سے کچھ عرصہ پہلے تک قطعی ناپید رہا ہے مولانا حسرت موہانی کے پاس اس کا ایک ناقص حصہ ضرور موجود تھا، جو ان کے کتب خانے کے ساتھ ضائع ہو گیا۔ خوش قسمتی سے ۱۹۵۷ء میں مالک رام صاحب کو گلِ رعنا کا ایک مکمل نسخہ دستیاب ہوا:

”کافہ ولایتی، باریک اور سفید ہے۔ خط معمولی، نستعلیق ہے۔ متن کی روشنائی کالی ہے۔ تخلص شجرف سے لکھا گیا ہے۔ جدولیں نیلی اور شجرفی ہیں۔“

[دیوانِ غالب اُردو، نسخہ عرشی، علی گڑھ ۱۹۵۸ء صفحہ ۸۲]

حال ہی میں ”گلِ رعنا“ کے دومز خطی نسخے میرے علم میں آئے۔ ایک حکیم محمد نبی جمال سویدا صاحب کے ذخیرہ کتب کی زینت ہے۔ کاتب مجہول الاسم ہے۔ قرآن کہتے ہیں کہ اس کی کتابت بہر طور معاصر ہے، لیکن یہ نسخہ نامکمل رہ گیا ہے۔ ایسا معلوم ہوتا ہے کہ لکھے جانے کے دوران میں کوئی اُفتاد پیش آئی اور کاتب نے اسے ادھیچ ہی میں چھوڑ دیا اور پھر اسے مکمل کرنے کی نوبت نہ آئی۔ یہاں ”گلِ رعنا“ کے ایک دوسرے اہم تر اور نادر و نایاب مخطوطے کی نشاندہی کی جاتی ہے جو خود غالب کے اپنے ہاتھ کا لکھا ہوا ہے اور اس اعتبار سے اپنا ثانی نہیں رکھتا۔ یہ بے بہا نسخہ محترم خواجہ محمد حسن

لے اس ضمن میں مروج کیجئے:

۱۔ ضمیمہ دیوانِ غالب مع شرح، حسرت موہانی، ۱۹۰۶ء صفحہ ۱۶۱

۲۔ غالب، غلام رسول تہر، طبع چہارم صفحہ ۳۸

۳۔ دیوانِ غالب، نسخہ عرشی، صفحہ ۲۰ و بعد

۴۔ مالک رام، نگار، لکھنؤ جولائی ۱۹۶۰ء صفحہ ۲۴

۵۔ اس مخطوطے کے حصہ فارسی کے تعارف میں مالک رام صاحب رسالہ نگار، لکھنؤ جولائی ۱۹۶۰ء میں ایک تفصیلی مضمون لکھ چکے ہیں۔ حصہ اُردو کے تعارف پر بی بی مالک رام صاحب ہی کا قیمتی مضمون ”نذر ذکر“، دہلی ۱۹۶۸ء میں شامل ہے۔

اختر سوختہ قیس سے نسبت دیجیے خالِ مشکینِ رُخِ دل کشِ لیلیٰ کیے
 حجرِ الاسودِ دیوارِ حرم کیجیے فزین نافہ اُہو سے بیابانِ فتن کا کیے
 وضع میں اس کو اگر کیجیے تافِ تریاق رنگ میں سبزہ نرخیبِ میما کیے
 صومے میں اسے ٹھہرائیے گر نہرِ نماز میکہ سے میں اسے خشتِ ثَم صہیا کیے
 کیوں اسے قفلِ درگنجِ محبت لکھیے؟ کیوں اسے نقطہ پر کا رہتے کیے؟
 کیوں اسے گوہرِ نایابِ تصور کیجیے؟ کیوں اسے مردِ مکہ دیدہ عتفا کیے؟
 کیوں اسے تلمذِ پیراہنِ لیلیٰ کیجیے؟ کیوں اسے نقشِ پئے ناقہ سلیم کیے؟
 بندہ پروردگار کے کعبِ دست کو دل کیے فزین
 اور اس بچنی سپاہِ کوسودا کیے

تمام شد

مشکل ہے زبیسِ کلامِ میرا، اے دل
 سن سن کے اے سنخوردانِ کامل
 آساں کہنے کی کرتے ہیں فرمائش
 گویم مشکل، دگر نہ گویم مشکل

کرتا ہوں جمع پھر جگرِ نخت نخت کو
 پھر ونبج احتیاط سے رکنے لگا ہے دم
 پھر پریش جرات دل کو چلا ہے عشق
 دل پھر طوافِ کوٹے طاعت کو جائے ہے
 پھر چاہتا ہوں نامہ دلدار کھولنا
 مانگے ہے پھر کشتی کو لبِ بام پر ہوس
 چاہے ہے پھر کسی کو مقابل میں آرزو
 پھر دل میں ہے کہ در پہ کشتی کے پڑے دیں
 دل دھوڑا ہے پھر وہی فرصت کے رات دن

غالب، ہمیں نہ چھیڑ کہ پھر جوشِ اشک سے

بیٹھے ہیں ہم تہمتِ طوفاں کیے جوتے

تمام شد

کلام مرزا نوشہ متخلص باسد و غالب

قطعہ

ہے جو صاحب کے کف دست پر چکنی کی ڈلی
 خامہ انگشتِ بدندان کہ اسے کیا لکھے
 حرمِ بازو سے شکر فانی خود آرا کیے
 وارغ طرفِ جگر عاشقِ شیدا کیے
 سرِ پستانِ پری زاد سے مانگ لکھے
 خاتم دستِ سلیمان کے مشابہ لکھے

۱۔ تمام نسخے "کسو"۔ صرف گلشنِ بیجار" موافق متن ہے۔

۲۔ ق، تا، اور گل کے علاوہ: "جی"

۳۔ تمام نسخے قدح کے علاوہ "کسو"۔ یہ شعر قب میں اگلے شعر کے بعد ہے۔

۴۔ تمام نسخے: "جی"

۵۔ قب: ہے کف دست پر صاحب کے جو چکنی کی ڈلی۔

۶۔ تمام نسخے: "یہ چکنی کی ڈلی۔"

کیوں رُخِ قدحِ کرے ہے زاہد
مہتی ہے، نہ کچھ عدم ہے، غالب
مے ہے، یہ گیس کی تے نہیں ہے
آخر کو تو کیا ہے، اے نہیں ہے

مرتے مرنے دیکھنے کی آرزو رہ جائے گی
وائے! ناکامی کہ اُس کا فر کا خنجر تیز ہے

وائے! وال بھی شورِ محشر نے نہ دم لینے دیا
وعدہ اُنے کا وفا کیجے یہ کیا انداز ہے
سے گیا تھا گور میں ذوقِ تن آسانی مجھے
تم نے کیوں سوچنی ہے میرے گھر کی بانی مجھے

خدایا، جذبہ دل کی مگر تاشیر اُٹھی ہے
قیامت ہے کہ ہوشِ مدعی کا ہم سفر، غالب
کہ جتنا کھینچتا ہوں، اد کھینچتا جائے ہے مجھ سے
وہ کا فر جو خدا کو بھی نہ سوچتا جائے ہے مجھ سے

رونے سے اور عشق میں بے باک ہو گئے
کہتا ہے کون نالہ بلبس کو بے اثر؟
دھوئے گئے ہم ایسے کہ بس پاک ہو گئے
پردے میں لاکھ گل کے جگر چاک ہو گئے
کی ایک ہی نگاہ کہ بس خاک ہو گئے

زندگی میں تو وہ محفل سے اُٹھاتے تھے مجھے
دیکھوں، اب مر گئے پر کون اُٹھاتا ہے مجھے

لبِ عیسیٰ کی جنبش کرتی ہے گہوارہ جنبانی
قیامت، گشتہ ریل تباں کا خوابِ نگیں ہے

تجّ آپڑی ہے وعدہ دلدار کی مجھے
ہوں میں بھی تماشائیِ نیرنگِ امت
وہ آوے، یا نہ آوے، یہاں انتظار ہے
مطلب نہیں کچھ اس سے کہ مطلب ہی براوے

غالب، برمان مان جو واعظ بُرا کہے
ایسا بھی کوئی ہے کہ سب اچھا کہیں چسے

مُت ہوئی ہے یار کو ہماں کیے ہوئے
جو شِ قدح سے بزمِ چراغاں کیے ہوئے

۱۔ تمام نسخوں میں "اتنے" ہے۔ صرف گلشنِ یے خارتن کے موافق ہے۔
۲۔ تمام نسخے: "پردے میں گل کے لاکھ۔"

۳۔ تمام نسخے: "ہم" یہ سہو کا تب معلوم ہوتا ہے۔

۴۔ تب اور دم میں مصرع یوں ہے: زندگی میں تو اُٹھاتے تھے وہ محفل سے مجھے۔ باقی نسخوں میں "زندگی میں تو وہ محفل سے اُٹھاتے تھے۔ یہ عرضِ کردوں کہ یہ شعر سب سے پہلے تب ہی میں ملتا ہے۔

نلے عدم میں چند ہمارے سپرد تھے جو داں نہ کچھ سکے، سودیاں آکے دم ہوے

دے مجھ کو شکایت کی اجازت کہ ستم گر
کچھ تجھ کو مزہ بھی مرے آزار میں آوے
مر جاؤں نہ کیوں رشک ہے جب تہ نازک
انخوش غم حلقہ زار میں آوے
نہ ہوئی گر مرے مرنے سے تسلی، نہ سہی
امتحان اور بھی باقی ہوا، تو یہ بھی نہ سہی
ایک ہنگامے پہ موقوف ہے گھر کی رونق
نوحہ غم ہی سہی، نغمہ شادی نہ سہی

کب وہ سنتا ہے کہانی میری
اور پھر وہ بھی زبانی میسر
چاہیے اچھوں کو جتنا چاہیے
یہ اگر چاہیں، تو پھر کیا چاہیے
چاہئے کو تیرے کیا سمجھتا دل
بارے، اب اس سے بھی کچھ چاہیے
سپاک مت کر حیرت سے ایام گل
کچھ ادھر کا بھی اشار چاہیے
منہ مرنے پہ جو جس کی امید
نا امید اُس کی دیکھا چاہیے
چاہتے ہیں خود دیوؤں کو اسد
آپ کی صورت تو دیکھا چاہیے
غافل، ان مہ طغیوں کے واسطے
چاہئے والا بھی اچھا چاہیے

دشت آتش دل سے شب تنہائی میں
دود کی طرح رہا یہ گریزاں مجھ سے
اثر آبر سے جا دے صحراے جنوں
صورت دشتہ گوہر ہے چراغاں مجھ سے
کرے ہے قتل لگاؤ میں تیرا رو دینا
تری طرح کوئی تیغ نگہ کو آب تو دے
دیکھائے جنبش لب ہی متام کریم کو
نہ ہے جو بوسہ تو منہ سے کہیں اب تو دے
پلا دے اوک سے ساقی، جو ہم سے نفرت
پیالہ گر نہیں دیتا نہ دے، شراب تو دے

پیش سے میری وقف کشمکش ہر تار بہتر ہے
مرا سر رنج بالیں ہے، مرا تن بار بہتر ہے
سر شک سر بھرا دادہ نور العین دامن ہے
دل بے دست دیا آئندہ، بر خود ابر بہتر ہے
خوشا! اقبال رنجوری، عیادت کو تم آئے ہو
فروغ شمع بالیں طالع بیدار بہتر ہے

کیوں بوتے ہیں باغبان تو نے گد باز گدائے نے نہیں ہے

ہم کوئی ترکب و فدا کرتے ہیں
 ہم بھی تسلیم کی نذر ڈالیں گے
 ہم بھی دشمن تو نہیں ہیں اپنے
 یار سے پھیسٹ چلی جاتا ہے، اسد

گر نہیں وصل، تو حسرت ہی سہی

میں نامراد دل کی تسلی کو کیا کروں
 گزرا، اسد، مسرت پیغام یار سے
 دیکھنا قسمت کہ آپ اپنے پہ رشک آجائے ہے
 میں اُسے دیکھوں، بھلا کب مجھ سے دیکھا جائے ہے

غیر کو، یارب، وہ کیونکر متعجب گستاخی کرے
 ہو کے عاشق، وہ پری رُخ اور نازک بن گیا
 زنگ گھٹا جائے ہے جتنا کہ اڑتا جائے ہے

نقش کو اُس کے مصور پر بھی کیا کیا ناز ہے
 کھینچتا ہے جس قدر، اتنا ہی کچھنا جائے ہے

اُگ رہا ہے در و دیوار سے سبزہ، غالب
 گم ہے کس کس برائی سے، ولے باایں ہمہ
 دیکھنا تقریر کی خوبی کہ جو اُس نے کہا
 وہ بادۂ شبانہ کی سرستیاں کہاں

پھر اُسی بے وفا پہ مرتے ہیں
 پھر وہی زندگی ہمارے ہی ہے
 بے خبر دی بے سبب نہیں، غالب
 کچھ تو ہے جس کی پردہ داری ہے

لے تمام لے: "گر حیا بھی اُس کو آتی ہے"

ہوئی ہے مانعِ ذوقِ ستا خانہ دیرانی
کفِ سیلابِ آتی ہے یہ رنگِ پنبہ روزن میں
اند، زندانیِ تابشِ الفتہائے خوباں ہوں
خیمِ دستِ نوازش ہو گیا ہے طوقِ گردن میں

بھلا اُسے نہ سہی، کچھ مجھی کو جسمِ آتا اثر مرے نفس بے اثر میں خاک نہیں
غنیہِ ناسگفتہ کو دُور سے مت دکھا کہ یوں بوسے کو پوچھتا ہوں میں، منہ سے مجھے تاکہ یوں
رات کے وقت سے پیے، ساتھ لیے رقیب کو اُسے وہ یاں خدا کرے، پر نہ کرے خدا کہ یوں
پیدا ہوئی ہے، کہتے ہیں، ہر درد کی دوا یوں ہو، تو چارہ غمِ الفت ہی کیوں نہ ہو
ہے مجھ کو تجھ سے تذکرہ غیبر کا گلہ ہر چند برسِ سبیلِ شکایت ہی کیوں نہ ہو
چھوڑا نہ مجھ میں ضعف نے رنگِ اختلاط کا ہے دل پہ بارِ نقوشِ محبت ہی کیوں نہ ہو
ہے سبزہ زار ہر در و دیوارِ غمِ کدہ جس کی بہار یہ ہو، پھر اُس کی غراں نہ پوچھ

بساطِ عجز میں تھا ایک دل، یک قطرہ خوں وہ بھی سورتا ہے بانڈِ پچیدنِ سرنگوں وہ بھی
رہے اُس شوح سے آذر وہ ہم چندے تکلف سے تکلف برطرف، تھا ایک اندازِ جنوں وہ بھی
مرے دل میں ہے، غائبِ شوقِ وصل و شکوہِ ہجران خدا وہ دن کرے جو اُس سے میں بھی کہوں بھی
لیتا نہیں مرے دلِ آوارہ کی خبر اب تک یہ جانتا ہے کہ میرے ہی پاس ہے
ہے وہ غرورِ حسن سے بیگانہ، دف ہر چند اُس کے پاس دلِ حق شناس ہے
عشقِ مجھ کو نہیںِ درشت ہی سہی میری درشت تری شہرت ہی سہی
قطع کیجئے نہ تعلقِ مجھ سے کچھ نہیں ہے، تو عداوت ہی سہی
میرے ہونے میں ہے کیا رسوائی اُسے وہ مجلس نہیں، خلوت ہی سہی

لہ قب میں یہ شعر حسنِ مطلع ہے۔

لہ قب میں ترتیبِ اشعار یوں ہے: چھوڑا نہ، ہے مجھ کو، پیدا ہوئی ہے۔

لہ تمام نکتے: ”مرہ“ لہ قب میں ترتیبِ اشعار یہ ہے ”میرے ہونے، ہم بھی دشمن، ہم بھی تسلیم، ہم کوئی ترکِ دنا۔“

ہم نے مانا کہ تغافل نہ کرو گے، لیکن خاک ہو جاؤ گے ہم تم کو خبر ہوتے تک

آتا ہے داغِ حسرتِ دل کا شمعِ یاد میرے گم کا مجھ سے حساب اسے خدا، نہ مانگے

میں اور صد ہزار نوائے جگر خراکش ظالم، مرے گماں سے مجھے منفعت نہ چاہے
تو اور ایک وہ نہ شنیدن کہ کیا کہوں ہے ہے! خدا نکر وہ، تجھے بڑے ناکہوں

نالہ جز حزن طلب اسے ستم ایجاد نہیں عشق و مزدوری عشرت کہ خسرو کیا خوب! کم نہیں وہ بھی خرابی میں، پر وسعت معلوم!
ہے تغافل سے جفا، شکوہ بیداد نہیں ہم کو تسلیم نہ کرنا مجی سر باد نہیں دشت میں ہے مجھے وہ عیش گھر باؤ نہیں

آہ کا کس نے اثر دیکھا ہے اہل تدبیر کی وادیاں گیاں
ہم بھی ایک اپنی ہوا باندھتے ہیں آبلوں پر بھی حسنا باندھتے ہیں

دیوانگی میں دوش پہ زنا بھی نہیں دل کو نیازِ حسرت دیدار کر چکے ملنا ترا اگر نہیں آساں، تو سہل ہے بے عشق عمر کٹ نہیں سکتی ہے ادبیاں شوریدگی کے ہاتھ سے ہے وبالِ دوش گنجائشِ عداوت اغیار یک طرف اس سادگی پر کون نہ مر جائے، اسے خدا ودیعت خانہ بیداد کا دوش ہائے مژگاں ہوں

نگین نام شاہد ہے مرا ہر قطرہ خوں تن میں نہ جانوں نیک ہوں یا بد ہوں، یہ صحبت مخالف ہے

جو گل ہوں، تو ہوں گلشن میں، جو خس ہوں تو ہوں گلشن میں

تمام نسخے: "ہو جائیں گے"

یہ شعر بھی ورق ۲۱ الف کے حاشیہ میں درج ہوا ہے۔

تمام نسخے: "سے"۔ بظاہر "میں" سہر کا تب معلوم ہوتا ہے۔

شمع بجھتی ہے، تو اُس میں سے دُھواں اُٹھتا ہے
شعلہ شش سیر پوش ہوا میسر سے بعد
غم سے مزا ہوں کہ آتنا نہیں دنیا میں کوئی
کہ کرے تعزیت اہلِ غما میسر سے بعد

ہجوم گرہ کا سامان کب کبیا میں نے
کہ گرہ پڑے نہ مرے پانچ پر درو دیوار
زنار ڈال، سچہ صد دانہ توڑ ڈال
رہر و چلے ہے راہ کو ہموار دیکھ کر
سر پھوڑنا وہ غائب شوریدہ حال کا
یاد آگیا مجھے تری دیوار دیکھ کر

نہ چھوڑی حضرت یوسف نے یاں بھی خانہ آرائی
سفیدی دیدہ یعقوب کی پھرتی ہے زنداں پر
مجھے اب دیکھ کر اب رشتہ آلودہ یاد آیا
کہ فرقت میں تری آتش برستی تھی گلستاں پر

فلک سے ہم کو عیش رفتہ کا کیا کیا تقاضا ہے
متاعِ جردہ کو کچھ ہوئے ہیں قرض رہزن پر
احمد سبیل ہے کس انداز کا، قاتل سے کہنا تھا
کہ مشقِ ناز کر، خونِ دو عالم میری گردن پر

مے خانہ جگر میں یہاں خاک بھی نہیں
نجیازہ کھینچنے ہے بُتِ بیداد غن ہنوز

مزدہ اے ذوقِ اسیری، کہ نظر آتا ہے
دامِ خالی قفسِ مرغِ گرفتار کے پاس

جادو رہِ خور کو دقتِ شام ہے تاہِ شعاع
چرخِ واکر تا ہے ماہِ نو سے آغوشِ وداع

آہ کو چاہیے اک عمر اثر ہوتے تک
کون جیتا ہے تری زلف کے سر مہرتے بہت
دامِ ہر موج میں ہے حلقہ صد کام نہنگ
دیکھیں، کیا گزرے ہے قطرے پہ گہرے تنک
عاشقی صبر طلب، اور متناہیے تاب
دل کا کیا رنگ کروں خونِ جگر ہوتے تک

لے تمام نئے: "باندھ" یہ سہر کا تب معلوم ہوتا ہے۔

لے یہ شعورق ۲۱ ب کے حاشیے میں ردیف الیا کے شعروں کے ساتھ مندرج ہے۔

لے یہ شعورق ۲۱ الف کے حاشیے میں ردیف الیا کے اشعار کے ساتھ مندرج ہے۔

لے یہ شعورق ۲۱ الف کے حاشیے میں ردیف الیا کے اشعار میں مندرج ہے۔

لے یہ شعورق ۱۹ الف کے متن میں ردیف التون کے اشعار کے اندر درج ہوئے ہیں۔

لے یہ متن شعورق ۲۱ الف کے حاشیے میں مندرج ہیں۔

میں نے مجھوں پر روکین میں اسد
سنگ اٹھایا تھا کہ

ہم نامیسی، ہم بدگمانی
تو دوست کسو کا بھی ہستم گرنہ ہوا تھا
جس تک کہ نہ دیکھا تھا قدیار کا عالم
میں سادہ دل آزدگی یار سے خوش ہوں
دلشک کہتا ہے کہ اس کا غیر سے اخلاص حیف!
اُس سے قیمت میں مری صورتِ فضل ابجد

اب جفا سے بھی میں محروم ہم، اللہ اللہ
ضعف سے گریہ مُنڈل بہ دم سرد ہوا
دل سے مٹا تری انگشتِ حُسنی کا خیال
مُنہ گئیں کھوٹے کھوٹے آنکھیں غالب

عشق میں بیدارِ رشکِ غیر نے مارا مجھے
غیر یوں کرتا ہے پرستش میری اُس کے ہر میں
تا کہ میں جانوں کہ ہے اُس کی رسائی واں تک
جب کہ میں کہتا ہوں اپنا شکوہ ضعف و مارغ
چپکے چپکے مجھ کو روتے دیکھ پاتا ہے اگر
یہ غزل اپنی تجھے جی سے پسند آئی ہے آپ
حسنِ غمرے کی کشاکش سے چھٹا میرے بعد

بارے آرام سے ہیں اہل جفا میرے بعد
لے تمام نئے، تجھ۔
عقب و غیرہ: مری پرستش۔ حمیدہ اور لطیف میں: پرستش مجھ سے اُس کے۔ مگر یہ سہو کاتب معلوم ہوتا ہے۔

دوستِ غم خوار سی میں میری سعی فرما دیں گے کیا
 زخمِ کئے بھرتے ملکِ ناخن نہ بڑھ جاویں گے کیا؟
 حضرتِ ناصح گراؤں، دیدہ : دلِ فرسشِ راہ!
 کوئی مجھ کو یہ تو سمجھا دو کہ سمجھا دیں گے کیا
 بے نیازیِ حد سے گزری، بندہ پرور، اکِ ملک
 ہم کہیں گے حالِ دل، اور آپ فرما دیں گے کیا؟
 آج واں تیغ و کفنِ باندہ ہو جاتا ہوں میں
 عذر میرے قتل کرنے میں وہ اب لیں گے کیا
 خانہ زادِ زُلف ہیں، زنجیر سے بھاگیں گے کیوں؟
 ہیں گرفتارِ وفا، زنداں سے گھبرا دیں گے کیا؟
 ہے اب اس معمورے میں قحطِ غمِ الفت، اسد
 ہم نے یہ مانا کہ دلی میں رہتے، کھاویں گے کیا؟

نہ دے نامے کو اتنا طویل غالب، مختصر کلمہ ہے
کہ حسرت سنج ہوں عرض تمہارے جدائی کا

پھر مجھے دیدہ تر یاد آیا
دم بیا تھا نہ قیامت نے منور
عذیر داما ندگی، اے حسرتِ دل
پھر ترے کوچے کو جاتا ہے خیال
آہ! وہ جراتِ مسریاد کہاں
کوئی ویرانی سی ویرانی ہے!

دل، جگر تشنہ فریاد آیا
پھر ترا وقتِ سفر یاد آیا
نالہ کرتا تھا، جس گریہ یاد آیا
دلِ نگم گشتہ مگر یاد آیا
دل سے ٹپ آئے جگر یاد آیا
دشت کو دیکھ کے گھر یاد آیا

اے گلشن بے خار، مداور حمید میں "میں گے" ہر جاگہ۔

۱۔ لب، لب، لب، لب اور گلہ سترے نازنیناں میں : ”جو اویس“
۲۔ لب، لب، لب، لب، جھج، گلہ سترے نازنیناں : ”رہیں“

سادگی و پُرکاری، بے خودی و ہشیاری
شہر پند نامع نے زخم پر ہنس چھڑکا
حسن کہ تغافل میں جرأت آزمایا یا
آپ سے کوئی پوچھے، تم نے کیا مرزایا یا؟

دل میں ذوق وصل دیا دیا تک باقی نہیں
اگ اس گھر میں لگی ایسی کہ جو تنہا جل گیا

بوئے گل، نالہ دل، دُور چراغ محفل
دلِ حسرت زدہ تھا ماندہ لذت درد
جو تری بزم سے نکلا، سو پریشان نکلا
کام یاروں کا بقدر لب و زنداں نکلا

یہ لاش بے کفن اسدِ خستہ جاں کی ہے
ساقِ معفرت کسے! عجب آزاد مرد تھا

میں نے چاہا تھا کہ اندوہ دفا سے چھوٹوں
کس سے محرومیِ قسمت کی شکایت کیجے
وہ تم کہ مرے مرنے پہ بھی راضی نہ ہوا
ہم نے چاہا تھا کہ مرجائیں سو دیکھی نہ ہوا
مر گیا صد مہر ایک جنبش لب سے غایت
نا توانی سے عربیب دم عیسیٰ نہ ہوا

بقول میں غیر کی آج آپ سوتے ہیں کہیں، ورنہ
بدب کیا، خواب میں آکر، تبسمہ ہے پنہاں کا؟
تو اور سوے غیر نگہ ہا سے تیز تیز
میں اور دکھ تری ہزہ ہا سے دراز کا

گم یہ چاہے ہے غرابی مرے کاشانے کی
عشرتِ قتل گم اہلِ تمتامت پوچھ
درو دیوار سے ٹپکے ہے بیاہاں ہونا
عیدِ نظارہ ہے شیر کا عسریاں ہونا
ہے اُس زود پیشیاں کا پیشیاں ہونا
جیو! اُس چار گہ پڑے کی قیمت، غایت
جس کی قیمت میں ہو عاشق کا گہ بیاں ہونا

لے گلِ رُخا اور گلش بے خار میں بھی یونہی ہے۔ اور تمام نسخوں میں "نظر ہائے ملتا ہے۔
یہ شر اصل میں ورق ۲۱ الف کے حاشیے میں ردیف کاف فارسی کے بعد لکھا گیا ہے۔

یہ آخری ایڈیشن نامیاد رہ گیا، اور مطبوعہ فرسے پریس میں آگ لگ جانے کے باعث تباہ ہو گئے۔ مجھے وہ فرسے مرحوم ملکین کاغذی صاحب سے ملے تھے۔

استیاذ علیٰ عرش

۲۶ اپریل ۱۹۶۹ء

رام پور

از کلام جناب مرزا نوشہ صاحب متخلص بہ اسد وغالب
رب لیسر، بسم اللہ الرحمن الرحیم، و تحم بالخیبر، وبہ نستعین

نقش فریادی ہے کس کی شوخی تحریر کا؟ کاغذی ہے پیر بن ہر پیکر تصویر کا
کاؤ کا وسخت جا نہیں ہے تنہائی نہ پوچھ بیچ کر ناشام کا لانا ہے جو ہے بشیر کا
جذبہ بے اختیار شوق دیکھا جا ہیے سینہ شمشیر سے باہر ہے دم شمشیر کا
بس کہ ہوں غالب، اسیری میں بھی آتش زیر پا مے آتش دیدہ ہے حلقہ مری نہ خیر کا

جراحت تحقہ: الماس ارمغان، داغ جگر پیہ مبارکباد! اسد، غم خوار جان درد مند پایا

تھا خواب میں خیال کو تجھ سے معاملہ جب آنکھ کھل گئی، نہ زیاں تھا، نہ سود تھا
ڈھانپا کفن نے داغ عیوب برہنگی میں درنہ، ہر لباس میں تنگ وجود تھا
یقتا ہوں کتب غم دل میں سبق ہنوز لیکن یہی کہ رفت گیا، اور "بود" بھٹ

تیشے بغیر مر نہ سکا کوہ کن، اسد
سرشتہ خمائر رسوم و قیود بھٹ

عشق سے طبیعت نے زیست کا مزا پایا درد کی دوا پائی، درد بے دوا پایا
کہتے ہو: نہ دیں گے دل ہم، اگر پڑا پایا دل کہاں کہ گم کیجئے ہم نے مدعا پایا
حالی دل نہیں معلوم، لیکن اس قدر یعنی ہم نے بار بار ڈھونڈھا، تم نے بار بار پایا

لے قب میں یہ شعر اگلی بیت کے بعد ہے۔

لے تمام نسخوں میں یہ مطلع ثانی ہے۔

لے تمام نسخے: "نہ دیں گے ہم دل"

لے یہ اور اگلا شعر دونوں اصل کے ورق ۱۱ الف کے حاشیے میں مندرج ہیں۔

لے یہ اور آئندہ دو شعر قب میں نہیں ہیں۔

یہی قرأت بعد کے تمام نسخوں میں ملتی ہے۔ مگر اس انتخاب میں "ر" سے لی جگہ "ہ" ہے۔ "نک" تھا کہ اس اختلاف کو کاتب کا سبب قرار دے دیا جاتا۔ مگر غالب کے گل رعنا اور شیفۃ کے گل رعنا بے غار میں "ج" "نک" ہاے "منا ہے۔ اس سے یہ نتیجہ نکلتا ہے اس انتخاب کی بنا جس نسخے پر ہے، وہ ہمارے نسخے کی جگہ شیفۃ کے نسخہ دیوان غالب کے مطابق تھا۔

اسی طرح انتخاب کی غزٹوں کی ترتیب تو ۱۲۴۸ھ کے نسخے کے مطابق ہے مگر اشعار کی ترتیب جگہ جگہ مختلف ہے۔ یہ بھی اسی کا نتیجہ معلوم ہوتا ہے کہ انتخاب کی اصل ۱۲۴۸ھ کے نسخے سے الگ کوئی نسخہ تھا۔

یہ انتخاب کئی وجوہ سے اہم ہے۔ پہلی وجہ تو یہ ہے کہ دیوان غالب کا اتنا قدیم انتخاب کوئی دوسرا موجود نہیں ہے۔ دوسرے اس انتخاب کا متن جگہ جگہ متداول نسخوں سے الگ ہے، ان میں سے بعض کاتب کی غلطی نہیں معلوم ہوتے، بلکہ ایسا نظر آتا ہے کہ نسخہ اصل میں یہی الفاظ تھے، مثلاً ۱۲۴۸ھ کے نسخے اور بعض اور میں بھی شریحت اس طرح ہے:

انتخاب میں "جو آویں" کی جگہ "گراویں" ہے۔ غالب کے بعد کے نسخوں میں یہی قرأت برقرار رکھی گئی ہے۔ یا مصرع ذیل کے اندر "ہم نے یہ مانا کہ دلی میں رہے، کھاویں گے کیا۔" نسخہ ۱۲۴۸ھ اور بعض دوسرے نسخوں میں "رہیں" ہے۔ بعد میں غالب نے انتخاب والی قرأت کو متن میں رکھا ہے، اور نسخہ عرشی میں بھی یہی لفظ متن کے اندر درج ہوتے ہیں۔

امید ہے کہ غالب دوست اس انتخاب کو غالبیات میں ایک اہم اضافہ قرار دیں گے۔

حاشیوں میں جو نسخوں کے حوالے دیئے گئے ہیں، ان کی مفصل کیفیت دیوان غالب (نسخہ عرشی) کے دیباچے میں دی گئی ہے۔

الف) مخطوطات: ق (نسخہ بھوپال یا حمیدہ)
 قا (نسخہ شیرانی، لاہور)
 گل (گل رعنا، انتخاب کلام اردو (فارسی)
 قب (نسخہ رام پور قدیم)
 قبا (نسخہ لیاقت میوزیم کراچی)
 قد (نسخہ رام پور جدید)
 م (طبع اول، دہلی)
 م (طبع سوم، دہلی)
 ج (طبع چہارم، لاہور)
 بد (طبع پنجم، آگرہ)
 طیف (طبع حیدر آباد تیسویں و ترتیب)
 ڈاکٹر سید عبداللطیف

۶۱۸۲۱ = ۱۲۳۷
 ۶۱۸۲۶ = ۱۲۴۲
 ۶۱۸۲۹ = ۱۲۴۵
 ۶۱۸۳۳ = ۱۲۴۸
 ۶۱۸۳۸ = ۱۲۵۳
 ۶۱۸۵۵ = ۱۲۷۱
 ۶۱۸۶۱ = ۱۲۷۷
 ۶۱۸۶۱ = ۱۲۷۷
 ۶۱۸۶۳ = ۱۲۷۸
 ۶۱۹۲۸ = ۱۳۴۷

دیوان غالب کا ایک نادر انتخاب

امتیاز علی عرشی

رضا انصاری میں دیوان مومن کا ایک بیش قیمت نسخہ محفوظ ہے، جو مومن کا دیکھا ہوا، اور ان کا اصلاحی ہے۔

اس نسخے کے شروع اور آخر میں متعدد اوراق شامل ہیں۔ شروع کے درقوں کی تعداد ۲۱ ہے۔ ان میں ۱۵ ب تک ہندی کے کبت وغیرہ مندرج ہیں۔ ورق ۱۶ ب سے دیوان غالب اردو کا انتخاب شروع ہوتا ہے، جو ورق ۲۱ ب پر ختم ہو گیا ہے۔ یہ انتخاب غزلیات کا ہے۔ ورق ۲۲ ب سے دیوان مومن کا آغاز ہوتا ہے، اور یہ دیوان ورق ۱۲۹ الف پر ختم ہو گیا ہے۔ پنج میں ورق ۱۲۹ الف سے ۱۲۰ ب تک صنعت تخلص ایک شاعر کے خمس اور کسی ہندی شاعر کا ایک کبت درج ہوا ہے۔ ورق ۱۲۹ ب پر غالب کا چکنی ڈلی سے متعلق قطعہ لکھا گیا ہے۔ جس کے آخر میں ایک رباعی ہے۔ اس کے بعد کے درقوں میں فارسی، اردو ہندی کے مختلف شعرا اور قطعات تاریخ اور مختلف امراض کے مجرب نسخے ملتے ہیں۔ نیز نواب ہدایت علی خاں صاحب کے حسابات بھی مندرج ہیں، موصوف الذکر نواب یوسف علی خاں بہادر ناظم شاگرد غالب کے حقیقی چچیرے بھائی اور مومن خاں کے شاگرد تھے۔ ہندی کے بھی بڑے شاعر شمار کیے جاتے تھے۔ امیر مینائی نے انتخاب یادگار (صفحہ ۲۶۴) میں غربت تخلص کے تحت ان کا ذکر کیا ہے۔ اس صحبت میں انتخاب دیوان غالب کے بارے میں کچھ عرض کر کے وہ انتخاب آپ کی خدمت میں پیش کر دینا ہے۔ یہ انتخاب معمولی شکستہ آمیز خط میں کسی نامعلوم الاسم کاتب نے نقل کیا ہے۔ کاتب کم سواد نظر آتا ہے، اس لیے کہ اس نے دو جگہ اسد کا احوال سے لکھا ہے۔ انتخاب کے ۶ درقوں میں شجرف سے مسطر کشی کہ کے درمیان میں شعر لکھے ہیں۔ کچھ شعر حاشیوں میں بھی درج ہیں، ان حواشی میں نیز متن کے اندر بھی متعدد اشعار بے محل لکھے گئے ہیں، جس کی وجہ سے سہو کے اور کوئی نظر آتی۔

یہ انتخاب دیوان کے کسی نسخے پر مبنی ہے، اس بارے میں قیاس یہ ہے کہ اس میں ایسا کوئی شعر نہیں ہے، جو ۱۲۸۸ھ کے مرتبہ دیوان کے بعد کے نسخے کا ہو، لہذا اسے ۱۲۸۸ھ یا اس کے قریب کے کسی نسخے پر مبنی ہونا چاہیے۔ اس کی تائید میں یہ کہا جا سکتا ہے کہ انتخاب کے سرورق پر ۱۸۳۶ء تحریر ہے جو ۱۲۵۲ھ کے مطابق ہے۔ اور خطوطہ بدایوں جواب لیاقت میوزیم کراچی میں محفوظ ہے، ۱۲۵۴ھ (۱۸۳۸ء) کا مرتبہ ہے۔ لہذا اسی انتخاب کو خطوطہ بدایوں سے کم از کم دو برس پہلے مرتب ہونا چاہیے۔ ۱۲۸۸ھ (۱۸۳۳ء) کے نسخے کی نقل سے اس انتخاب کا مقابلہ کرنے پر معلوم ہوا کہ ان دونوں کے متون میں دو ایک جگہ اہم اختلاف بھی ہے۔ مثلاً ۱۲۸۸ھ کے نسخے میں ہے:

تو اور سو سے غیر نظر سے تیز تیز میں اور دکھ تری مرہ بے دراز کا

۱۰۲ ع ۵۹ : شیرویش

۱۰۳ ع ۵۸ : پنہ مینائی ہی

۱۰۳ ع ۵۷ : اہل عزرا

صفحہ ۲۷۵ - ۱۰۲ ع ۵۷ : ہجوم ضبط نفاں سے مری زبان نموش بڑگ بستہ زہر اب دادہ پیکان بت

۱۰۲ ع ۵۶ : کہ بخیرہ بلوہ آثار زخم دماں ہے -

۱۰۲ ع ۵۵ : بلوہ فزاسے

۱۱۳ ع ۵۴

۱۰۲ ع ۵۴ : یہ شعر نادر

۱۰۲ ع ۵۳ : خاطر

۱۱۳ ع ۵۳

۱۰۳ ع ۵۲ : پاسے خانی بڑگ پر تو خور

صفحہ ۲۷۷ - ۱۰۲ ع ۵۲ : پوری غزل کلمہ کہ قلم زد کردی ہے - یہ اور کسی نسخے میں نہیں ملتی

۱۰۲ ع ۵۱ : یہ شعر اد رشخوں میں نہیں ہے سے ۸۲ میں اس کی جگہ دوسرا شعر ملتا ہے -

۱۰۲ ع ۵۰ : پھروں

۸۲ ع ۵۰ : جادو ہے یار کی روشن گفتگو

صفحہ ۲۷۹ - ۱۰۲ ع ۵۰ : پانی پوکسو پہ کوئی جیسے وار کے

۱۰۲ ع ۴۹ : آغوش گل کشادہ براسے ودا ہے اسے عندلیب چل کے چلے دن بہار کے

۹۸ ع ۴۸ : دہم توانائی

صفحہ ۲۸۱ - ۱۰۲ ع ۴۸ : پوری غزل کلمہ کہ قلم زد کردی ہے

۱۰۲ ع ۴۷ : یہ پوری غزل قلم زد کردی ہے - یہ اور کسی نسخے میں نہیں ملتی -

۱۰۲ ع ۴۶ : نگار یار نے سبب

۲۸۳ ع ۴۵ : از بہت گذشتن ہے ۹۸ ع ۴۵ : غیر پامالی

۱۰۲ ع ۴۴ : دیا ابرو کو چھڑ اور اس نے نکتے کو اشارت کی ۹۷ ع ۴۴ : نہیں یزش عرق کی، اب اسے ذوبان اعشا سے

۹۷ ع ۴۳ : بوقت گریہ آنکھوں سے

۹۷ ع ۴۲ : غالب نے سہا نے کی جگہ کی کھا ہے

۹۸ ع ۴۱ : دینا وہ مرین غم کہ

۲۸۵ ع ۴۰ : ۹۸ ع ۴۰ : یہ شعر نادر، اس کی جگہ ایک شعر کا اضافہ

۹۸ ع ۳۹ : اسد مجھ میں ہے اس کے بوسہ پا کی کہاں جرات

۹۸ ع ۳۸ : پوری غزل غالب نے قلم زد کردی ہے - اور کسی نسخے میں نہیں ملتی -

۹۲ ع ۳۷

صفحہ ۲۸۷ - ۹۲ ع ۳۷ : عکس گھاسے سے شمشیر ہلے باغ میں

۹۲ ع ۳۶ : پہلے یوں لکھا تھا : برقد شمشاد گل

۱۱۵ ع ۳۵

۹۳ ع ۳۴

صفحہ ۲۹۳ - ۱۰۲ ع ۳۴ : کلیات غالب فارسی : ۵۰۴

۱۰۲ ع ۳۳ : شایم زبانہ افسرداغ اورنگ

۱۰۲ ع ۳۲ : پہلے لکھا تھا : ہے افیت لیکن یک زبان دیکھ دل بہرنا

صفحہ ۲۲۳۔ الف : تیری ۵ مصرعوں پر مبنی : ہوتا ہے اسد غنہ ورا تبدیل کیا ہے
صفحہ ۲۲۵۔ الف : یہ غزل ورق ۴۵۔ الف کے حاشیے پر اضافہ : یہ پنجب غالب نہیں ہے
صفحہ ۲۲۷۔ الف : غالب نے مدد کی مین پر پیش کیا ہے۔

صفحہ ۲۳۳۔ الف : یہ مصرع پہلے یوں تھا : ہے بس عزیز۔ بعد میں اصلاح کی۔
صفحہ ۲۳۵۔ الف : یہ غزل ورق ۴۸ ب کے حاشیے پر اضافہ : یہ پنجب غالب نہیں ہے۔

صفحہ ۲۳۷۔ الف : پہلے یوں تھا : ہوں میں وہ دام کہ
صفحہ ۲۳۹۔ الف : پہلے دل ہرزہ لکھا تھا۔

صفحہ ۲۴۳۔ الف : یہ مطلع کھڑکے کاٹ دیا ہے۔
صفحہ ۲۴۵۔ الف : پہلے یوں تھا : درت تاب دگم کل

۵۔ الف : یہ غزل ورق ۵۰۔ الف کے حاشیے پر اضافہ ہے۔ یہ پنجب غالب نہیں ہے۔

صفحہ ۲۴۷۔ الف : پہلے شام در سایہ لکھا تھا، بعد میں اسان کی ہے ۵۔ پہلے یوں تھا : دا : یہاں درد دل ہر سب
صفحہ ۲۴۹۔ الف : پہلے : دا ماں بعد کفن لکھا ہے۔

صفحہ ۲۵۱۔ الف : غالب نے اس غزل پر سرخ روشنائی سے دوبارہ صاف کیا ہے۔
۵۔ پہلے دگم تماشا ریختن لکھا تھا۔

صفحہ ۲۵۳۔ الف : پہلے تھا بدگماں رہے کہ

صفحہ ۲۵۵۔ الف : ع : ۲۱۲، میں یہ مطلع نہیں ہے۔ غزل ۱۵۹ کا تیسرا شعر ہے اور اس کا پہلا مصرع یوں ہے :
"خوش اقبال رنجوری عیادت کو تم آئے ہو"

۵۔ الف : بیچ و تاب ۸۵ : چشم پرشیدن ۸۵ : ع : ۲۱۲ : د اس ہے۔

۵۔ الف : اضطراب شام تنہائی

۵۔ الف : ۲۱۳ : میں یہ مطلع نہیں ہے۔ غزل ۱۵۹ کا پانچواں شعر ہے۔ اور پہلا مصرع یوں ہے : ابھی آتی ہے بوبائش سے
اس کی زلف شکلیں کی۔

۵۔ الف : ۲۱۳

۵۔ الف : یہ غزل دوسرے قلم سے ورق ۵۲ ب کے حاشیے پر اضافہ ہے دیوان غالب کے تمام مجموعے اس سے خالی ہیں۔
۹۔ کوئی نغظ سہوارہ گیا ہے مثلاً جفا

صفحہ ۲۵۷۔ الف : ع : ۲۱۹ : حسرت دیدار ۵۔ الف : ع : ۲۱۹ : دستہ سنگ آئدہ ۵۔ الف : یہ شعر بعد میں حاشیے پر اضافہ

۵۔ الف : نسخہ حمید یہ میں صرف یہی ایک شعر ہے۔ ۵۔ الف : ع : ۲۱۹ : معلوم ہوا حال

۵۔ الف : ع : ۱۰۹ : خط سبز و ۵۔ الف : ع : ۱۰۹ : ہے مشق ونا

صفحہ ۱۸۳۔ لے پہلے دے لکھا تھا۔ اسے ترمیم کر کے 'وہ دل' بنایا ہے۔
صفحہ ۱۸۵۔ لے کہ موج گریہ صد خندہ دندان نامک ہو۔ ترمیم کرنے کے بعد 'میں' کا اضافہ کیا ہے۔

صفحہ ۱۹۱۔ لے مصرع یوں تھا: طوق در گردن قمری ہے
صفحہ ۱۹۵۔ لے اس غزل پر
۳۔ پہلے شاید 'بہر گل' لکھا تھا۔ قلم زد کر کے 'جائے گل' بنایا ہے۔
صفحہ ۱۹۷۔ لے اس غزل پر

۴۔ یہ شعر غالب نے اپنے قلم سے حاشیے پر بڑھایا ہے۔
صفحہ ۱۹۹۔ لے یک نیتاں قلم زد ۵۔ اس غزل پر
۳۔ بھی سو اُردہ گیا ہے۔
۵۔ مصرع ثانی یوں تھا: چھپاؤں کیونکہ سورش لے اسد قلم زد کر کے 'غالب' بنائے گئے ہیں۔ اس غزل پر
صفحہ ۲۰۱۔ لے ہستی میں تھا 'میں' کو قلم زد کر کے 'نے' لکھا ہے۔
صفحہ ۲۰۳۔ لے مصرع پہلے یوں تھا: قلم زد کر کے تصحیح کی گئی: از بیکہ اشک سوکھ گئے چشم میں اسد
۵۔ یہ غزل ورق ۳۹/ب کے حاشیے پر اضافہ بہت سے الفاظ جلد میں کٹ گئے ہیں۔ قوسین کے الفاظ متبادل دیو
کی مدد سے لکھے گئے ہیں۔ یہ بخط غالب نہیں۔

صفحہ ۲۰۵۔ لے پہلے مصرع یوں تھا: اسد وہ گل کرے جس گلستاں میں جلوہ قمرائی
۵۔ پہلے اور سجدہ شکریہ، لکھا تھا ترمیم کی گئی۔ اس طرح کہ شکریہ کی س کو کا بنایا ہے اور سجدہ چرخ اور شکریہ
م لکھ کر اشارہ کر دیا ہے کہ انھیں مقدم مقرر کر دیا جائے۔

صفحہ ۲۰۷۔ لے پہلے تھا: اسد محفل میں میری قلم زد ۵۔ یا رکھ کر صحت کی ہے۔ ۳۔ اس شعر پر
صفحہ ۲۰۹۔ لے لعل خاں تباہ رخ اول صفر ۱۲۲۵ در ماہہ عصا (دو روپے آٹھ آنے) ظاہر ہے کہ یہ لعل خاں کو ملازم رکھنے
کی یادداشت ہے لیکن اسی سے بیاض کے زمانہ ترتیب و کتابت میں مدد ملتی ہے۔
۵۔ اس غزل پر غالب نے صاکی ہے۔ ۳۔ اس غزل پر غالب نے صاکی ہے۔
۵۔ پہلے یوں لکھا تھا: پائے وحشت میں ہے زنجیر، اسے چھیل کر ترمیم کی ہے۔

صفحہ ۲۱۱۔ لے اس غزل پر غالب نے صاکی ہے۔
صفحہ ۲۱۵۔ لے مصرع یوں لکھا تھا: سرمہ دو دنیو جوشاں
صفحہ ۲۱۷۔ لے سو اُردہ (یہ) رہ گیا ہے۔

صفحہ ۲۱۹۔ لے پہلے یوں لکھا تھا: ہر جا کہ اسد۔

صفحہ ۲۲۱۔ لے اصل: وز دیدن۔
۵۔ سو اُردہ کش لکھا تھا اسے کٹی بنایا ہے۔

صفحہ ۱۴۱۔ لے غالب نے میم پر پیش لگایا ہے لے غالب نے میم پر پیش لگایا ہے۔

صفحہ ۱۴۳۔ لے بک ساری اس طرح لکھا ہے : بک ساری

لے یہ م، اش کا نشان خود غالب نے بنایا ہے۔ شعر مقدم و موزن ہو گئے تھے۔

صفحہ ۱۴۵۔ لے اس غزل پر صاف کی ہے۔

صفحہ ۱۵۱۔ لے پہلے مصرع یہ لکھا تھا جسے قلم زد کر دیا : غیروں سے اسد گرم سخن و کبیدہ کے اس کو

صفحہ ۱۵۳۔ لے یہ غزل کسی اور قلم سے درق ۲۰ ب کے حاشیہ پر بھی نقل ہوئی ہے۔ اور اس کے بیشتر اشعار بدیہ سازی میں گئے ہیں

لے حاشیہ درق ۲۰ ب : ”گر بعد مرگ و شہادت دل کا ٹکڑہ کروں“ لے حاشیہ درق ۲۰ ب : کو تیرے غلام سے

صفحہ ۱۵۵۔ لے حاشیہ درق ۳۰ ب : وہ زارِ نالہ لے مصرع پہلے یوں تھا : بر تر ہے رتبہ فہم تقدیر سے بھی (اسد)

صفحہ ۱۵۷۔ لے اس شعر کے بعد میں اسطور میں لکھا ہے ”تا این جانوشہ ام“ ایضاً یہ ناقل نسخہ کے لئے یادداشت کے

طور پر لکھا گیا ہے۔ لے اس شعر کے ساتھ لکھا ہے ”اذین جانشروع“ یہ بھی ناقل کے لئے ہدایت ہے۔

لے غالب نے سہواً پڑھی اور ہوئی لکھا ہے۔ لے پہلے یہ لفظ کچھ اور تھا جسے خود آرا بنایا ہے۔

صفحہ ۱۶۳۔ لے پہلے یہ مصرع : جا پاؤں مانند اسد تھا

صفحہ ۱۶۷۔ لے اس درق کے حاشیہ پر دوسرے قلم سے غزل نمبر ۱۰۲ کے نو شعر لکھے گئے ہیں ، ان میں سے بعض جلد سازی

میں کٹ گئے ہیں ، مکر رہنے کی وجہ سے یہاں سے حذف کر دیئے گئے۔

صفحہ ۱۶۹۔ لے پہلے شعریں تھا جسے قلم زد کر دیا : سخن حیراں تحریر پر نشاں پرواز بیگانہ

پر طوطی ہے قفل زنگ بست آئینہ خانے میں

لے اسے لے یہ اشعار ق کے متن میں داخل ہیں ، پھر چار شعر حاشیہ پر اضافہ ہوئے ہیں جو

۱۲۳۷ کے بعد کا اضافہ ہیں۔ اصل : چاہے ہے۔

صفحہ ۱۷۳۔ لے سہواً سر کی جگہ ساغر لکھ دیا ہے۔

لے لیکن اسد کو قلم زد کر کے کچھ اور لکھنا چاہا تھا ، پھر انھیں الفاظ کو دوبارہ لکھ دیا۔

لے پہلے مصرع یوں تھا : زبیں ہر شمع ہے آئینہ حیرت طرازی ما

صفحہ ۱۷۷۔ لے پہلے بالانشین از فیض لکھا تھا۔ از کو قلم زد کر دیا۔ لے پوری غزل لکھ کر قلم زد کر دی ہے

لے پوری غزل لکھ کر قلم زد کر دی ہے لے مصرع میں ترمیم کی ہے ، پہلے یوں لکھا تھا :

دو درینغا ہو کے از بد بستر رخت سفر عرفا نقل

صفحہ ۱۷۹۔ لے پوری غزل قلم زد

صفحہ ۱۸۱۔ لے کسی لفظ کو کاٹ کر ناخک لکھا ہے جو پڑھا نہیں جاتا۔

۴۳: تعلیم و تربیت
۴۴: ساز و ظرف
۴۵: تعداد و شمار

۱ے ع ۳۴: تحمل
۲ے ع ۳۲: تناسل بیدل
۳ے ع ۱۷۱
صفحہ ۱۲۷

۱۔ ع ۴۲ : تعداد اشعار
۲۔ ع ۳۲ : جسے شیخ جواد
۳۔ ع ۴۳ : تعداد اشارہ
۴۔ ع ۱۷۲ : گرجی رفتار
۵۔ ع ۴۳ : ویدار اسد
۶۔ ع ۴۲ : کتنے کشمکش شوق

صفحہ ۱۲۹،

۱۷۵ ع ۴۵ : تعداد اشعار ۷
 ۱۷۶ ع ۴۴ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۷۷ ع ۴۳ : صرف جبینِ عزت
 ۱۷۸ ع ۴۲ : تعداد اشعار ۷
 ۱۷۹ ع ۴۱ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۸۰ ع ۴۰ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۸۱ ع ۳۹ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۸۲ ع ۳۸ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۸۳ ع ۳۷ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۸۴ ع ۳۶ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۸۵ ع ۳۵ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۸۶ ع ۳۴ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۸۷ ع ۳۳ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۸۸ ع ۳۲ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۸۹ ع ۳۱ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۹۰ ع ۳۰ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۹۱ ع ۲۹ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۹۲ ع ۲۸ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۹۳ ع ۲۷ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۹۴ ع ۲۶ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۹۵ ع ۲۵ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۹۶ ع ۲۴ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۹۷ ع ۲۳ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۹۸ ع ۲۲ : ہر قبول کم نگاہی
 ۱۹۹ ع ۲۱ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۰۰ ع ۲۰ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۰۱ ع ۱۹ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۰۲ ع ۱۸ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۰۳ ع ۱۷ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۰۴ ع ۱۶ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۰۵ ع ۱۵ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۰۶ ع ۱۴ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۰۷ ع ۱۳ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۰۸ ع ۱۲ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۰۹ ع ۱۱ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۱۰ ع ۱۰ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۱۱ ع ۹ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۱۲ ع ۸ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۱۳ ع ۷ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۱۴ ع ۶ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۱۵ ع ۵ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۱۶ ع ۴ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۱۷ ع ۳ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۱۸ ع ۲ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۱۹ ع ۱ : ہر قبول کم نگاہی
 ۲۲۰ ع ۰ : ہر قبول کم نگاہی

۱۔ لے لے لے لے شہ سے (زیر غور)
۲۔ پیلے مصرع تخلیجے فلم زد کرو یا : ہے بزمِ مگر خاں از نیم رنگیہاے شمع
۳۔ " " " " " " " " : سرمایہ نگوار ہا
۴۔ " " " " " " " " : ہے جس در را د صحرای حرم ناقوس و بس
۵۔ پیلے مصرع یوں کھاتا (اسے) [اسد] گل تختہ مشق تنگتھا ہو اے

۱۳۵، صفحہ

۱۔ پہلے یوں تھا: اسد از قدرتِ حمید الخ مقطع بعد میں حاشیے پر اضافہ کیا ہے

صفحہ ۱۳۷

۱۳۹ صفحہ

۱۔ غالب نے نہ غیر کے، کئی بجائے سہواً، غیر کے نہ، لکھا ہے۔ جس سے مصرع ساقط الوزن ہو جاتا ہے۔
 ۲۔ غالب نے جگہ کے بعد کے زائد لکھ دیا ہے۔

۳۸ ع: میں یہ مقطع نہیں ہے۔ اس غزل کا چٹا شعر ہے۔ مطلع غالب تنہا کے ساتھ اضافہ کیا ہے۔ اس شعر میں اسد کی جگہ تمام ہے۔

۳۸ ع: تعداد اشعار ۷
۳۸ ع: بانیگی
صفحہ ۱۱۵

۳۹ ع: قدرت ایما و ثنا
۳۷ ع: جواب
صفحہ ۱۱۷

۳۷ ع: یک جان ہے نوا سے اسد
۳۱ ع: بار لائی ہے دانہ ہائے سرشک
۵۵ اصل: سہواً بنگاں کرتے ہیں لکھا ہے
صفحہ ۱۱۹

۳۷ ع: تعداد اشعار ۷
۳۵ ع: تعداد اشعار ۷
۳۰ ع: لفظ غافل کو 'غالب' بنا کر اسے منقطع کر دیا ہے
۳۰ ع: اس شعر کو یوں کر دیا ہے سداً اسکندر بنے بھرتا: مگر رنماں!؟
۳۰ ع: تعداد اشعار ۷
۳۰ ع: بکاہ (اور غالباً یہی درست ہے)
۵۵ لفظ رنج قلم زد کر کے 'دائغ' لکھا ہے۔
۳۰ ع: اصل: رجم
صفحہ ۱۲۱

۳۷ ع: تعداد اشعار ۳
۳۷ ع: پہلے جرم نظارہ لکھا تھا اسے قلم زد کر کے تہمت نگر بنایا ہے
۳۷ ع: ۱۶۸: خونِ دو عالم
۳۰ ع: چشمِ خدنگ
۳۷ ع: ۱۶۸: (متداول)
۳۰ ع: تعداد اشعار ۵، دیوان میں ۱۶۸ (متداول)

۳۷ ع: یہ پورا مصرع قلم زد کر دیا ہے اور غالباً وہ مصرع لکھا گیا تھا جو حق میں ہے: کچھ یادوں کی بکرتی نے مینانے کی پامالی، عمر
یہ حاشیے کے ساتھ کٹ گیا ہے۔ اور پڑھا نہیں جاتا۔
۳۰ ع: پروے میں
صفحہ ۱۲۳

۳۱ ع: تعداد اشعار ۳، دیوان میں ۱، ۳۷ ع: ۱۶۸: (متداول)
۳۱ ع: نیاز پر نشانِ ہر گیا
۳۷ ع: تعداد اشعار ۶
۳۱ ع: بے قراری سے
۷۵ شطاب کی میم پر پیش لگایا ہے۔

۵۲ اصل تجھ کی جگہ بیاض ۵۳ ع ۲۲: تعداد اشعار ۱۰۵ اس نسخے میں مطلع خیر مطبوعہ ہے۔
 ۵۴ ع ۲۳: چشم بزم خلق غیر از نقش خود بینی نہیں ۵۵ ع ۲۳: برق خورش زار
 ۵۶ ع ۲۳: جوش تماشا ہے اسد۔ اس: قطع کی جگہ بیاض ۵۷ ع ۲۳: ۷ سے
 ۵۸ ع ۲۲: تعداد اشعار ۷ ۵۹ ع ۲۲: میں الفت مرگاہ میں جو ۶۰ ع ۲۲: دیکھا ہے کس کو کاجو
 ۶۱ ع ۲۲: گر می ہے زباں کی ۶۲ ع ۲۲: ہر شمع شہادت کو ہے یاں
 ۶۳ ع ۲۲: میں تین شعرا اس غزل میں زائد ہیں جو نسخہ امر وہہ سے غیر ماسز میں قطع دیوان غالب کے کسی نسخے میں نہیں ملتا۔
 صفحہ ۱۰۵

۶۴ ع ۲۳: تعداد اشعار ۷ ۶۵ ع ۲۲: جبکہ نقش مدعا ہر دو سے تہ جز
 ۶۶ ع ۲۳: دست حسرت زار میں آشفۃ جولانی غربت دکھا تھا۔ اکو ۶۷ ع ۲۳: کیا یوں بتایا ۶۸ ع ۲۳: تعداد اشعار ۷
 ۶۹ ع ۲۳: رنج خود آرائی ۷۰ ع ۲۳: جان عاشق حامل
 صفحہ ۱۰۶

۷۱ ع ۲۲: ۱ سے پیدا و نحو ۷۲ ع ۲۲: یہ دعویٰ آرائی ۷۳ ع ۲۲: تعداد اشعار ۷
 ۷۴ ع ۱۶۵: دیوان متداول میں بزرگ و گرت ۷۵ ع ۲۲: کرتی ہے عاجزی
 ۷۶ ع ۲۵: تعداد اشعار ۷ ۷۷ ع ۲۵: جیش گل برگ سے ہل کے لب کو احتلاچ
 ۷۸ ع ۳۵: وحشی مزاج ۷۹ ع ۳۵: میر ملک حق کو ۸۰ ع ۳۵: بے سوا چشم توانی میں یک چشم
 صفحہ ۱۰۹

۸۱ یہ شعر دیوان غالب کے کسی نسخے میں نہیں ملتا۔ ۸۲ ع ۳۵: شامہ گیسو شدی
 ۸۳ ع ۳۶: تعداد اشعار ۷ ۸۴ ع ۳۶: تمام درشت
 ۸۵ ع ۳۶: بزم نظریں ۸۶ ع ۳۶: تعداد اشعار ۷
 صفحہ ۱۱۱

۸۷ ع ۲۷: تعداد اشعار ۷ ۸۸ ع ۳۷: عشق بقاں ۸۹ ع ۳۷: ۲۷ سے اور آیتہ مرزا نو
 ۹۰ ع ۳۷: بیکر، اصل میں پہلے بیکر لکھا تھا۔ اسے قلم زد کو یک دست بنایا ہے۔ ۹۱ ع ۳۷: جہانہ زہیوں
 ۹۲ ع ۳۸: تعداد اشعار ۷ ۹۳ ع ۳۸: تعداد اشعار ۷
 صفحہ ۱۱۳

۹۴ اس پہلے مصرع یوں تھا جسے قلم زد کو دیا: حج ہیں موزونیاں در
 ۹۵ ع ۳۸: ہم نے سوز خیمہ بگر مری زمانہ مداد کیا

اسے یوں پڑتا ہے: بگڑے ٹوٹے ہوئے عموکی جہ نال پیدا۔ اسی طرح جناب عثمان نے اسے نقل کر دیا ہے: ۱۴۲: ۱۴۳
اسے اس زمین کے پانچ شعر فہمہ عبیدہ میں (۱۲۰-۱۲۱) اور چھ شعر دیوان (۱۵۱-۱۵۲) میں ہیں۔
۱۵۱: ۱۵۲: دل مرا سوتر نہاں سے بے سما باہل گیا۔
۹۷

صفحه ۹۷۶

۱۰۴ : شوق آتش

۲۰ شمس: و تب جو گئے

ول زمانہ از جہاک اب

۲۰: ہے دس بیگڑا فرسوزی اسے بے کسی
دیوان میں متعلق یوں کہ دیا:

میشا ہوں اور افسردگی کی آرزو غالب کرے گی۔

۵۴

۷۱ یہ غزل دیوان غالب کے کسی نسخے میں نہیں ملتی

۵۰ مجلس آرائی کو مکمل کر کے مجلس افروزی بنایا ہے

۹۹

صفحہ ۹۹

۱۵۰: تعداد اشعار

۵۲ ش ۳۰: نمون چکانی نے

۳۰۶: نہیں ہے کف لبناؤک پر فرط نشہ سے

۵۲ ع ۳۱ : تعداد اشعار ۶

۴۱۷: ۳۱۷

۵۶: ۳۱: تا پشت

صفحة ١٠١

۳۱۵: کروں کے غم میں غمینی کہہ رہا ہے جیسا کہ

۱۵۳۳: کروں گے

اسد یا اوس مت ہو۔ گہر چروہنے میں اثر کم ہے کہ غالب ہے کہ بعد از ۱۰۔ ۱۵۔ ۲۰۔

۳۵ ع ۳۱۷

۴۷ ع ۳۱ : تعداد اشعار ۷

۳۵ ع ۳۱: طبع آگه کانشان

۳۱ ع : اختر کنی ہے مرتبہ نے حواشی میں بتایا ہے کہ ب اور ج میں اختر کنی ہے۔ مگر متن میں بھی یہی لکھا ہے نیز خیال ہے کہ یہ ج کے مرتب کا تصحیح ہے "گئے ہے" ہونا چاہیے جو ہمارے نسخے کی اصلاح و ترمیم ہے۔

۳۲ ع : ہے شفق سوز جنگ کی آگ کی مانند گی۔ نہ زخمیت۔

۳۲۷: تعداد اشعار ۶۔ ایک شعر بعد میں اضافہ
۳۲۸: جہتِ حرکت میں اضافہ

۵۴۲:

بہس فوق پریدن ہے ببالِ عنذیب

صفحة ۱۰۳

۱۰ غائبان بھی عافیہ حسب حال نکھ دیا تھا۔ اسے پھر ماہ و سال بنایا ہے۔

۱۵ ع ۱۵: قی بن اس غزل کے شعر میں - ۱۵ ع ۱۵: یہ مطلع دیوان کی غزل کا نواں شعر ہے۔
 ۱۶ ع ۱۵: محشرستان - ۱۵ ع ۱۵: اس زمین کے تین شعری (۲۱ ع ۲۱) میں چار دیوان (۱۵۳ ع ۱۵۳) میں ہیں۔
 ۱۷ ع ۱۵: رشتہ ہر شمع خار کسوت فانوس تھا۔ ۱۷ ع ۲۱: نقش بندی مانے دہر

صفحہ ۸۷

۱۸ ع ۱۵: اصل: از صریح نام پیدا "قلم زد ۲۱ ع ۲۱: طبع کی دانش نے دنگ یک گلستان گل کیا۔ یہ دل وابستہ گویا بیضہ طاؤس تھا
 ۱۹ ع ۲۱: کل اسد کو ہم نے دیکھا گوشہ غم خانہ میں دست بر سر، سر بر زانو سے دل مایوس تھا
 ۲۰ ع ۱۴: قی میں تعداد اشعار ۹، دوسری غزل میں ۲۔ دیوان میں (۱۴۴ ع ۱۴۴) چار شعر۔ اس طرح کل اشعار ۱۷
 ۲۱ ع ۱۴: جادے پر ۱۴ ع ۱۴: گہرا بلبلایا آخر
 ۲۲ ع ۱۴: حیف اسے نگ تھا کہ پئے عرض جیا یکہ عزت آئینہ ۱۵ ع ۱۵: اصل: پر جبہ سائل
 ۲۳ ع ۱۴: تنالائی ۱۴ ع ۱۴: وہ نفس ہوں کہ اسد نر مہ فرحت نے "قلم زد

صفحہ ۸۹

۲۴ ع ۱۵: اس زمین کے چار شعری میں (۲۱ ع ۲۱) اور ۸ شعر دیوان میں (۱۵۳ ع ۱۵۳) ہیں
 ۲۵ ع ۱۵: پہلے یوں لکھا تھا جسے قلم زد کر دیا: انداز ربط یاس میں سب مجھ کو لے اسد
 ۲۶ ع ۱۵: درد اکہ اختلاط کے متابل نہیں رہا
 ۲۷ ع ۱۵: اس زمین کے ۹ شعری میں (۲۱ ع ۲۱) اور دو شعر دیوان (۱۵۳ ع ۱۵۳) میں ہیں
 ۲۸ ع ۲۱: دل تنگی ۱۵ ع ۱۵: اصل سیرت کو حسرت بنایا ہے۔

صفحہ ۹۱

۲۹ ع ۲۱: ۲ سے جلوہ حسن ۲۹ ع ۲۱: بدوس ۲۹ ع ۲۱: دے نے
 ۳۰ ع ۳۰: نسخہ حمید میں تعداد اشعار ۶ ۳۰ ع ۳۰: بیان
 ۳۱ ع ۳۰: پنچھ حال شب و روز بحر کا غالب ۳۱ ع ۳۰: یہ غزل دیوان غالب کے کسی نسخے میں نہیں ہے

صفحہ ۹۳

۳۲ ع ۲۹: تعداد اشعار ۶ ۳۲ ع ۳۰: مثل برگ گل، تر ۳۲ ع ۲۹: تعداد اشعار ۶
 ۳۳ ع ۲۹: نو چہم و حشر ۳۳ ع ۲۹: آئینہ خانہ خاک ۳۳ ع ۲۹: دل میں غبار

صفحہ ۹۵

۳۴ ع ۱۵: یہ غزل دیوان غالب کے کسی نسخے میں نہیں ہے۔
 ۳۵ ع ۱۵: یہ غزل بھی دیوان غالب کے کسی نسخے میں نہیں ہے۔ صرف اس کا مطلع اعظم الاولیاء سرور کے تذکرہ عمود نقبہ "میں ملتا ہے، مگر مرتبہ تذکرہ

۵۷ ع ۱۸: تعداد اشعار ۴۔ دیوان میں ۱ شعر
۵۸ ع: یہ شعر دیوان غالب کے کسی نسخے میں نہیں ہے

۵۹ ع ۲۹: اسد ربابِ فطرت قدروانِ لفظ یعنی ہیں
۶۰ اصل: ”کربرتی اور شعلہ نشتر ہے“

صفحہ ۷۷

۶۱ ع ۱: یہ شعر کسی نسخے میں نہیں ہے۔
۶۲ ع ۳: رشتہ چاک حبیبِ دریدہ کیس صرف دایم: بعد میں کیس قلم زد کر کے تماش بڑھایا ہے۔
۶۳ ع ۲۰: گم کردہ رہ
۶۴ ع ۲۰: نقشہ نثر

صفحہ ۷۹

۶۵ ع ۲۰: حالِ خزا کردگان
۶۶ ع ۲۶: تعداد اشعار ۵
۶۷ ع ۲۷: رشتہ چاک حبیبِ دریدہ کیس صرف دایم: بعد میں کیس قلم زد کر کے تماش بڑھایا ہے
۶۸ ع ۲۷: بجائے نامہ (اور یہی صحیح ہے)
۶۹ ع ۱۵۰: اندرِ شبِ مروت
۷۰ ع ۱۵۱: جیسے غولِ رگ میں۔

صفحہ ۸۱

۷۱ ع ۱: یہ پوری غزل غالب نے قلم زد کر دی ہے اور کسی نسخے میں نہیں ملتی۔
۷۲ ع ۲: پہلے نظر بازی کی جگہ محبت کا لکھا تھا جسے قلم زد کر دیا۔
۷۳ ع ۱: اس زمین کے چار شہر (ع ۱۸) میں اور دو دیوان (ع ۱۳۸) میں ملتے ہیں۔
۷۴ ع ۱۸: کہیں گاہ
۷۵ ع ۱۸: ستم دیدہ باز گشتن

صفحہ ۸۳

۷۶ ع ۱: اس زمین کے چار شہر (ع ۱۸) میں اور دو دیوان (ع ۱۳۸) میں ملتے ہیں۔
۷۷ ع ۱۸: بصورتِ تکلف یعنی تاسف ۵ ع ۲۹: تعداد اشعار ۵
۷۸ ع ۲۹: سو ہے
۷۹ ع ۲۹: آوازِ نیلِ طلب، گامِ زبان تک ۱ ع ۲۹: جبرِ آئینہ پا
۸۰ ع ۱: اس زمین میں تین غزلیں ہیں۔ جس غزل کا یہ مطلع ہے۔ اس کے چار شہر (ع ۱۵) میں ہیں اور اسی زمین کی دوسری غزل میں پانچ
شہر ہیں۔ تیسری غزل دیوان میں ہے (ع ۱۳۵) اور اس میں پندرہ شعر ہیں۔

صفحہ ۸۵

۸۱ ع ۱۲۵: دیوان میں غزل ۹ کا دوسرا شعر ہے
۸۲ ع ۱۲۵: غزل ۹ کا تیسرا شعر
۸۳ ع ۱۵: فرش تھیں۔
۸۴ ع ۱۵: والِ جرمِ نقدِ نئے سازِ عشرت تھا اسد ناخنِ غم یاں ام

۵۵ ع ۲۵: بختِ رسا
 ۵۵ ع ۲۵: انتظارِ جلوۂ کاکل میں شمشاد باغ
 ۵۵ ع ۲۵: اضطرابِ آسا
 ۵۵ ع ۲۵: تڑپنا
 ۵۵ ع ۲۵: تعدادِ اشعار
 ۵۵ ع ۲۵: "از نفسِ گرمیِ بحرِ شعلہ آوازِ یار" قلمزد کر دیا ہے
 ۵۵ ع ۲۵: صورتِ مرثاگانِ عاشق صرف عرضِ شاد تھا
 ۵۵ ع ۲۵: تعدادِ اشعار

صفحہ ۶۹

۵۵ ع ۲۵: (زیرِ غور)

۵۵ ع ۱۴۶: ق میں تعدادِ اشعار ۳ دیوان میں ۸

۵۵ ع ۱۴۶: اس غزل کے ۵ شعروں میں ہیں یعنی ۴، ۱، ۵، ۶ قطع تبدیل کیا گیا ہے۔ شعر ۲، ۳، ۴، ۵، ۶ ق میں ہیں گے

۵۵ ع ۱۶: جہاں مٹ جائے

۵۵ ع ۱۶: جہاں مٹ جائے

۵۵ ع ۱۴۶: قطع اس طرح ہے:

۵۵ ع ۱۶: تعدادِ اشعار ۴
 ۵۵ ع ۱۴۶: یہ شعروں میں غزل ۱۱ کا حسنِ مطلع ہے ۵۵ ع ۱۶: پریشان
 ۵۵ ع ۱۶: تعدادِ اشعار ۴
 ۵۵ ع ۱۴۶: یہ شعروں میں غزل ۱۱ کا حسنِ مطلع ہے ۵۵ ع ۱۶: پریشان

صفحہ ۷۱

۵۵ ع ۱۶: پتے بے زبانی لکھا تھا اسے قلم زد کر دیا۔ یہ دیوان میں غزل ۱۱ کا پانچواں شعر ہے

۵۵ ع ۱۴۶: مٹا جس سے ۵۵ ع ۲۶: تعدادِ اشعار ۷ ۵۵ ع ۲۶: طلبِ ہرگز

۵۵ ع ۲۶: نہ بخشی فرصتِ یکِ شبنمِ تارِ جلوۂ غور نے ۵۵ ع ۲۶: نہ بخشی فرصتِ یکِ شبنمِ تارِ جلوۂ غور نے

۵۵ ع ۱۷: تعدادِ اشعار ۷۔ دو شعروں میں ہیں یعنی ۳-۵

۵۵ ع ۱۷: وہ ہم سب کا ۵۵ ع ۱۷: وہ ہم سب کا

۵۵ ع ۱۷: اصل: شرارِ فرستے سراپہ چندی لکھ کر قلم زد کیا ہے۔

۵۵ ع ۱۴۸: تشنہ کامی بھی ۵۵ ع ۱۴۸: تشنہ کامی بھی

صفحہ ۷۳

۵۵ ع ۱۸: مجھے راجِ سخن میں ٹکڑی گرا ہی نہیں غالب ۵۵ ع ۱۸: مجھے راجِ سخن میں ٹکڑی گرا ہی نہیں غالب

۵۵ ع ۱۸: اس غزل میں [۴، ۳، ۲] شعروں کو قلمزد کر دیا ہے۔ ۵۵ ع ۱۸: اس غزل میں [۴، ۳، ۲] شعروں کو قلمزد کر دیا ہے۔

۵۵ ع ۲۷: تعدادِ اشعار ۸

صفحہ ۷۵

۵۵ ع ۲۸: تعدادِ اشعار ۷ ۵۵ ع ۲۸: ہر حال ۵۵ ع ۲۸: خرمی مرے

صفحہ ۵۹

۱۵ ع ۲۲: غریبی
 ۱۶ ع ۲۲: کہے بے چین خرباں پردے میں مشکاٹن اپنی
 ۱۷ ع ۲۲: کرتی ہے۔
 ۱۸ ع ۲۲: عالم کی جگہ پہلے 'مطلب' از 'کھاتا' تھا۔ تب قلم زد کیا ہے۔ ۱۹ ع ۲۲: بت چرتی سے ہرمن
 ۲۰ ع ۲۲: تعداد اشعار ۶
 ۲۱ ع ۲۲: جوں شراب سنگ

صفحہ ۶۱

۱ ع ۲۲: لڑا دے
 ۲ ع ۲۲: تعداد اشعار ۹
 ۳ ع ۲۲: میں اس طرن ہے اصل: دیدہ کنوں ہوتا اشتہا پن
 ۴ ع ۲۲: اس کے بے قطع یوں ہے:
 ۵ ع ۲۲: شوقِ سامانِ نمودی ہے وگرنہ غالب
 ۶ ع ۲۲: اس کے علاوہ دو شوق میں اور زائد ہیں۔
 ۷ ع ۲۲: تعداد اشعار ۶
 ۸ ع ۲۲: پیر بلاؤس سے

صفحہ ۶۳

۱ ع ۲۸: ذوقِ متناہے شہادت
 ۲ ع ۲۸: تعداد اشعار ۸ (ایک شعر زائد)
 ۳ ع ۲۸: اس زمین میں ۹ شعر ہیں چارقی میں اور پانچ دیوان میں پہلے تین شعر: ۱۹ میں اور چوتھا ۱۴۹ پر لے گا۔
 ۴ ع ۲۸: صفحہ ۶۵

۱ ع ۱۵۰: بے خون دل ہے چشم میں موجِ نگہ غبار
 ۲ ع ۱۵۰: بساطِ نشاطِ دل۔
 ۳ ع ۱۵: اس غزل میں سات شعر ہیں چھرتی میں اور ایک مقطع دیوان میں
 ۴ ع ۱۵: ایسر بے زباں ہوں کاشکے صیاد بے پروا، اصل میں مصرع پہلے یوں تھا تھا۔ پھر قلم زد
 "گر خادانِ اُفت بے زباں ہیں، کاشکے صیاد بے"
 ۵ ع ۱۵: ذوقِ خود آرائی

صفحہ ۶۷

۱ ع ۱۵: رخ بے تاب
 ۲ ع ۱۵: سہیل بن قنبر
 ۳ ع ۱۵: شاد
 ۴ ع ۱۵: سہیل
 ۵ ع ۲۵: تعداد اشعار ۹
 ۶ ع ۲۵: اپنی

تصريحات

صفحہ ۵۱۷

لے اس غزل کے کہ ۔ اشعر ہیں ۔ پانچ دیوان میں ملتے ہیں اور پانچ ق میں اس نسخے کی غزل کا پہلا اور دوسرا شعر دیوان میں موجود

ہے اور یا رخ یعنی ۳۰۲، ۴۰۶، ۷۰۷ ق میں ہیں۔

۱۴۲ : ۷

صفحه ۵۳

۵۲۔ اس غزل کے یا نچ مشرق میں اور صرف مفتح دیوان میں۔

لے : ۱۱ : جوڑ :

۱۲۷: برق خرمین سعید پسند

گله ۵: ۱۲: جوہ زندان بیانی

۷۵ ع ۱۱ : تفانیں پر گمانی بلکہ مہری سخت جانی سے

۱۷۷ ع ۱۱ : ملازمہ فضاں کی سہ امتیصال اکتھوں سے

۵۵۔ اس غزل کے متن مشرق میں اور تین نسخے ۲، ۲، ۱ دیوان میں

کہ ع ۱۵۲ : داغ تہ

نہ ۱۴۳: جواسے میرنگل

۹۵ ع ۱۳۳: اُٹال سے۔

صفحه ۵۵۶

۵۲ ع ۲۲: سیل غیر از جانب دریا

لے تعداد اشعار ق میں ۷۷ سے

۱۲ ع : سیاہ از حلقہ ہونے

۳۵ زمیں گاہ نم اگئیں تیکہ کمرکھاٹ داسے۔

۵۶ ع ۲۲: گئے وہ دن کہ یانی جام مے سے

ۛۛۛ ۛۛۛ : اس سمر مر اڑا تا بیوں

۵۷ سے یہ شروع کیا تھا جسے قلم زد کر دیا ہے:

کہ تیار و اشعار

اگرچہ چشم سفیدانہ غیر روزن تماشا ہے

صفحہ ۵۷۱

۱۷۵۶: عربت نشیں۔ ۱۷۵۷: تعداد اوشمار پانچ ۱۷۵۸: فصول و دعوی طاق

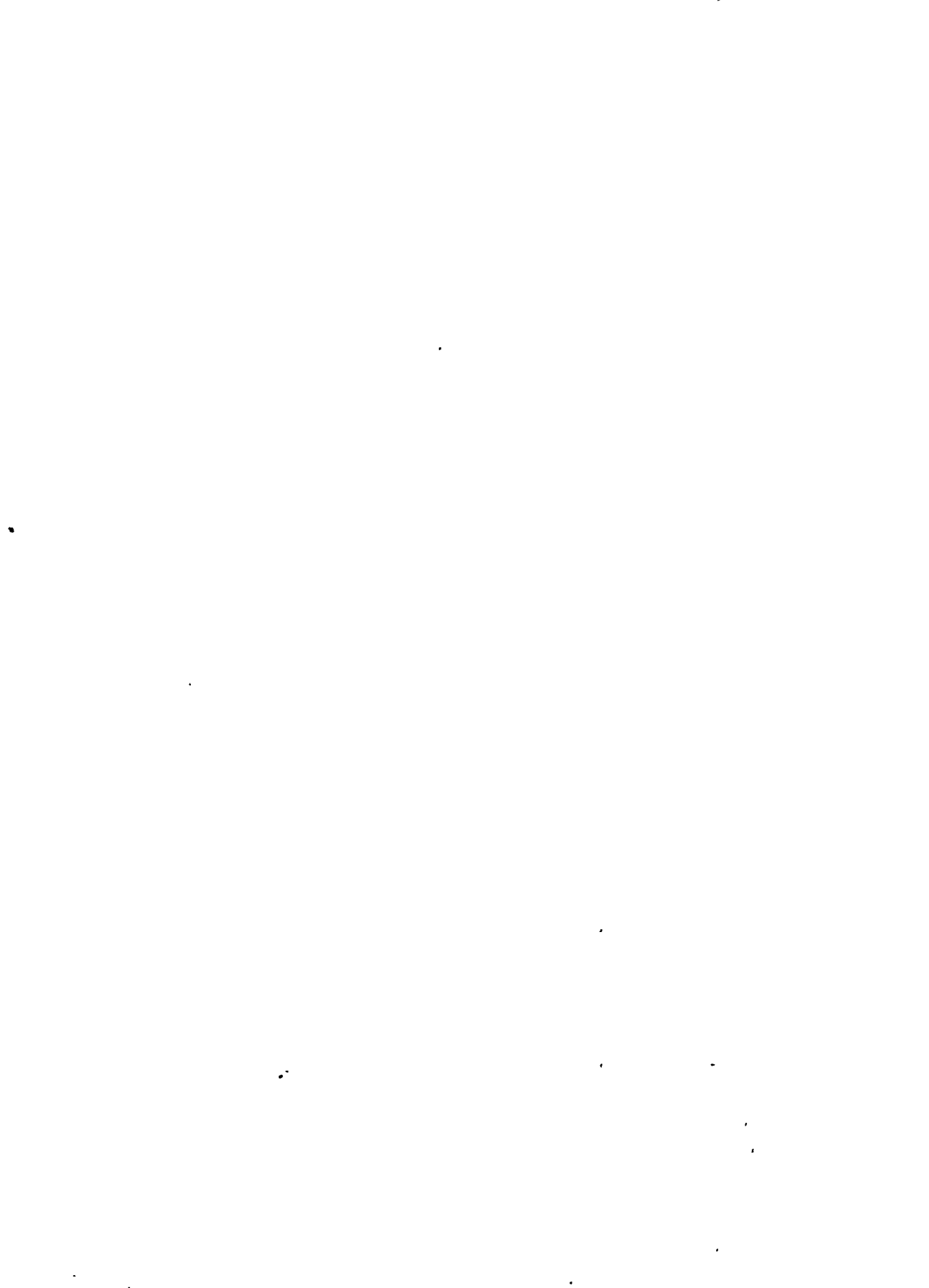
۵۵ خ ۲۲: بار جستن ۱

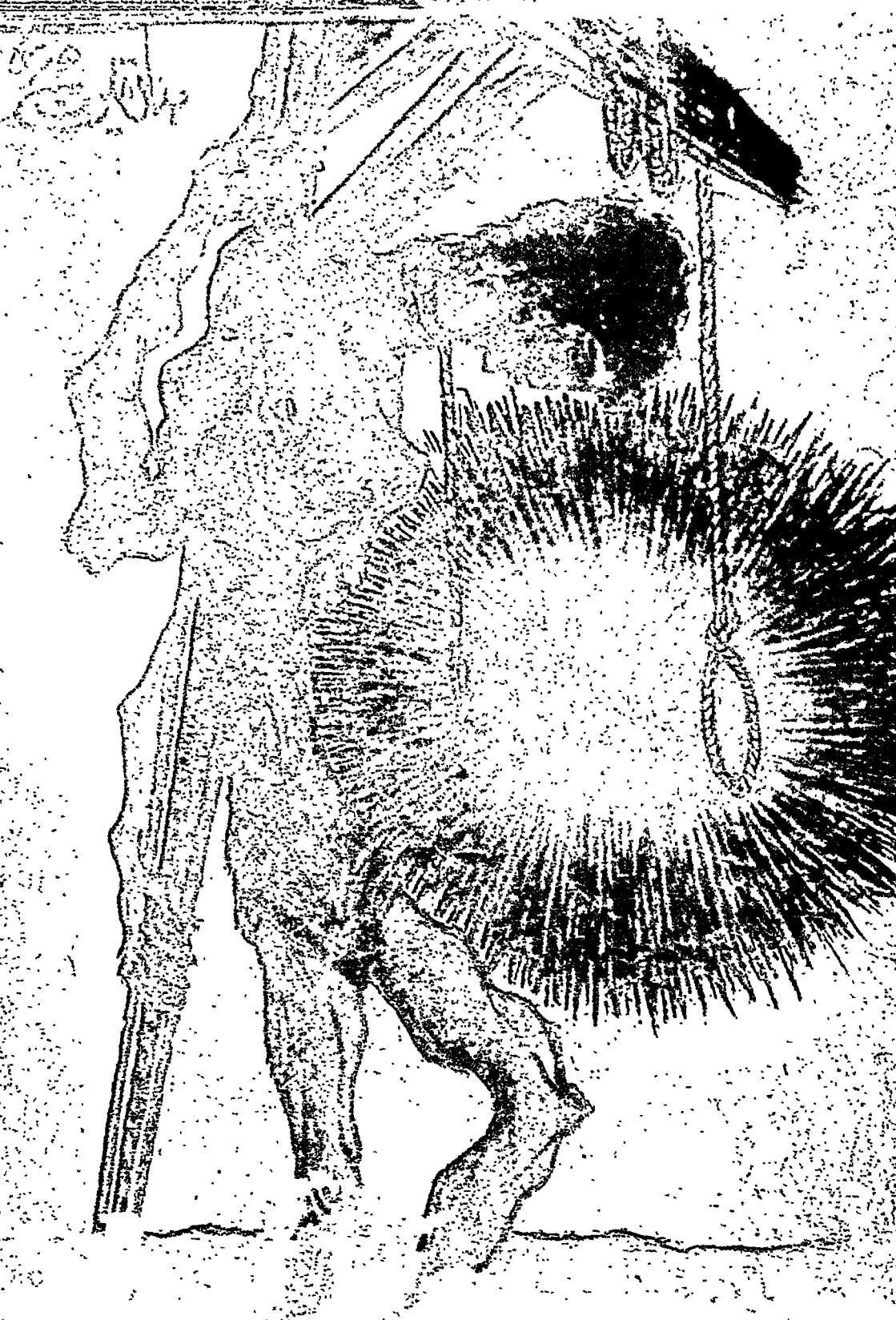
کتاب ۲۲: از جسم خستنی!

۵۶: ۲۲: رنگ: نسخہ عثمانی میں بہ شعر مکرر سے دیکھو: ۱۷۷

۵۷ ع ۲۳: چچا اشعار

کھ ۷۷: در شعر بنام می خورل می ہے۔

کل بیفت بهار
خدا صلوات

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

صلوات
و السلام
على سيدنا محمد
و آله الطيبين الطاهرين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
و صلوات على سيدنا محمد
و آله الطيبين الطاهرين
الطاهرين

و صلوات على سيدنا محمد
و آله الطيبين الطاهرين
الطاهرين

(۱۵)

بعد از اتمام بزم عیدِ طہال ایام جوانی، رہے ساغرِ کشِ حال
آپہنچے ہیں، تا سوادِ اقلیمِ عدم اے عمرِ گزشتہ یک قدمِ استقبال!

(۱۶)

شب زلفِ رخِ عرقِ فشاں کا غم تھا کیا شرح کروں کہ طرفہ تر عالم تھا
رویائیں ہزار آنکھ سے تا بسحر ہر قطرہ اشکِ حشیم، حشیمِ غم تھا

۱۷

دل تھا کہ جو جانِ دردِ تمہید سی بیتابی اشکِ وحشتِ دید سی
ہم اور فسرون اے تجلیِ افسوس نکلا ر روا نہیں تو تجدید سی

(۱۸)

سایاں ہزار جستجو، یعنی دل ساغرِ کشِ خونِ آرزو، یعنی دل
پشتِ رخِ آئینہ ہے دینِ دنیا منظور ہے دو جہاں سے تو یعنی دل

(۱۹)

اے کاش تباں کا بنجرِ مینہ شگاف پہلوے حیات سے گزر جاتا صاف
اک قسمہ لگا رہا کہ تار و زے چنڈ رہتے نہ مشقتِ گدائی سے معاف

(۲۰)

اے کثرتِ فہم بے شمار اندیشہ ہے اصلِ خود سے شرمسار اندیشہ
یک قطرہ خون و دعوتِ صد نشتر یک فہم و عبادتِ ہزار اندیشہ

بمقام تمام اہل علم و فضل
جامعہ دار العلوم کراچی
پیشوا کراچی کے حضور
احقر کے لئے کرم تحریر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب
کراچی کے لئے کرم تحریر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب
کراچی کے لئے کرم تحریر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب
کراچی کے لئے کرم تحریر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب
کراچی کے لئے کرم تحریر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب
کراچی کے لئے کرم تحریر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب
کراچی کے لئے کرم تحریر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب
کراچی کے لئے کرم تحریر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب
کراچی کے لئے کرم تحریر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب
کراچی کے لئے کرم تحریر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب
کراچی کے لئے کرم تحریر

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب
کراچی کے لئے کرم تحریر

(۹)

مرداں کہ بہ وہم خود ہر اسان نبود
در بندِ طلسم نفع و نقصان نبود
ہمواری وضع را، تغافل شرط است
لے مدعیان، کریم نادان نبود

(۱۰)

پیمانہ بر زم عیش ما گوش خود است
صاف سے ما، ترانہ بخش خود است
ہر جا کہ قدم نہیم، آغوش خود است
آئینہ دمام، خانہ بردوش خود است

(۱۱)

شاہیم و جنون ما ز تمکین و لتنگ
دایم بہ بحر و بر ز وحشت آہنگ
مرجان در دیم زارہ پشت نہنگ
بر کوہ ز نیم سکہ از داغ پلنگ

(۱۲)

انگور، کز دست انجمن پر دازی
می ریزی و سیر خودش می ساری
لے محتسب، آخر از خدای ترسی؟
بازی بازی بریش بابا بازی

(۱۳)

گفتم کہ اسد، گفت: دل شفته من
گفتم نفس، گفت: بخون خفته من
گفتم: "بخش"، باین نزاکت گفتن؟
گفت: "ایں ہمہ مدعاے ناگفته من"

(۱۴)

ہر چند کہ دوستی میں کامل ہونا
لیکن نہیں کی زبان و یک دل ہونا
میں تجھ سے اور مجھ سے تو پوشیدہ
ہے مفت نگاہ کا مفت بل ہونا

(۳)

اے حسن مخور فریبِ رعنائیٰ ہا عشق است و ہزار کار فرمائیٰ ہا
آئینہ مند در آب دار و غافل چیزے می خواہد این خود آرائیٰ ہا

(۴)

ندرت کیش بکار گاہِ تحسیر گر خواب زند نقش ببالد تعبیر
گرد ز تحیرِ فنون پردازِی بالِ قلمش، نگہِ بچشمِ تصویر

(۵)

ایں بادہ کہ از میکدہٗ حُسم آمد پیمانہٗ عشرتِ دو عالم آمد
بر چہرہٗ نامِ خویشِ صافے کرم یعنی این جا بچشمِ خواہم آمد

(۶)

گوئی کہ مہنوز جستجو خواہی کرد عشقِ بتِ دیگر آرزو خواہی کرد
اے عمر چہ می فریبی از طولِ اہل با ما کہ وفا کرد کہ تو خواہی کرد؟

(۷)

اں را کہ دلے بہ بیکسی ہم خانہ است گلزارِ زمانہ سبزہٗ بیگانہ است
با ہمچو منے کہ دوستی دشمنِ اوست سگ نیز اگر وفا کند دیوانہ است

(۸)

ہر چند جنوںِ فسرده سماں نبود بدستی و ہوشیاری آساں نبود
گشتند نظر پرست نادانے چند غافل کہ نظر پرست ناداں نبود

بسیار از این کتب
 منسوب به این کتب
 منسوب به این کتب
 منسوب به این کتب

کتابخانه
 کتابخانه
 کتابخانه
 کتابخانه

کتابخانه
 کتابخانه
 کتابخانه
 کتابخانه

کتابخانه
 کتابخانه
 کتابخانه
 کتابخانه

لطفِ خارِ مے کو ہے، دردِ دلِ ہم دگر اثر
 پنبہ شیشہ شراب کفِ لبِ ایانِ ہے
 مفت صفاے طبع ہے، شوخیِ عرضِ خشن
 داغِ دلِ سیدِ لالِ مردمِ حشیمِ زانِ ہے
 رنجشِ یارِ مہربانِ عیشِ طربِ گاہے نشان
 گر وِ کہِ ورتِ بتانِ، مثلِ غبارِ باغِ ہے

شعر کی فکر کو اسد چاہیے ہے دلِ دماغ
 عذر، کہ یہ فسردہ دل بے دل بے دماغ ہے
 تمام شد غزلیات بعونہ تعالیٰ فقط

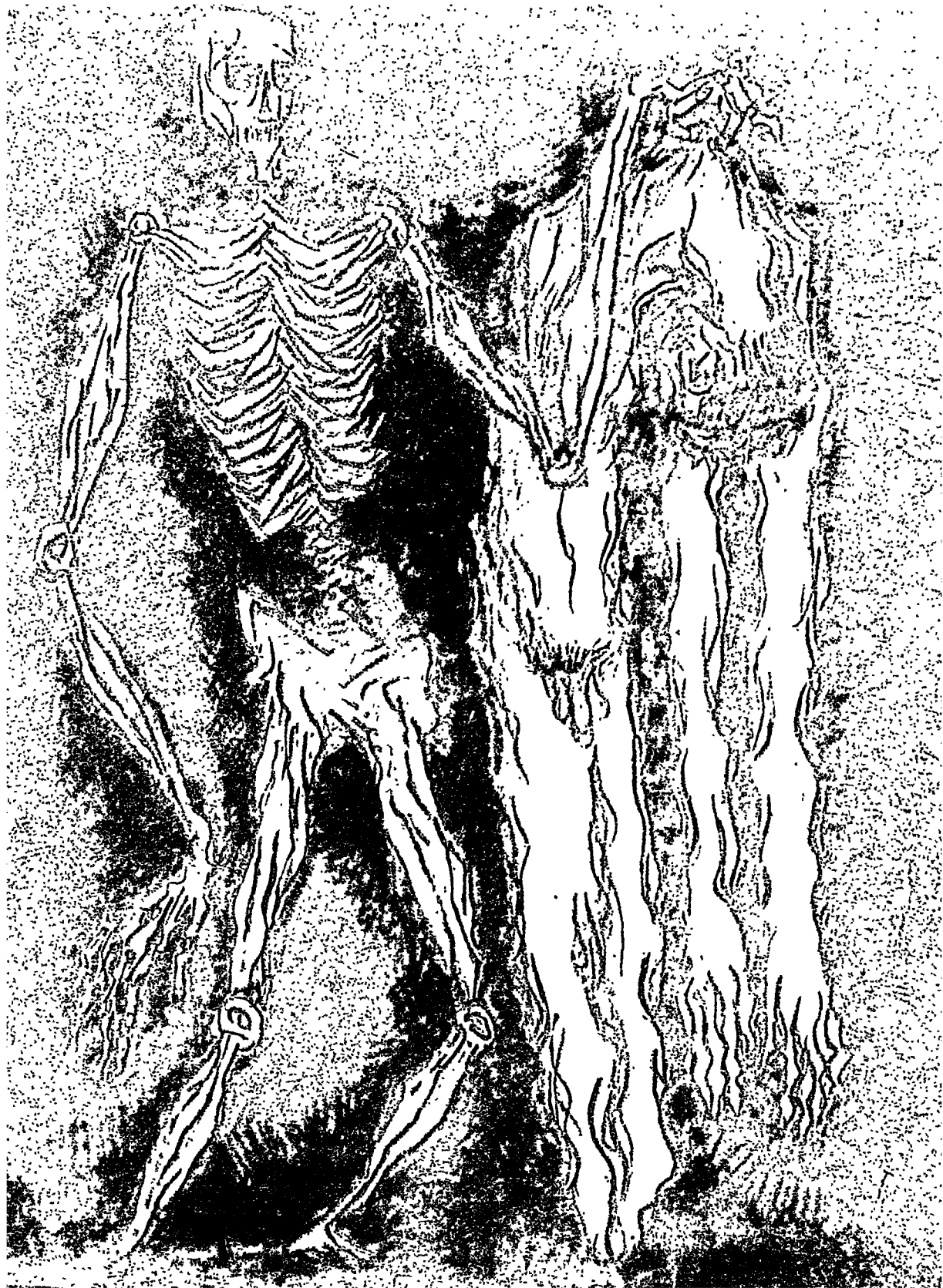
عنوان صحیفہٴ رباعیات

(۱)

اے رونقِ مدعاے تمکینِ مدے جان و دلِ خاتمِ النبیینِ مدے
 اے قبلہ و قبلہ گاہِ ایماں نظرے دے خانہٴ خداے کعبہٴ دیں مدے

(۲)

لیلیٰ، بہوا عنانِ سپردِ افسوں را زنگِ است کہ بستہ در گہِ ہانوں را
 از بسکہ بعجزِ میکشہ بارِ دوشِ دلِ در برِ ناقہٴ میطہدِ مجنوں را

طغیانی که در دودش را
 به آتش می کشد و به آتش
 دانه خورده و در آن دانه
 که به آتش می کشد و به آتش
 که به آتش می کشد و به آتش

خبرداران و صاحبان کتب و اسناد
مجلس شورای ملی و وزارت معارف

کتابخانه

عبدالله بن محمد بن عبد الله

جین دین ضمیمہ

١٠٠

سید محمد علی میرزا
از حج و عمره و زیارت
مکه و مدینه و بیت المقدس

بھرا ہے دہریدری سے دل کیجیے کہاں کی

۲۲۷/۵ ہوا جب حسن کم، خطِ برعدا رسادہ آتا ہے کہ بعد از صافِ مے، ساغر میں دُردِ بادہ آتا ہے

محیطِ دہریں بالیدن از خود واگذاشتن ہے کہ یاں ہر یک جابِ آسائشک آما دہ آتا ہے

نہیں ہے مزِ ربعِ الفت میں حاصلِ بختِ گشتن ہے نظرِ دانہِ مرثکِ برزیں فستادہ آتا ہے

دیباہِ حش میں جاتا ہے جو سوداگری ساماں متاعِ زندگانی با بختِ داد دہ آتا ہے

اسدِ وارِ تنگاں باوصفِ سماں بے تعلق ہیں

صنوبرِ گلستاں میں بادلِ آزادہ آتا ہے

۲۲۸/۵ نگاہِ سرسبز سنانے، عرضِ تکلیفِ شرارت کی برابر شے غمِ تیغِ صفائی اشارت کی

روانی موجِ مے کی، گزِ خطِ جامِ آشنا ہوئے لکھے کیفیتِ اُسِ سطرِ قسم کی عبارت کی

ہوئی ریزشِ عرق کی جو ششِ اسماں فو بانی تبِ جھلٹ نے یہ بیشِ گلِ گل ہیں حرات کی

شیرِ گل نے کیا جب بند و بستِ گلشنِ آرائی عصاے سبز نے زگرے کو دخی خدمتِ نکلائی کی

زبں نکلا عبا ر دل بوقتِ اشکِ خاموشی

اسدِ کھائے ہے سرے نے آنکھوں میں عصا کی

۲۲۹/۵ خدایا، دل کہاں تک دن بعدِ رنج و تعب کاٹے خرمِ گیسو ہو شمشیرِ سیہ تاب اور شب کاٹے

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

کریں گر قدرِ اشک دیدہ عاشقِ خود آریاں صدفِ دزدانِ گوہر سے بہ سحرِ اپنے لب کاٹے
 ہوئے یہ رہرواں دلِ خستہ شرمِ نار سائی سے کہ دستِ آرزو سے یک قلمِ پائے طلب کاٹے
 فغاں بر حالِ رنجورے کہ فرطِ ناتوانی سے بقدرِ یک نفسِ جاوہ، بعدِ رنج و تعب کاٹے
 اسد کو جراتِ بوسیدنِ پائے چمنِ رویاں
 کہ میں نے دستِ پاباہمِ شمشیرِ ادب کاٹے

۵۴

۲۵۰ تماشے جہاں مفتِ نظر ہے کہ یہ گلزارِ باغِ رہ گزر ہے
 جہاں شمعِ خموشی جلوہ گر ہے پر پروانِ نگاہِ بالِ شرر ہے
 بجبِ اشکِ چشمِ سہمہ آلود مٹی لیدہ دزدانِ گھر ہے
 شفقِ سماں موجِ بخوں ہے رگِ خواب کہ مژگانِ کشودہ نیشتر ہے
 کرے ہے روئے روشنِ آفتابی غبارِ خطارِ رخِ گردِ محسوس ہے
 ہوئی یک عمر صرفِ مشقِ تامل اثرِ موقوفِ بر عمرِ درگزر ہے
 اسد ہوں میں پر افشانِ رسیدن
 سوادِ شعرِ در گردِ سفر ہے

۲۵۱ بسکہ زیرِ خاکِ با آبِ طراوتِ راہ ہے ریشہ سے ہر تخمِ کادو، اندرونِ چاد ہے

چشمہ ٹائے باغ میں از عکس گھماے سخن
فلس ماہی اُنٹہ پروازِ داغ ماہ
حسن و رعنائی میں با ہم صد سرو گردن ہے فرق
سرو کے قامت پر گل یک اُمن کوتاہ
داں سے ہے تکلیفِ عرض بے نامی ٹائے دل
یاں صریح خامہ مجد کو نالہ رجاں گاہ

اے اسد مایوس مت ہوا ز در شا و نجف
صاحبِ دلہا، دکیلِ حضرتِ اللہ ہے

۵

۲۵۲ بیکہ چشم از انتظارِ خوش خطاں بے نور ہے
یک قلم شاخ گل ز گس حصاے کور ہے
ہوں تصور ٹائے ہمدوشی سے بدستِ شراب
حیرتِ آشوش صافی، ساغرِ کور ہے
ہے زیا افتادگیِ نشہ باری مجھے
در نظربِ خالدِ لب و دائہ انگور ہے
ہے عجب مردوں کو غفلت ٹائے اہلِ دہر ہے
سبزہ جوں انگشتِ حیرت در زبان گور ہے
درد ہے غمِ آفریں در حسرتِ آبادِ جہاں
ٹائے ماتمِ خانہ زادِ نالہ و بجزد ہے
کیا کروں غمِ ہائے پنہاں لے گئے نصبر و قرار
دزد ہو گر خانگی تو پاسباں معذور ہے

ہو جہاں اور نگہ ابرا جانشینِ مصطفیٰ

وان اسد تختِ سلیمان نقشِ پائے مور ہے

۶

۲۵۳ سو خٹکان کی خاک میں ریزشِ نقشِ داغ ہے
آئینہ بساطِ نازِ مثلِ گل چراغ ہے

[illegible]

۱۰

۲۳۵ بدست آوردن دل گوہر دریا سے شاہی ہے
وگر نہ خاتم دست سلیمان فلس ماہی ہے
سخن تاریک طبعوں کا ہے انہما رکنا فٹ ہے
کہ زنگ خامہ فولاد مانا ہے سیاہی ہے
غمیدن نشہ میں ہے شرم زشت اعمالی
دماغ زہد میں آخر غرور بے گناہی ہے
نہیں ہے خالی آرایش سے بے سامانی عاشق
شکستِ حال انداز آفرین کج کلامی ہے

اسد خواہاں بھی دورِ چرخ سے رنجیدہ خاطر ہیں

گریباں چاکی گلہا نشانِ داد خواہی ہے

۱۱

۲۳۶ نہ چھوڑو مغلِ عشرت میں جا اے مے کشاں خالی
کس گاہِ بلا ہے ہو گیا شیشہ جہاں خالی
نہ دوڑا ریشہ دیوانگی، صحنِ بیا باں میں
کہ تارِ جادہ سے ہے سحرِ ریگ و اں خالی
دکانِ ناوکِ تاثیر ہے از خود تہی ماندن
سر اسرِ عجز ہو کہ خانہ مانند کساں خالی
محبت ہے نوا سازِ فغاں، در پردہ دلہا
کرے ہے مغرسے مانند نے کے استخوان خالی
عبث ہے خطِ ساغر جلوہ طوقِ گردنِ قمری
مے اُلفت سے ہے میناے سر و بوستان خالی
نہ بھولو ریزشِ اعداد کی قطعہ فشانِ پیر
عزیزاں ہے بنگِ صفر، جامِ ہماں خالی

اسد ہنستے ہیں میرے گریہ ہائے زار پر مردم

جس طرح پانی پیوئے کوئی دُورِ فار کے

جیراں کیے ہوئے ہیں دلِ بیکرا کے

نقشِ قدم ہیں ہم کفِ پائے نگار کے

گویا کہ تختہ مشق ہیں خطِ عبا کے

مانندِ شبنم اشک ہیں شرکانِ خار کے

اے بلبلو چلو کہ چلے دن بہار کے

یسا بپشتِ گرمی آئینہ دے ہے ہم

بعد از وداعِ یار، بخوں در طبعیدہ ہیں

ظاہر ہے ہم سے کلفتِ بختِ سیاہ روز

حسرتِ دیکھ سہتے ہیں ہم آبِ رنگِ گل

طرزِ گلِ شگفتہ، کفنِ رِوداع ہے

ہم مشقِ فکرِ وصل و غم، بھر سے اس

قابل نہیں رہے ہیں غمِ روزگار کے

کہ مشکِ نافہ، تماثلِ سوادِ چشمِ آہو ہے

شرکِ چشمِ یارِ آبِ دُغمِ شمشیرِ ابرو ہے

پیرِ افشاں دہ در کجِ قفسِ تعویذِ بازو ہے

کہ ظاہرِ پنجہِ خورشیدِ دستِ زیرِ پہلو ہے

بر فکرِ حیرتِ رمِ آئینہ پر دازِ زانو ہے

زخمِ میں تم کو شاں کے ہے سامانِ خونِ ریزی

کرے ہے دستِ فرسودہ سوسِ تابِ پریدہ نہا

ہوا چرخِ خمیدہ، تا تو اں بارِ علانی سے

اسدِ تاجِ طبیعتِ طاقتِ ضبطِ الم لاوے

فغانِ دل بہ پہلو، نالہِ بیمارِ بدخو ہے

نپوچھ کچھ سر و سامان و کار و بار اسد

جنوں معاملہ، بیدل، فقیر، مکیں ہے

۲۷۱ روتا ہوں بلکہ درہوس آریسہ گی ۱۰ جوں گوہر اشک کو ہے فراموش چکیہ گی

بر خاک اُفتادگی کشتگانِ عشق ہے سجدہ سپاس بہ منزل رسیدگی

انسان نیاز مندِ ازل ہے کہ جوں کماں مطلب ہے ربط سے رگ دیے کی خمیدگی

ہے بسمل اولے چمن عارضانِ بہار گلشن کو رنگِ گل سے ہے درخوں طسبکی

دیکھا نہیں ہے ہم نے بعشق بُتائ اسد

غیر از شکستہ عالی و حسرت کشیدگی

۲۷۲ عاشق نقاب جلوہ بمانا نہ چاہیے فانوسِ شمع کو پیر پروانہ چاہیے

ہے دھل، ہجر عالمِ تمکین مضبوط میں معشوقِ شونخ و عاشقِ دیوانہ چاہیے

ساقی بیمارِ موسمِ گل ہے سُروِ بخش پیاں سے ہم گزر گئے، پیمانہ چاہیے

دیوانگان ہیں حاملِ رازِ نہانِ عشق اے بے تمیز گنجِ بویرانہ چاہیے

جاو و ہے طرزِ گفتگو سے یار اے اسد

یاں جز فوں نہیں اگر افسانہ چاہیے

۲۷۳ یوں بعدِ ضبطِ اشک پھر اگر دیار کے

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

تمام دفتر ربط مزاج درہم ہے

اسد بنا ز کی طبع آرزو انصاف

کہ ایک دہم ضعیف و غم دو عالم ہے

عجب کہ پر تو غور، شمع شبنستان ہے

برنگ پست، نہ ہر اب ادہ پکیاں ہے

بطر ز گلِ رگِ جاں مجھ کو تارِ داماں ہے

نشانِ جوہرِ شمشیر، زخمِ دنداں ہے

صبا خرامیِ خواہاں، بہارِ ساماں ہے

دماغِ نازکشِ منتِ طبیباں ہے

عذارِ یار، نظر بندِ چشمِ گریاں ہے

زباںِ بکامِ نحوشتاں، ز فطرِ تنہی ضبط

قبائے جلوہ نسب ہے لبسِ عریانی

لبِ گزیدہ معشوق ہے دلِ افکار

کشد و غنچہ دہما، عجب نہ رکھ غافل

فغاں کہ بہر شفاے حصولِ ناشدنی

اسد جہاں کہ علی بر سرِ نوازش ہو

کشاہِ عقدہ و دشوار کارِ آساں ہے

کہ ماہِ وزدِ خائے کفِ نگاریں ہے

خطِ پایہ، سرِ اسرِ نگاہِ گلچیں ہے

رکابِ روزنِ دیوارِ خانہ زین ہے

درازِ رگِ خوابِ تباںِ خطِ چین ہے

کہ خطِ عبا زینِ خیرِ زلفِ مشکیر ہے

کہ گوشِ گلِ غمِ شبنم سے پند آگاہ ہے

۲۲۰ شفق بد عوی عاشق، گواہِ رنگیں ہے

کرے ہے بادہ تے لبِ کبِ رنگِ فروغ

عیاں ہے پائے خنای سے پر تو خورشید

جبین صبح، امیدِ فسانہ گویاں پر

ہوا نشانِ سوادِ دیارِ حسنِ عیاں

بجائے گردنِ سنے نالہ ہائے بلبلِ زار

کثرتِ جوشِ سویدارے نہیں تل کی جگہ خال کب مشاہدے سکتی ہے کاکل کے تلے
 بسکہ خواباں باغ کو دیتے ہیں وقتِ محنت بال اُگ جاتا ہے شیشے کا رگِ گل کے تلے
 ہے پرافشا زدنِ ٹپیدنِ تپتلفِ ہوس ورنہ صد گلزار ہے یک بالِ بلبل کے تلے
 پے بمقتعدِ بردنی ہے خیرے سے لے اسد

جادو منزل ہے خطِ ساغرِ گل کے تلے

۲۲۷ جو ہر آئینہ ساں، مژگانِ بدلِ آسودہ ہے قطرہ اشکِ تراویدہ، نگاہِ آلودہ ہے
 درِ ظلمِ عاجز می لے اضطرابِ آرام کو تلے پر فغانی تا فریبِ خاطرِ آسودہ ہے
 اے ہوسِ عرضِ بساطِ نازِ مشتاقانِ پوچھ جوں پڑاؤں چندیں دغِ مشکِ اندوہ ہے
 ہے ریا کا رتبہ بالا تر تصورِ کردنی تیرگیِ داغ سے مہیمِ مس اندوہ ہے
 ہے سوادِ خطِ پریشاں موٹی ماتمِ زدہ خامہ میرا شیخِ قبرِ کشنگاں کا دودھ ہے
 پنبہ مینا سے محمے رکھ لو تم اپنے کان میں مے پرنتاںِ ناصح بے صدفِ گوہِ ہودھ ہے

کثرتِ انشائے مضمونِ تخیل سے اسد

ہر ہر انگشتِ نوکِ خامہ فرسودہ ہے

۲۳۸ ہمارِ تعزیتِ آبادِ عشقِ تاقم ہے کہ تیغِ یارِ ہلالِ مہِ محمد ہے
 برہنِ ضبط ہے آئینہ بندِ گوہر وگر نہ بحرِ میں ہر قطرہ چشمِ پرِ غم ہے
 چمن میں کون ہے طرزِ آفرینِ نگاہِ نیا کہ گل ہے بلبلِ رنگیںِ بیضہ شبنم ہے
 اگر نہ ہوئے رگِ خوابِ صرفِ شیرازہ

نہاں ہے گو ہر مقصود جب خوشنماسی میں
عزیزاں گرچہ بہلا تہیں ذکر و وصل سے کینے
تصویر تہکین طعین ہائے طعن و دل
بے بی غیر ہے قطع باس خانہ برباداں ہے

کہ یاں غواص ہے مثال اور آئینہ دریا ہے
مجھے افسون خواب افسانہ خواب زلیخا ہے
بیاورنگ ہائے رفتہ گلچین تماشا ہے
کہ تار جادہ رنہ رنہ ڈالان صحرا ہے

اسد شب ہائے تاریک افق شعلہ زبیاں میں ہے

چراغ خانہ دل سوزش داغ تماشا ہے

۲۳۲ یہ بزم ہے پرستی حُسر تکلیف بیجا ہے
نشاط دیدہ و بینا ہے کو خواب چیریداری
نہ لائی شوخی اندیشہ تاب در و نویسی
مگر معمور حُسر ہا، چیر آبادی چرویرانی
نہ ہو کر جوش اشک آئینہ در آئینہ حُسن
برستی ہائے قید زندگی، معلوم آزادی

کہ یاں کف برب پیاز از جوش تقاضا ہے
بہم آورد و مژگان بوسہ جیت تماشا ہے
کف افسوس سودن مہم خدیو تماشا ہے
کہ مژگان حُسن طرف اسو کف و لان صحرا ہے
بحولان کا مطلب ہانکا و عاجزاں پائے
شرد و رید و دم رنہ رنہ در کماے خارا ہے

اسد بایں تماشا سے جیت امید آزادی

گداز آرد و ما آب بار آرد و ما ہے

۲۳۵ بہر ورون سراسر لطف گستر سایہ ہے
فصل گل میں بید و خرمیں ہنگامان حُسن
شورش باطن سے یاں نک مجھ کو غفلت ہے کہ
لے اسد آباد ہے بچہ سے جہان شاعری

بہر و مژگان، بطن اشک و دست دایہ ہے
دولت نظارہ گل سے شفق سراپا ہے
ستونوں کی جوں سرو و عائد ہمسایہ ہے
غام میرا تخت سلطان سخن کا پیر ہے

۲۳۶ وہ خاک آکاب کل سے سایہ گل کے ستلے

بال کس گرمی سے سکھاتا تھا سبیل کے تلے

Handwritten Persian text, likely a manuscript or letter, written in a cursive style. The text is arranged in several lines, flowing from right to left across the page.

نقاب یار ہے غفلت نگاہی مائے بیندہ
ز وحشت مائے مجنوں شوخی میلی نمایاں ہے

اسد بند قبا ہے غنچہ رنگزار سامانی
اگر ہوئے شگفتن جوش یک عالم گلستاں ہے

۲۳۱
بجھوم نالہ ہجرت عاجز عرض یک اُفغاں ہے
کجائے کو عرق سعی عروج نشہ رنگس تر
رہا بے قدر دل در پردہ جوش ظہور آخر
تکلف ساز رسوائی ہے غافل شرم رعنائی
تماشائے جوش غفلت ہے باوصف حضور دل
تکلف بر طوف ذوق زلیخا جمع کر ورنہ
خوشی ریشہ صد نیستان سے خس بد مذاں ہے
خط رخسار ساقی تا خط ساعیر چراغاں ہے
گل و زکس ہم آئینہ در آئینہ کوران ہے
دل خون گشتہ در دست حنا اکودہ عریان ہے
ہنوز آئینہ خلوت گاہ باز ربط مژگان ہے
پریشان خواب آغوش داغ یوسف ساں ہے

اسد جمیعت دل در کنار یخودی خوشتر

دو عالم آگہی سامان یک خواب پریشان ہے

۲۳۲
تغافل مشربی سے نامائی بسکہ پیدا ہے
نصرت و شئون میں ہے تصور مائے مجنوں کا
صحت طرز پیوند نہال دوستی جانے
کیا یکسر گداز دل نیاز جوش حسرت
نہیں ہوتا پریدن جلوہ رنگ از قریح غری
اسد گردانہ در محبت تصویر باز و شو
اثر سوز محبت کا قیامت بے مہا ہے
نگاہ مست و چشم بٹائی ز قارینا ہے
سوا چشم آہو عکس خال مئے لیلا ہے
ویدن ریشہ ساں صفت گ خواب زلیخا ہے
سویڈ النہر منہ بندی داغ مٹا ہے
حنامی پیچہ ہینا و مرغ رشتہ برپا ہے
غزنی بحر جون قتال و آئینہ رہنما ہے
کر دگ سے سنگ میں نجم شکر کا ریشہ پیدا ہے

طراز غایت محبت در پیش من
روستیا بر من خوشتر است
نقاب او هر غفلت که بپایار
فره بوسه بیاورد و در بر من
استدینا غنچه گلزار است
در هوای خوش گلزار است
جوجیم ناله در غنچه گلزار است
خوشتر است به من خوشتر است
گلچین کوثر در غنچه گلزار است
خط خیارش با خط سحر در غنچه گلزار است
ما بعد دل در غنچه گلزار است
نعت و صنایع در غنچه گلزار است

یگانہ برہمن کی شہادت بتاؤ اور شریعت
عکس گرو ٹوٹا فی آئینہ دریا کرے
حرف تاش ہے خیال نامہ و پیراں کیا کرے

نہ تو ان کے نہیں مرد و گریہ مانی

بحکم حق چون یکم خورشید بر آفاق افراس

چانک کن خواہش اگر دشت بے زنی ہو
 خنک کے مانند زخمِ دل گریبانِ کمرے

میں نے اپنے لیے یہ سب کچھ کر دیا ہے۔

یہ نظم مشق ہے جو کہ پریشانیوں کے

وقت اس افتاب کو خوش جوقاعت ہند

نقش پائے مور کو تخت میدانِ کورے

بہت کم عمر میں بیکر گئی طبع پیمانہ: کعبہ مدینے کی زبانوں میں زنداں ہے

مذکورہ خانہ زاد کی طرح ہے چنانچہ کہاں ہے

میرے لیے یہ سب کچھ ہوتا ہے۔ میرے لیے یہ سب کچھ ہوتا ہے۔ میرے لیے یہ سب کچھ ہوتا ہے۔

کف بڑھ جاتا ہے کف بڑھ جاتا ہے

سید فخر محمد نے کی ملک کی خیریت شاہی

۱۰۔ صبحِ عید مجھے کوہِ تر از خاکِ گریہاں ہے

میں نے ان کو پکارتے ہوئے دیکھا تھا۔

یادداشت و حشمت سرمدی از انتشار کیا
کہ چشم آبی درین من میں آواز مرقعہ ہے

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

پیامِ تعزیت پیدائے اندازِ عیادت سے
بیا بانِ فنا ہے بعدِ صحرائے طلبِ تازی
بہارِ باغِ پامالِ خرامِ جلوہ فرمایاں
نہیں ہے سرِ زشتِ عشقِ غیرِ از بے دماغی ہا

شرارِ آہ سے موجِ عبادِ امانِ گلچیں ہے
شبِ ماتمِ ترومانِ دودِ شمعِ بالیں ہے
پسینا تو سنِ مہمتِ کایسلِ خانہ زریں ہے
خانے دستِ خونِ کشنگاں سے تیغِ زنگیں ہے

جیس پر میری مددِ عامہ قدرتِ خطِ جیں ہے

اسدِ جبرِ حسنِ منتِ ناگوار آ ہے طبیعت پر
کشا و عقدہِ محوِ ناخنِ دستِ نگاریں ہے

۲۲۵
محوِ آرمیدگی سامانِ بیباکی کرے
آرزوئے خانہ آبادی نے دیراں تر کیا
نغمہ بادِ ابستہ یک عقدہ تارِ نفس
زخمِ ہائے کہنہ بجا ماندہ خونِ مردگی ہے

چشمِ میں توڑے نمکدانِ تاشکرِ خوابی کھے
کیا کروں گرسایہ دیوارِ سیلابی کرے
ناخنِ مشکلِ کشتاؤں کہ مضرابی کھے
اے خوشا گراں تیغِ یارِ تیرابی کرے

گر سحر وہ جلوہ ریز بے نقابی ہو اسد
رنگِ خسارِ گلِ خورشیدِ منتابی کرے

۲۲۶
اے خوشا وقتے کرساتی یکختانِ اکرے
گرتبِ آسودہ شترگانِ تصرفِ واکرے
گردِ کھاؤں صفیہ بے نقوشِ رنگِ رفتہ آدھے
جو عزادارِ شہیدانِ نفسِ وز ویدد ہو

تار و پودِ فرشِ محفلِ فیہ مینا کرے
رشتہ پاءِ شوخیِ بالِ نفسِ پیدا کرے
دستِ ردِ مسطرِ قسم یکِ قلمِ انشا کرے
نوحہ ماتمِ باوازی پرِ عنفت کرے

ہو تنورِ تنانِ طلسمِ حلقہ گردابِ ہائے

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

ہے عرضِ شکست، آئینہٴ جزاتِ عاشق جزاؤں کے سر لشکرِ وحشتِ علمی ہے
 واما نہ شوقِ طرب وصل نہیں ہوں اے حسرتِ بیارفتگی کی کمی ہے
 وہ پردہ نشین اور اسد آئینہٴ انظار
 شہرتِ چمنِ فتنہ و عنفتِ ارمی ہے

۱۲۱ اُس قاصدِ رعنائی جہاں جلوہ گری ہے تسلیمِ فروشیِ روشِ کبابِ دری ہے
 شرمندہٴ گفتِ ہوں مدا و اطلالی سے ہر قطرہٴ شربتِ مجھے اشکِ شکری ہے
 سرمایہٴ وحشت ہے دلاسا یہ انگزار ہر سبزہٴ خواستہٴ یاں بالِ پری ہے
 روشن ہوئی یہ بات دمِ نزع کہ آخر فانوسِ کفنِ بہر چراغِ حسدی ہے

مکے نہیں اسدیم رو اقلیمِ عدم سے

ہم آئے ہیں غالب رو اقلیمِ عدم سے

یہ تیرگیِ حال لباسِ سفری ہے

۱۲۲ تا چند نفسِ غفلتِ ہستی سے بر آوے قاصدِ تیشِ نالہ ہے یاربِ خبر آوے
 ہے طاقِ فراہوشیِ سودا سے دو عالم وہ سنگ کہ گلہٴ تبہٴ جوشِ شہر آوے
 درو آئینہٴ کیفیتِ صدرِ رنگ ہے یارب خیمہٴ طربِ ساعزِ زخمِ جگر آوے
 تمثالِ سنانِ گزہٴ رکھے پیہرِ مرہم آئینہٴ بحرِ بانیِ داغِ جگر آوے
 جمعیتِ آوارگیِ دیدِ نہ پوچھو دلِ تاخیرہٴ خوش و داغِ نظر آوے
 زاہد کہ جنوںِ سیرِ تحقیق ہے یارب زنجیریِ صدِ حلقہٴ بیرونِ در آوے
 اے ہرزہٴ دری و وحشتِ تمکینِ جنوںِ کھنچ تا ابلہٴ محلِ کشِ موجِ گہر آوے
 وہ نقشہٴ سرِ نازِ فنا ہوں کہ جس کو ہرزہٴ کیفیتِ ساعزِ نظر آوے

ہر غنچہ اسد، بارگہ شوکت گل ہے

دل فرس رہے نار ہے بیدل اگر آئے

۲۲۳
تجیر ہے گریباں گیر ذوق جلوہ پیرائی
نگاہ اس چشم کی افزوں کسے نے ناتوانی
ملی ہے جو ہر آئینہ کو جوں بجنیہ گیرائی
پر بالمش ہے وقت دیدم زگان تماشاں
طلسمِ ناامیدی ہے، بحالتِ گاہِ پیدائی
دو عالم دیدہ بسل چراغاں جلوہ پیمائی
ہنوز اے تیشہ فرما عرض آتشیں پائی
سیلماں ہے ننگِ بے دماغانِ خود آرائی
گئی یک عمر خود داری بہ استقبالیِ رعنائی
شرکِ کیفیتِ مے سنگِ عرضِ نازِ مینائی
جنوں کو سخت مینائی ہے تکلیفِ شکیبائی
ہوا ہر جلوت و خلوت سے حاصلِ ذوقِ تنہائی
۲۲۴
خواباتِ جنوں میں ہے اسد وقتِ قلعِ نوشی
بر عشقِ ساقی کوثر، بہارِ بادہِ پیمائی

۲۲۵
غم و عشرتِ قدم بوسِ دلِ تسلیمِ آئیں ہے
تماشا ہے کہ ناموسِ وفادار سوائیِ آئیں ہے
وے عالمِ کردگانِ عشق، آئیں ہے
نفسِ تیری گلی میں خوںِ سودا باز آ رہیں ہے
قیامتِ کشتہِ لعلِ تباں کی خوابِ بنگیں ہے
۲۲۶
لبِ عیسیٰ کی جنبش کرتی ہے گوارہ جنبائی
ہمارا دیکھنا کر ننگ ہے سیرِ گلستانِ کو

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

جواحت و زری عاشق ہے جاے رحم ترساں ہوں کہ رشتہ تارا اشک دیدہ سوزن نہ ہو جاوے
 غضب شرم آفریں ہے رنگریزی لائے خود بینی پسید می آئینہ کی عینہ روزن نہ ہو جاوے
 سمجھ اس فصل میں کوتاہی نشو و نما غالب ہے
 اگر گل سر و کے قامت (پیر) پیرا ہن نہ ہو جاوے

۲۱۶ نوائے خفتہ الفت، اگر بیتاب ہو جاوے پر پروانہ تار شمع پر مضرب ہو جاوے
 نمک بزرخ مشک آلودہ وحشت تماشا ہے سواد دیدہ آہوشب ختاب ہو جاوے
 اگر دشت عرق افشان بے پروا خرامی ہو بیاض دیدہ آہو کف سیلاب ہو جاوے
 طراوت جوشی طوفان آب گل سے ممکن ہے کہ ہریک گرد باد گستاں گرداب ہو جاوے
 انریں میان تک ہے دستِ عاقل تصرف کر کہ سجدہ قبضہ تیغ خم محراب ہو جاوے
 بزرگ گل اگر شیرازہ بند بے خودی لپیے ہزار ششگل مجموعہ یک خواب ہو جاوے
 اسد با و صف مشق بے تکلف خاک گردیدن
 غضب ہے گر غبارِ خاطر احباب ہو جاوے

۲۱۸ دل بیمار، از خود رفته تصویر نہالی ہے کہ مژگان ریشہ دار نیستان شیر قالی ہے
 سرور نشہ گردش اگر کیفیت انس نہ ہو نہاں ہر گرد باد دشت میں جامِ معالی ہے

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وكرمه
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
وبعد فقد بلغنا من فضل الله
والعظمة ما لا يحصى ولا يعد
فما كنا ندر ما في هذا الكتاب
من كنوز غريبة وعجائب
فقد وجدنا فيه ما لا يخطر
على بال من العجائب والبركات
والنعمات والفضائل
والتي لا يمكن حصرها
ولا عدّها ولا تحصى
فما كنا ندر ما في هذا الكتاب
من كنوز غريبة وعجائب
فقد وجدنا فيه ما لا يخطر
على بال من العجائب والبركات
والنعمات والفضائل
والتي لا يمكن حصرها
ولا عدّها ولا تحصى

الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وكرمه

عروجِ نشہ ہے مترادفِ قدمِ قدِ چمنِ رویاں
بجائے خود و گرنہ سر و بھی میناے خالی ہے
ہوا آئینہ جامِ بادہ، عکسِ رُئے گلگوں سے
سوادِ خیالِ بُخ، داغِ شرابِ پرتنگی ہے
پیلے نامہ موٹے روہ و صفِ کمر کیجیے
کہ تارِ جادہ، سرِ منزلِ نازکِ خیالی ہے
اسد اٹھنا قیامتِ قامتوں کا وقتِ آرایش

لباسِ نظم میں بالیدنِ مضمونِ عالی ہے

۲۱۹
شبِ نیم بہ گلِ لالہ نہ خالی زادِ اہ ہے
داغِ دلِ بیدر، نظرِ گاہِ حیا ہے
دلِ خوں شدہ، کشمکشِ کثرتِ اظہار ہے
آئینہ بدستِ جُستِ بدستِ حنا ہے
تمثالِ میں تیری ہے وہ شوخی کہ بصدوق
آئینہ بہ اندازِ گلِ آغوشِ کتاب ہے
قری کفِ خاکستر، بلبِ نفسِ رنگ
اے نالہ نشانِ جبِ کمر سوختہ کیا ہے
محبورِ می و دعوائِ گرفتاریِ الفت
دامنِ تہِ سنگِ امدہ، احرامِ وفا ہے

اے پر تو خورشیدِ جہاں تابِ ادھر بھی
سائے کی طرح ہم یہ عجبِ وقتِ پڑا ہے
سر رشتهِ بیتابیِ دلِ در گروہِ عجز
پر دازِ بخوں خفتہ و فریادِ سا ہے
ظاہر ہے اسدِ حالِ شہیدانِ گذشتہ

تینِ صنفِ آئینہ تصویرِ نما ہے

۲۲۰
زلزلتِ بینہ، افعیٰ نظرِ بدستِ ملی ہے
ہر جہدِ خطِ سبزِ رمز و رمزی ہے
ہم مشقِ وفا جانتے ہیں لغزشِ یا تمک
اے شمعِ بجھے دعویٰ ثابتِ قدمی ہے

ہو جہاں تیرا داغِ خوی نازک نیم مست خواب ناز گلخانِ دو درِ چراغ کشتہ ہے
ہے دلِ افسردہ داغِ آرزوے شوخ اسد
شعلہ آخر فالِ مقصودِ چراغ کشتہ ہے

۲۱۴

عبارت بسکہ تجھ سے گرمی با زارِ بستر فروغِ شمعِ بایں طالعِ بیدارِ بستر ہے
بذوقِ شوخی اعضا تکلفِ بارِ بستر ہے معافِ بچپائی کٹکٹ کش ہر تارِ بستر ہے
معملاً تکلفِ سرِ میرِ چشمِ بستن کا گدازِ شمعِ مغلّٰی پیشِ طومارِ بستر ہے
مرہِ فرشِ رہِ دلِ ناتواں آرزوِ مضطر پیائے خفتہ سیرِ ادوی پُر خارِ بستر ہے
سرِ شکِ سرِ بھرِ ادا دہ نورِ لعینِ مائلِ دلِ بے دستِ پایا افتادہ بر خودِ ارِ بستر ہے
بدلتوانِ گاہِ جوشِ اضطرابِ وحشتِ شبانہ شعاعِ آفتابِ صبحِ محشرِ تارِ بستر ہے
اسدِ جوشِ بہارِ دیدہ بیدار کے صدقے

ہماری دید کو خوابِ زلیخا عارِ بستر ہے

۲۱۵

خطر ہے رشتہٴ لفتِ برگِ گردن نہ ہو جاوے غورِ دوستی آفت ہے تو دشمن نہ ہو جاوے
بپاسِ شوخیِ مژگانِ سرِ ہر خارِ سوزن ہے تبسمِ برگِ گل کو بخنجرِ دامن نہ ہو جاوے

۲۱۶
بگھاڑا ہے وہ دغِ بیدار
چو چاہے کہ پہلے نہ دوزخ

۲۱۷
نورِ کاسِ حالِ منتِ پوچھ
مینی ملی بہت دلفراغت

۲۱۸
نذرِ تہ کو دلِ وجہ
یہاں سے بیدارِ بستر

۲۱۹
عاشقِ تیرے چاہے کہ
اندوہِ جفا سے خودِ تیرا

۲۲۰
آجالیام کوئی کب تک
دیوار سے ایستہ سر کو چھوٹے

۲۲۱
جانتے ہیں قیامِ کو خطا
کافور کے دوتے ہیں گوشت

۲۲۲
غبارِ کوہِ قیام کو کون سا
غلبہ کو دلتے نامِ جوہر

۲۲۳
لہتِ زندہ لپٹے ہو
دھجیاں کو دیتے زلزلہ

۲۲۴
ظلمتِ تاریک کو
ظلمتِ تاریک کو

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

دو جہاں وسعت بقدر یک فضاے خندہ ہے

جاے استہزا ہے عشرتِ کوشی ہستی اسد

صبح و شبنم فرصت نشو و نماے خندہ ہے

۲۱۲
۷

شوخی مضربِ جولاں آبیارِ نغمہ ہے
کس سے اے غفلت تجھے تعبیر آگاہی ہے
برگِ ریزِ ناخنِ مطرب بہارِ نغمہ ہے
سازِ عیشِ بیدی ہے خانہ ویرانی مجھے
گوشِ مایہِ مانی و دلِ بیقرارِ نغمہ ہے
سنبلی خواں ہے بذوقِ نازِ گیسوے دراز
سیلِ مہاں کو کِ صدائے آبشارِ نغمہ ہے
نشد ہاشادابِ ننگِ مسازِ ہامستِ طرب
نالہ و زنجیرِ محنوں ریشہ دارِ نغمہ ہے
نیشہ سے سرو سبزِ جوہرِ نغمہ ہے
کسوتِ ایجادِ بلبلِ خارِ نغمہ ہے
شوخی فریاد سے ہے پردہ زنبورِ گل

غفلت استعدادِ ذوق و مدعا غافل اسد

پنبہ گوشِ حریفانِ پود و تارِ نغمہ ہے

۲۱۳
۷

نشد مے بے چین دو و چراغِ کشتہ ہے
رحمِ کفرِ ظالم کہ کیا بود چراغِ کشتہ ہے
جامِ داغِ شعلہ اند و چراغِ کشتہ ہے
داغِ ہمد گیر ہیں اہلِ باغ، گر گل ہو شہید
نبضِ بیمار و فاد و چراغِ کشتہ ہے
شوہر ہے کس ہزم کی عرضِ جراحتِ خانہ کا
لالہ چشمِ حسرت آلود چراغِ کشتہ ہے
نامرادِ جلیو و در سبزِ ننگِ حسرتِ گل کے
صبحِ یک نے خمِ ننگِ سود چراغِ کشتہ ہے
لالہ داغِ شعلہ فرسود چراغِ کشتہ ہے

Handwritten text in Persian script, arranged in several lines and columns, likely a historical document or manuscript. The text is written in a cursive style and includes various words and phrases, some of which are partially obscured by the ink bleed-through from the reverse side of the page.

کس کا سراغ جلوہ ہے حیرت کو اے خدا
آئینہ فرش شمش بہت انتظار ہے
چھڑکے ہے شبنم آئینہ برگ گل پر آب
اے غدلیب وقت و دایع بہار ہے
کیفیت ہجوم تماشا اسد
خیال زدہ ساغر سے رنج خار ہے

۲۰۹
۵

مستی بذوق غفلت ساقی ہلاک ہے
موج شراب یک قرہ خوابناک ہے
کلفت طلبم جلوہ کیفیت دگر
زلگاریستہ آئینہ یک برگ تاک ہے
ہے عرض جو بہر خط و خال ہزار عکس
لیکن ہنوز دامن آئینہ پاک ہے
ہوں خلوت فسردگی انتظار میں
وہ بے دماغ، جس کو متانت پاک ہے

جوش جنوں سے کچھ نظر آتا نہیں اسد
صحرا ہماری آنکھ میں یک مشت خاک ہے

۲۱۰
۵

حسن بے پروا خریدار متاع جلوہ ہے
آئینہ زانوئے فکر اختر آرایع جلوہ ہے
عجز دید نہا بنا زونا زرقتنا بچشم
جادہ صحراے آگاہی شعاع جلوہ ہے
اختلاف رنگ و طرح بہار بے خودی
صلح کل اگر دایع گاہ زرایع جلوہ ہے
تا کجا اے آگاہی رنگ تماشا بافتن
چشم و اگر دیدہ آغوش و دایع جلوہ ہے

حسن خواباں بسکہ بے قدر تماشا ہے اسد
آئینہ یک دست رد و امتناع جلوہ ہے

۲۱۱
۴

خود فروشی ہائے سستی بسکہ جائے خند ہے
تا شکست قیمت دہا صدائے خند ہے
شوخی اظہار و مذاہنا براے خند ہے
دعوی جمعیت اجاب، جائے خند ہے
ہیں عدم میں غنچہ باعزت کش انجام گل
یک جہاں انوناقی و رقناے خند ہے
عیش بینابی حسد ہم کلفت افسردگی
عرض دندان در دل افشردن نئے خند ہے
نقش عبث در نظر با نظر عشرت و سیاط

—

۱۰۰

—

مجلس

مع حضرت

١٥٥

10-11-64

حسب

عزیزان

دور عجیب و غریب

6/15/66

بسم الله الرحمن الرحيم

رحمہ اللہ

سید محمد

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

میں نے

مجلس

...

وقت

10

۱۳۳۳

462

عبدالله بن عبدالمطلب

بسم الله الرحمن الرحيم

مجلس

کتابخانه

فوجی

۱۰۰

11

2

10

10

10

10

11

—

10

3

...

سبح

ف

عبدالله بن عبدالمطلب

الحمد لله

2

.....

راحت کین شوخی تقریباً ہے
 زلفِ پری بس لہ آرزو رسا
 پاپے نظر بہ دامنِ افسانہ کھینچے
 یک عمر دامنِ دل دیوانہ کھینچے
 بالِ پری بوخت ہے جانہ کھینچے
 خمیازہ رخسار سے پیمانہ کھینچے
 یعنی دماغِ غفلت ماتی رسیدہ تر

ہے ذوقِ گریہ عزمِ سفر کیجیے اسد

۲۰۷
 رختِ جنونِ سیل بہ ویرانہ کھینچے
 کرتا ہے گلِ جنون تماشا کہیں جسے
 مژگانِ کوہنِ رگِ خار اکہیں جسے
 ہے انتظار سے شررِ آبادِ ستخیز
 زخمِ فراق، خندہ بے جا کہیں جسے
 کس فرصتِصال پہے گل کو لے خدا
 صبح بہار، پنبہ، مینا کہیں جسے
 ہے تار و پودِ فرشِ بزمِ عیش
 افسونِ انتظار، تما کہیں جسے
 پھونکا ہے کس نے گوشِ محبت میں خدا
 وہ ایک مشتِ خاک کہ صحر اکہیں جسے
 سر پر ہجومِ دردِ غیبی سے ڈالے

ہے چشمِ تر میں حسرتِ ویدار سے اسد

۲۰۸
 شوقِ عنان کی سیخنے، ویریا کہیں جسے
 منت کشی میں حوصلہ بے اختیار ہے
 دامنِ صد کفن تہِ سنگِ مزار ہے
 عبرتِ طلب ہے، حلِ معما ہے انگی
 شبنم گداز، آئینہ، اعتبار ہے
 ہے ذرہ ذرہ نگہ جا بے غبارِ شوق
 گردِ دام ہے وسعتِ صحر اشک ہے
 خراپہ کٹھ، وفاسے شریکیت چاہیے
 اے بے حیا، ظلمِ عرقِ بے غبار ہے

دست کن تو غریب
از نظر دافن

تلف بر سبیل الله
تعمیر دافن

بر انداخته اند
ببر وقت

ببیند خوار
بخرق کریم

بجویم درد
بجای علیکم

۲۰۴ خوابِ غفلت بہ کیس گاہِ نظر نہاں ہے
 ۴ شامِ سایہ میں بہ تاراجِ سحر نہاں ہے
 دو جہاں گردشِ یک سُبحہ اظہارِ نیاز
 نقدِ صد دل بہ گریبانِ سحر نہاں ہے
 خلوتِ دل میں نہ کہ دخلِ بجز سجدہ شوق
 استاں میں صفتِ آئینہ دور نہاں ہے
 فکرِ پرواز جنوں ہے سببِ ضبط نہ پوچھ
 اشکِ حجبِ بقیہ نہ تر گاہِ تر نہاں ہے
 ہوشِ اے ہرزہ سرا، تہمتِ بیداری چند
 ناکہ در گردِ تمنا ہے اثر نہاں ہے
 ویرمِ غفلت مگر احرامِ فسادِ باندہ ہے
 در نہ ہر سنگِ تلخ کے سینے میں شہر نہاں ہے
 ورودِ دشتِ اسد آئینہ اظہارِ نشاط

۲۰۵ دامنِ دل بویہم تماشا نہ کیچھے
 ۴ اے مدعیِ نجات بے جا نہ کیچھے
 گلِ چشکِ اشارہ جیبِ دریدہ ہے
 نازِ بہارِ جز بہ تعاضد نہ کیچھے
 گر صفحہ کو نہ دیکھے پروازِ سادگی
 جز خطِ عجز، نقشِ تمّت نہ کیچھے
 حیرتِ حجابِ جلوہ و دشتِ بخارِ راہ
 پائے نظرِ بامِ صحرا نہ کیچھے
 واما ندگی بہانہ دلِ تنگی فریب
 در و طلب بہ آبلہ پانہ کیچھے
 دیدارِ دوستانِ لباسی ہے ناگوار
 صورتِ بکارِ خانہ ویا نہ کیچھے

۲۰۶
 ۴ ہے بے خوار نشہِ خونِ جگر اسد
 دستِ ہوسِ بگردنِ مینا نہ کیچھے
 تاجِ نہارِ مسجد و مینا نہ کیچھے
 حونِ شمعِ دلِ خلوتِ جانہ کیچھے
 گر زلفِ یارِ کھنچ نہ کے شامہ کیچھے
 ہر وقتِ شکِ دلِ صد ماکِ عرض

گرے حضرت بیدل کا خط لوح مزار
اسد آئینہ پر دازِ معانی مانگے

۱۹۹
ہر قدم دوری منزل ہے نمایاں مجھ سے
میری رفتار سے بھاگے یہ بیاباں مجھ سے
نوابِ جمعیتِ محل ہے پریشان مجھ سے
رگِ بستر کو ملی شوخیِ مژگاں مجھ سے
کنجِ تاریک و کیسِ گریِ اختر شمری
عینکِ چشمِ ہوار و زینِ زنداں مجھ سے
غمِ عشاق نہ ہو سادگیِ آموزِ بستاں
آرزو خانہ آئینہ ہے ویراں مجھ سے
بستنِ عہدِ محبت ہمہ نادی مہتا
چشمِ نکشودہ رہا عقدِ ہویاں مجھ سے
آتشِ افروزیِ یک شعلہ ایما مجھ سے
چشمکِ آرائیِ یک شہرِ غموشاں مجھ سے
اے تسلی، ہوسِ وعدہ فریب افشاں ہے
ورنہ کیا ہونہ سکے نالہ لبساں مجھ سے

اے اسد و سترس وصلِ تمنا معلوم

کاش ہو قدرتِ برچیدنِ اماں مجھ سے

۲۰۰
فرصتِ آئینہ معد رنگِ خمِ آرائی ہے
روز و شب یک کتبِ افسوس تماشا ہے
شرمِ طوفانِ خزاں نگِ طربِ گاہِ بہار
گلِ متابِ کفِ چشمِ تماشا ہے
دشتِ زخمِ وفا دیکھ کہ سترتا سرِ دل
بخیہ جوں جوہرِ تیغِ آفتِ گیرائی ہے
شمعِ آسا چہ سرِ دعویٰ و کوپاے ثبات
گلِ صد شعلہ بیک جیبِ ٹھیکبائی ہے
نالہِ خویشِ ورقِ و دلِ گلِ مضمونِ شفق
چمنِ آرائے نفسِ دشتِ تنہائی ہے
بوسے گلِ فتنہ بیدار و چینِ جا بمر خواب
وصلِ ہر رنگِ تیشِ کسوتِ زائی ہے
باغِ خاموشیِ دل ہے سخنِ عشقِ سہد
نفسِ سوختہ دمِ چینِ ایما ہے

[illegible]

عرض حیرانی بیمار محبت معلوم
 عیسی آخر کلفت آئینہ تصویر آوے
 ذوق راحت اگر احرام پیش ہو جوں شمع
 پائے خواہید بدل جوئی شکر آوے
 اُس بیابان میں گرفتار جوں ہم کہ جہاں
 موجر یکے سے دل پائے برنجیر آوے
 وہ گرفتار خرابی ہوں کہ جوں فتارہ
 میل صیاد کہیں خانہ تعمیر آوے
 سر معنی بگریبانِ شوق خامہ اسد
 چاکِ دل شانہ کش طرہ تحریر آوے

۱۹۸
 تشنہ خون تماشا جو وہ پانی مانگے
 آئینہ چٹکاب اندازِ روانی مانگے
 رنگ سے گل نے دم عرض پریشانی بزم
 برگ گل ریزہ مینا کی نشانی مانگے
 زلفت تحریر پریشان تقاضا ہے مگر
 شانہ سالی مویز زبان خامہ مانی مانگے
 آئینہ خط ہے نہ کہ خندہ شیریں کہ مباد
 چشم مور آئینہ دل نگرانی مانگے
 ہوں گرفتار کہیں گاہ تغافل کہ جہاں
 خواب صیاد سے پرواز کرانی مانگے
 چشم پرواز و نفس خفتہ، مگر صنعتِ امید
 شہیر گاہ پیسے متروکہ رسالی مانگے
 تو وہ افسوں کہ بجز کو تماشا جانے
 دل وہ افسانہ کہ آئینہ بیانی مانگے
 وحشت تو تماشا ہے کہ جوں حکمت گل
 نمک زخمِ بیکر، بالِ نشانی مانگے
 نقشِ ناز بہت طمان یا نحوشتِ قیاس
 پائے ملاؤس سے خامہ مانی مانگے
 وہ تب عشق تماشا ہے کہ جوں رشتہ رنج
 شعلہ آئینہ بیکر ریشہ روانی مانگے

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

ہوں میں دُعاغ کہ پیو لوں میں بیا ہے مجھے
 ہوں میں دُچاک کہ کانٹوں سے بیا ہے مجھے
 کس کا دل ہوں کہ دو عالم سے بیا ہے مجھے
 ہوں میں دُخاک کہ ماتم میں اڑایا ہے مجھے

درد اظہار تپش کسوتی گل معلوم
 جام ہر ذرہ ہے سرشارِ تمنا مجھ سے
 بے دماغ تپش و عجزِ دو عالم فریاد
 جوشِ فریاد سے لوں گا دیتِ خواب اسد

شوخیِ نغمہ بیدل نے جگایا ہے مجھے

۱۹۶/۹ باغِ تجھ بن گلِ زر گس سے ڈراتا ہے مجھے
 مارہ نو ہوں کہ فلکِ عجزِ مسکاتا ہے مجھے
 نالہِ سرمایہ یک عالم و عالمِ کفِ خاک
 جو ہر تیغِ بسرِ چشمہ دیکر معلوم
 مدعا محوِ تماشا نے شکستِ دل ہے
 شورِ مثال ہے کس رشکِ عینِ کا یارب
 عبرت اُنہ انجیم جنوں میں جوں شمع
 میں ہوں اور حسرتِ جاوید، مگر ذوقِ خیال

۴ چاہوں کہ سرِ چین اُنکھ دکھاتا ہے مجھے
 عمرِ بحرِ ایک ہی پہلو پہ بٹلاتا ہے مجھے
 آسمانِ بیضہ قمری نظر آتا ہے مجھے
 ہوں میں دُہ سبزہ کہ زہرا بٹ گاتا ہے مجھے
 آئینہ خانے میں کھینچے لیے جاتا ہے مجھے
 آئینہ بیضہ بلبَل نظر آتا ہے مجھے
 کس قدر داغِ جگر شعلہ اٹھاتا ہے مجھے
 بفسونِ نگہِ ناز ستاتا ہے مجھے

حیرتِ فکرِ سخنِ سازِ سلامت ہے اسد

دل پس زانوے آئینہ بٹھاتا ہے مجھے

۱۹۶/۷ قتلِ عشاقِ نہ غفلت کشِ تدبیر آوے
 بالِ طاووس ہے رعنائیِ ضعفِ پرواز
 ۴ یارب آئینہ بطاقِ خمِ شمشیر آوے
 کون ہے داغِ کہ شعلے کا عینِ گیر آوے

[illegible]

تیشہ فولاد و دست مبارکے فرما دیا بے متوں خوابِ گرانِ خسرو پر دین ہے
 بزرگیں خشیان کے کھائے میں نہیں تیر نگاہ پردہ بادام یک غزالِ حسرت میں ہے
 خوں چکاں ہے جاہ مانند رگ سودایاں سبزہ صحرائے الفت نشترِ خوں یز ہے
 ہے بہارِ تیز رو، گلگونِ نکمت پر سوار یک شکستہ رنگ گلِ صدفِ شمع میں ہے

غارِ غل دیکھ رے یار یاد آیا اسد

جوششِ فصلِ بہاری اشتیاقِ انگیز ہے

۱۹۲ نظر پرستی و بیکاری خود آرائی رقیبِ آئینہ ہے حیرتِ تماشائی
 ز خود گدشتنِ دل کا رواں حیرت نگہِ غبارِ ادب گاہِ جلوہ فرمائی
 پختہ درشدنِ ترکان ہے شوخیِ گِ خواب نہ پوچھنا ز کی وحشتِ شکیبائی
 نہیں ہے حوصلہ پام و کثرتِ تکلیف جنوںِ ساختہ جزِ فسونِ دانائی
 خرابِ نالہ بیلِ شہیدِ خندہ گل ہنوز دعویٰ تمکینِ ویمِ رسوائی
 شکستِ سارِ خیالِ آنسوئے دل افروز ہنوز نالہ پر افشانِ ذوقِ رعنائی
 ہزارِ قافلہ آرزوِ بیابانِ مرگ ہنوز محملِ حسرتِ بدوشِ خود رازی

وداعِ حوصلہ توفیقِ شکوہِ بحرِ وفا

اسد ہنوز گمانِ غرورِ مرزائی

۱۹۳ گے طافتِ تقریرِ زبانِ نجم ہے

دعاؤں میں ہے
 جگرِ غائب نہیں ہے
 ۱۹۲
 دھندلے اور عین میں بیک جگہ
 دھندلے گئے ہمت کے نہیں ہیں
 صوفی جیسے ہوئے اس جیسے
 حق پر ہی دھجنا ہوں ایک
 رسولِ خدا کی جگہ
 ہاتھ طبعیوں کے تو جاکر
 کہنے گئے تھے اس سے قافلہ کا سر
 کی ایک ہی نگاہ کہ نہیں خاک ہو
 پوچھنے کی معاشی جگہ لگانے
 جو شیخ اپنی وہ خوراک ہو
 کہتا ہے کون نازِ بیل کو بے اثر
 پر ہے میں گل کے لاکھ جگہ جاکر
 اس رنگ سے اٹھائی گل کی اس اسرار
 دشمن بھی جو کو کچھ سے غم ناک ہو

[illegible]

پنجگی ہائے کبابِ دل ہوئی خامی تری
چھا گیا فرطِ صفا سے زلفِ کاعضا میں عکس
ہے نزاکتِ جلوہ اے عظمِ سیہ قامی تری
تجھ کو اے غفلتِ نسبِ پروائے شقاں کہاں
یاں نگاہِ آلودہ ہے دستارِ بادامی تری
برگِ ریزی ہائے گل ہے وضعِ زرافشاہی
باغِ لیتی ہے گلستاں سے گلِ اندامی تری
میرے کام آئی دلِ مایوسِ ناکامی تری
بسکہ ہے عبرتِ ادیبِ یادِ گیمائے ہوس
لیکن اُس سے ناگوارا تر ہے بنامی تری
ہم نشینیِ رقیباں گرچہ ہے سامانِ رشک

سرِ بزانوے کرم رکھتی ہے مشرّمِ ناکسی

اے اسد بے جا نہیں ہے غفلتِ آرامی تری

۱۹۰
چشمِ گریاں بسملِ شوقِ بہارِ دید ہے
اشکِ ریزیِ عرضِ بالِ افشانیِ امید ہے
دامِ گردوں میں وہ جاتا ہے ہنگامِ دُعا
گوہرِ شبِ تابِ اشکِ دیدہ خورشید ہے
رتبہِ تقسیمِ حلتِ مشرباںِ فردوسِ زیب ہے
چشمِ قربانیِ گلِ شاخِ ہلالِ عید ہے
کچھ نہیں حاصلِ تعلقی میں بغیرِ ازسوز و مساز
اے خوشنارندے کہ شمعِ خلوتِ تجرید ہے

کثرتِ اندوہ سے حیران و مضطرب ہے اسد

یا علی وقتِ عنایاتِ دومِ تائید ہے

۱۹۱
وہ حشرہ برآہِ رو بائیدن از دل تیز ہے
یہ زمینِ مثلِ غیستانِ سختِ ناکِ خیز ہے

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

حبیب اللہ علیہ السلام
 کبریا علیہ السلام
 از قلم مولانا محمد رفیع
 بیجاؤں میں
 وہ آواز
 زمین و آسمان

۱۸۷ صبح سے معلوم آثارِ ظہورِ شام ہے
 غافلانِ آغازِ کارِ آئینہٴ انجام ہے
 بسکہ صیاداں براہِ عشق ہیں صرفِ کمیں
 جادہ رہ سر بسرِ مرگانِ چشمِ دام ہے
 بسکہ تیرے جلوہ دیدار کا ہے اشتیاق
 ہر بُتِ خورشید طلعتِ آفتابِ بام ہے
 مستعدِ قتلِ یک عالم ہے جلا دِ فلک
 کمکشائِ موجِ شفق میں تیغِ خونِ آشام ہے
 کیا کمالِ عشقِ نقص آبا دِ گیتی میں ہے
 پچھلی ہلے تصویرِ یانِ خیالِ خام ہے

ہو جہاں وہ ساقیِ خورشیدِ رو مجلسِ فروز

داں اسدِ تارِ شعاعِ ہر خطِ جام ہے

۱۸۸ دیکھتا ہوں وحشتِ شوقِ خروشِ آمادہ ہے
 فالِ رسوائی، سرِ شکرِ بصرِ اودادہ ہے
 دامِ گرِ بزمِ میں نہیں کیجئے عاؤس ہو
 جوشِ نیرنگِ بہارِ عرضِ صحرِ اودادہ ہے
 پاؤں پر پلِ طوفانِ صدائے آب ہے
 نقشِ پا جو کان میں کھینچے ہے انگِ جادہ ہے
 بزمِ وحشتِ کدوے کس کی چشمِ مست کا
 شیشے میں نہیں پری نہیں ہے موجِ بادہ ہے
 نیمِ جلا جیادہ و خانہٴ مجنوںِ خراب
 جوشِ ویرانی ہے عشقِ دلی میروں اودادہ ہے

بزمِ رستی وہ تماشا گاہ ہے جس کو کہ

بزمِ رستی وہ تماشا ہے کہ غالب ہم ہے

دیکھتے ہیں چشمِ از خوابِ عدمِ مکتادہ ہے

۱۸۹ اے خیالِ وصلِ تارِ بے کشامی تری

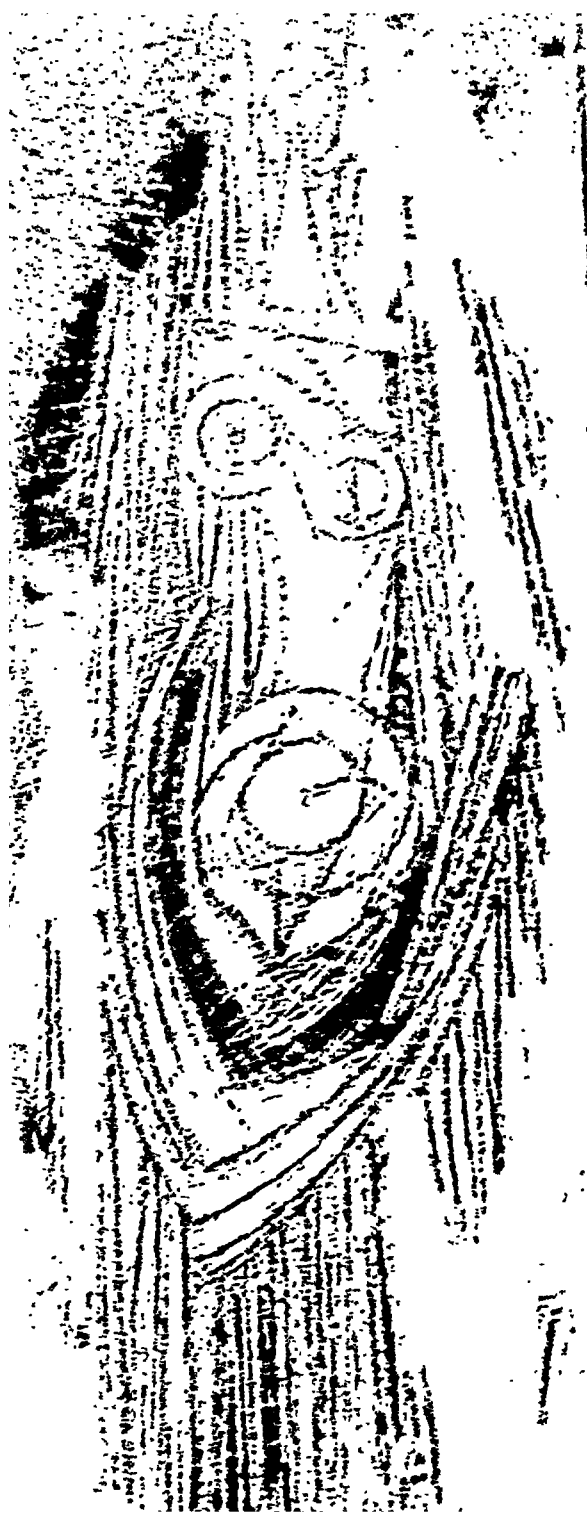
خوشناتھوئے کہ جوشِ حیرت اندازِ قاتل سے
 بگم شمشیر میں جوں جو ہر آرا میدانی جانے
 جفا شوخ و ہوس گستاخِ مطلب ہے مگر عاشق
 نفسِ درِ قالبِ خشتِ محدودِ دیدنی جانے
 نوائے طائرانِ آشیانِ گم کردہ آتی ہے
 تماشا ہے کہ رنگِ رفتہ برگردیدنی جانے
 اسد جاں نذرِ اطفالے کہ ہنگامِ ہم آغوشی
 زبانِ ہر سرِ مو حالِ دل پر سیدنی جانے

۲

۱۸۶

گلستانِ یک تماشا پیش پا افتادہ مضمون ہے
 بیمارِ گل و داغِ نشہ ایجادِ مجنون ہے
 رجوعِ گریسے دل خوش سراپہِ مٹوفاں
 عدمِ وحشتِ سراغِ ہستی آئینِ بندِ ویرانی
 اگر باندھے کفِ پا پر خا آئینہ موزوں ہے
 ہجومِ برق سے چرخِ وز میں یک قطرہٴ خون ہے
 براگشتِ حجابِ اشکِ ناخنِ فعلِ اثروں ہے
 دماغِ دو جہاں پر سنبلِ گل یک شبنم ہے
 سوید امر دمِ چشمِ پرئی نظارہ افسوں ہے
 سحر از بہرِ شست و شوئے داغِ ماہِ صابوں ہے
 تماشا ہے علاجِ بے دماغی دے دل غافل
 فنا کرتی ہے اہلِ سرِ نوشتِ کلفتِ لٹھاری

اسد ہے آج شرکانِ تماشا کی خرابندی
 چراغانِ نگاہِ دشوخی اشکِ جگرگوں ہے

نکته اول در این کتاب است که در این کتاب
نکته دوم در این کتاب است که در این کتاب
نکته سوم در این کتاب است که در این کتاب

نکته چهارم در این کتاب است که در این کتاب
نکته پنجم در این کتاب است که در این کتاب
نکته ششم در این کتاب است که در این کتاب

نکته هفتم در این کتاب است که در این کتاب
نکته هشتم در این کتاب است که در این کتاب
نکته نهم در این کتاب است که در این کتاب

نکته دهم در این کتاب است که در این کتاب
نکته یازدهم در این کتاب است که در این کتاب
نکته بیستم در این کتاب است که در این کتاب

تپش تو کیا نہ ہوئی شتی یک پرانشاندن رہا میں ضعف سے شرمندہ نوا آموزی

اسد ہمیشہ پیے کنش پیے سیم سناں

شعاع مہر سے کرتا ہے چرخ زردوزی

۱۸۴۲ خبز نگہ کو نگہ چشم کو عدو جانے وہ جلوہ کر کہ نہ میں جانوں اور نہ تو جانے

نفس بہ نالہ رقیب و نگہ بہ اشک عدو زیادہ اُس سے گرفتار ہوں کہ تو جانے

تپش ہے شرم بقدر چکیں عرق مباد جو صلہ معذور جستجو جانے

جنوں فسر وہ تمکین ہے کاش عہد وفا گذار جو صلہ کو پاس آبرو جانے

زباں سے عرض تمنا سے خامشی معلوم مگر وہ خانہ بر انداز گفتگو جانے

میچ کشتہ الفت بر علی خاں ہے

کہ جو اسد تپش نبض آرزو جانے

۲

۱ اگر گل حسن الفت کی بہم جو شیدنی جانے پر بلبل کے افسردن کو دامن چیدنی جانے

فسون حسن سے ہے شوخی گلگونہ آرائی بہار اُس کی کف مشاطہ میں تابیدی جانے

نولے بلبل و گل پاسبان بے دماغی ہا بیک ترگانِ خوباں صد چین خواہیدی جانے

زہے شب زندہ دار انتظار سناں کہ وحشت ہے

[illegible]

گلزارِ تمنا ہوں گلچینِ تماشا کو

صدنالہ اسد بیل در بندِ زباندانی

۱۸۱
نظرِ نقص گدایاں کمال بے ادبی ہے ۳ کہ خارِ خشک کو بھی دعویٰ چمنِ نسبی ہے

ہوا وصال سے شوقِ دلِ حریصِ زیاد لبِ قلع پر کفِ بادہ جو شِ تشہِ لبی ہے

خوشا خیالِ کسانے کہ محبوبِ خبری ہیں حصولِ یاس و المِ رزقِ مدعا بی ہے

چمن میں کس کی یہ برسمِ سوئی ہے تنمِ تماشا کہ برگِ لالہ و گلِ شیشہ ریزہ جلی ہے

اسد کو کیوں منوا میدِ لطیف بندہ نواری

علیؑ ولی اسد اللہ جانِ شینِ نبی ہے

۲۸۲
۴ دلا غلط ہے تمنا سے خاطر افروزی کہ بوسہ لبِ پیکیوں میں ہے گلو سوزی

ظلمِ آئینہ زانوئے منکرِ خود بینی ہنوز صحن کو ہے سعیِ جلوہ افروزی

ہوئی ہے سوزشِ دلِ لبکہ داغِ بے اثری اُگے ہے دودِ جگر سے شبِ سیہ وزی

بہ پر فشانِ پروانہ پچراغِ مزار کہ بعدِ مرگ بھی ہے لذتِ جگر سوزی

تیری وفات سے کیا بولتاں کر در ہر میں
تیرے سوا ابھی تم پر ایک قسم ہے
کھلتے ہوئی کی حکایتِ عشقِ مطلق
ہر چیز میں اس کا نقشِ ظہور ہے
اللہ سے تیری تائیدِ حق ہے کہ وہ ہے
اگر نہ تو اس کے رزقِ تم ہے
دلِ ہوس کی فتح ہے ترکِ زبرد عشق
جو یافوں اٹھ کے دہی ان کے علم ہے
چھوٹی اسد نے تم سے گدائی میں لگی
سائل ہے دعا شوقِ اہلِ کرم سے

(اضافہ جو خطِ غالب نہیں)
۱۸۲
۴

بلکہ بعد از ان کی سب سے پہلی
تجربہ زیادہ ہے کہ ان کے
پہلیں تعداد میں محنت و توجہ
ارٹھنے پہلے سے کہ ان کے
تھی بارہا اپنی فدا کی و پس
یا ان کے کہ ان کے ہم چم
نہ کی نشانِ عشق کی پہچان کیا
وہ لوگ زبرد و ترسرا لیا تھا

Handwritten signature: *John H. ...*

کتابخانه عمومی
سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

مفتی محمد رفیع الرحمن

Handwritten signature: *John H. ...*

[illegible]

مجلس

ایک سید کا نام جو اس وقت طغیان کے زمانہ میں
علاؤ الدین کے دربار میں تھے

Handwritten signature: *Handwritten signature*

ایک سو و تالیس

مجلس شورای اسلامی
وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی
کتابخانه ملی ایران
کتابخانه مجلس شورای اسلامی
کتابخانه آیت الله العظمی بروجردی
کتابخانه آیت الله العظمی خراسانی
کتابخانه آیت الله العظمی قزوینی
کتابخانه آیت الله العظمی تبریزی
کتابخانه آیت الله العظمی تهرانی
کتابخانه آیت الله العظمی قمی
کتابخانه آیت الله العظمی رشتی
کتابخانه آیت الله العظمی شیرازی
کتابخانه آیت الله العظمی یزدی
کتابخانه آیت الله العظمی همدانی
کتابخانه آیت الله العظمی ارومیه
کتابخانه آیت الله العظمی سنندج
کتابخانه آیت الله العظمی بروجردی
کتابخانه آیت الله العظمی خراسانی
کتابخانه آیت الله العظمی قزوینی
کتابخانه آیت الله العظمی تبریزی
کتابخانه آیت الله العظمی تهرانی
کتابخانه آیت الله العظمی قمی
کتابخانه آیت الله العظمی رشتی
کتابخانه آیت الله العظمی شیرازی
کتابخانه آیت الله العظمی یزدی
کتابخانه آیت الله العظمی همدانی
کتابخانه آیت الله العظمی ارومیه
کتابخانه آیت الله العظمی سنندج

Handwritten signature: *W. J. ...*

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

تسکین دہ صد محفل یک ساغر خالی ہے
بے فائدہ یاروں کو فرق غم و نشاطی ہے
مغرور نہ ہونا داں سترنا سر گیتی ہے
ہوں وقت سخن گوئی ہر صورت اسد معذور

وہم پیش ہستی ایجادِ سببہ مستی
زندہ ان تحمل میں مہمانِ تغافل ہیں
ہوئے نہ غبارِ دل، تسلیم نہیں گیراں
ہوں وقت سخن گوئی ہر صورت اسد معذور

غیچوں کے تشکفتن میں آغوش کشائی ہے
داغوں کا نظر آنا خود ختم نہائی ہے
یاں جوشِ غبارِ دل، سامانِ صفا ہے
یہ کاسہ زانو ہے، یا جامِ گدائی ہے
وہ دیکھ کے حسن اپنا، مغرور ہوا غالب ہے
صد جلوہ آئینہ یک صبحِ جدائی ہے

گلشن کو تری صحبت از بسکہ خوش آئی ہے
از بسکہ سکھاتا ہے غم ضبط کے اندازے
آئینہ نفس سے ہو حیرانِ کدورت ہا
ہنگامِ تصور ہوں، درویزہ گرِ بوسہ
وہ دیکھ کے حسن اپنا، مغرور ہوا غالب ہے
صد جلوہ آئینہ یک صبحِ جدائی ہے

۱۷۹
۵

ایجادِ گریباں ہا، در پردہ عریانی
عجزِ عرقِ شرے اے آئینہ حیرانی
پروازِ فنا مشکل میں عجزِ تن آسانی
دامِ گلہ الفت، زنجیرِ پشیمانی
خوں ہو قفسِ دل میں اے سعیِ پراقتانی
محدورِ سبکداری، مجبورِ رگراں جانی

درویزہ ساماں ہا، اے بے سر سامانی
تمثالِ تماشا ہا، اقبالِ تمنا ہا
دعوائے جنوں طبل، تسلیمِ عبثِ حاصل
بیگانگیِ خواہ، موجِ دم آہو ہا
پروازِ تپشِ رنگی، گلزارِ ہمہ رنگی
سنگِ آمد و سخت آمد، درویشِ خود داری

۱۸۰
۷

من است که در جلا سینه
 سخن ده و خفاک ما خفا
 ز زبان سخن نهاده
 و انو که نظر زانچه چشم
 بچشم بپایه کوفتی غم
 زین به نفس جوید که در
 بود و غبار دل
 سوز و غم و آوار
 من و وقت سنجیده
 بپایان ازین خود دار طاف
 ده و دل که من اینا
 مدینه آینه یک صبح
 بداد نشین
 خون و نفس و این
 سنگ آید و سخت آمد
 محبوس که سجا
 در لونه ها با این
 سوز و سبک ازین

بے خودی فرماں روا ہے حیرت آباد جنوں
زخم دوزی جرم و سیر اس دریدن منع ہے
مردہ دیدار سے رسوائی اظہار دور
آج کی شب چشم کو کب تک پدیدن منع ہے
بیم طبع نازک خواباں سے وقت سیر باغ
ریشہ زیریں کو بھی دویدن منع ہے
یار معذرت غافل ہے عزیزاں شفقت
نالہ بلبل گوش گل شنیدن منع ہے

بانیع بادہ کشتی ناداں ہے لیکن اے اسد

بے دلا سے ساتی کو تر کشیدن منع ہے

۱۷۷
چار سے عشق میں صاحب دو کافی مفت ہے
نقد ہے داغ دل اور آتش زبانی مفت ہے
زخم دل پر باندھیے حلوائے مغز استخوان
تندرستی فائدہ اور ناتوانی مفت ہے
یعنی اے پیر فلک شام جوانی مفت ہے
نقد انجم تاکے از کیسہ بیروں رختیں
بر در نکشودہ دل پاسا بی مفت ہے
گر نہیں پاتا درون خانہ ہر بیگانہ جا
برہوس لائے جہاں دم فشان مفت ہے
چونکہ بالے ہوس پر ہر قبا کوتاہ ہے

مال و جاہ و دست ڈپا بے زرخید ہیں اسد

پس بے لہائے دگر راحت کسائی مفت ہے

۱۷۸
جیتا بی یاد دوست، ہم رنگ قسلی ہے
غافل تیش مجنوں محل کشیلی ہے
کلفت کشتی ہستی، بدنام دوزگی ہے
یاں تیرگی ایم، خال رخ رنگی ہے
دین سہ بالیدن، کردن ہم افروہ دن
خوشتر ز گل و غنچہ چشم و دل ساتی ہے

[illegible]

دستِ مشرب نیازِ کلفتِ وحشت اسد

یک بیابان سایہ بالِ ہما ہو جائیے

۱۴۲
کوشش ہمہ قیابِ زد و شکنی ہے ۴ صد جنبشِ دلِ یک شرہ بر ہمِ دلی ہے
آئینہ و شانہ ہمہ دست و ہمہ زانو اے حسن مگر حسرتِ پیاں شکنی ہے
رامشِ گراں بابِ فنا، نالہ اسپند عیشِ ابد از خویشِ برونِ تاختنی ہے
گو حوصلہ پامر و تغافل نہیں لیکن خاموشیِ عاشقِ گلہ مکم سخننی ہے
دی لطف ہو اے بجنوں طرہ فراکت تا ابلہ پر از تنگِ پیرمینی ہے
از بسکہ ہے محوِ بچمنِ تکیہ زدن ما گلبرگ پر بالش سر و چمنی ہے

فریادِ اسد بے نگہی ہاے تباں سے

سیج کتے ہیں واللہ کہ اللہ غنی ہے

۱۴۳
کاشانہ ہستی کہ بر انداختنی ہے ماں سوختنی چارہ گرِ ساختنی ہے
ہے شعلہ شمشیرِ قاصدِ افکار اے داغِ متناسپِ پر انداختنی ہے
جز خاکِ بسر کردن بے فائدہ حاصل ہر چند عمیدانِ ہوسِ تاختنی ہے
اے بے غمراں حاصلِ کیفِ زمین گردن تماشے گلِ افراختنی ہے

ہے سادگیِ ذہن، متناسپ تماشہ

جائے کہ اسد رنگِ چمن باختنی ہے

۱۴۵
حکمِ بیتابی نہیں اور آرمیدن منع ہے باوجودِ مشقِ وحشتِ بازمیدن منع ہے
شرمِ آئینہ تراشِ جبہ طوفانِ با آبِ گردیدن و ایکینِ چکیدن منع ہے

کسی اور خط میں لکھا ہے
۱۴۱
چند خط میں لکھا ہے
۱۴۲
دل پھر جلوانے لگتے
۱۴۳
دل پھر جلوانے لگتے
۱۴۴
دل پھر جلوانے لگتے
۱۴۵
دل پھر جلوانے لگتے
۱۴۶
دل پھر جلوانے لگتے
۱۴۷
دل پھر جلوانے لگتے
۱۴۸
دل پھر جلوانے لگتے
۱۴۹
دل پھر جلوانے لگتے
۱۵۰
دل پھر جلوانے لگتے

۱۵۱
۱۵۲
۱۵۳
۱۵۴
۱۵۵
۱۵۶
۱۵۷
۱۵۸
۱۵۹
۱۶۰
۱۶۱
۱۶۲
۱۶۳
۱۶۴
۱۶۵
۱۶۶
۱۶۷
۱۶۸
۱۶۹
۱۷۰
۱۷۱
۱۷۲
۱۷۳
۱۷۴
۱۷۵
۱۷۶
۱۷۷
۱۷۸
۱۷۹
۱۸۰
۱۸۱
۱۸۲
۱۸۳
۱۸۴
۱۸۵
۱۸۶
۱۸۷
۱۸۸
۱۸۹
۱۹۰
۱۹۱
۱۹۲
۱۹۳
۱۹۴
۱۹۵
۱۹۶
۱۹۷
۱۹۸
۱۹۹
۲۰۰

بسکہ حیرت سے زپا افتادہ زہنار ہے ناخن انگشت تب خال لب بیمار ہے
زلف سے شبِ درمیاں ادا نہیں قدرتِ درخ درنہ محشر با برہن صافی رخسار ہے
در خیال آباد سوداے سرِ مژگانِ دوست صدرِ گِ جانِ جاویدِ صحرائے شترزار ہے
بسکہ ویرانی سے کفر و دیں ہوئے یروزر گردِ صحرائے حرم در کوچہ زنتار ہے
اے سرِ شوریدہ سائلِ عشق و پاسِ ابرو یک طرفہ سودا و یک سو منتِ مستار ہے
وصل میں دل انتظارِ طرہ رکھتا ہے مگر بہر تاراجِ تمستِ افتنہ در کار ہے

خاناں ہا پایاں شوخیِ دعویٰ اسد

سایہ دیوارِ میلاب در و دیوار ہے

کوہ کے ہوں یادِ خاطر، گر صدا ہو جائیے بے تکلف اے شہزادِ حبیب کیا ہو جائیے
یاد رکھیے نازِ ہائے رفتہ دل بُردنی آشیانِ طائرِ رنگِ حنا ہو جائیے
بیضہ آسانگِ بالِ پرِ بے (یہ) کنجِ قفس از سرِ نو زندگی ہو کر رہا ہو جائیے
داد از دستِ جھٹے صدرِ ضربِ المثل گر ہمہ افتادگی جوں نقشِ پا ہو جائیے
لطفِ عشقِ ہر یک اندازِ درِ دکھلائے گا بے تکلف یک نگاہِ آشنا ہو جائیے
از دلِ ہر درد مندے جوشِ بیتابی زدنی اے ہمہ بے مدعائی، یک دعا ہو جائیے

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

خلوتِ بالی پر قمری میں واکر راہِ شوق جادہ گلشنِ بزرگ ریشہ زیرِ خاک ہے
عیشِ گرمِ اضطرابِ اہلِ غفلتِ سردہر دورِ ساغرِ نیک گلستاں برگِ نیرِ ناک ہے
عرضِ وحشت پر نیے زنا تو انی ہائے دل شعلہ بے پردہ چینِ دامنِ عاشاک ہے
ہے کندِ موجِ گلِ آشفستہ فتراکی اسد
رنگِ یوں بے سوارِ توسنِ چالاک ہے

۳

۱۷۰ چشمِ خوابِ مے فروزشِ نشہ زارِ ناز ہے سرمہ گویا دودِ موجِ شعلہ آواز ہے
نقشِ صدِ سطرِ تبسم ہے بر آبِ زیرِ گاہ حسن کا خطِ پر نہاںِ خندِ بدنی انداز ہے
ہے عمرِ خامہ ریزشِ ہائے استقبالِ ناز نامہ خودِ پیغامِ کو بالِ و پرِ پرواز ہے
سرفروشتِ اضطرابِ انجامی الفتِ پہنچ مالِ خامہ خارِ درِ پیرِ ہنِ آغاز ہے
نالہِ دلِ نغمہ ریزاں ہے بمضربِ خیال رشتہ پیا یاں نوا سا مانِ بندِ راز ہے
شرم ہے وضعِ ناقلِ انتخابِ یک نگاہ اضطرابِ چشمِ برپا دوختہ غماز ہے

شوخیِ اظہار کو، جز وحشتِ مجنوں اسد

بسکہ لیلایے سخنِ محفلِ نشینِ راز ہے

خلوت ملک و غیره این و اگر راه نفوق هر
جا و کجاست این که در این غفلت می رود هر
سختی که در این غفلت می آید هر
نوعی و جنبه ای که از این غفلت می آید هر

هر که در این غفلت می آید هر
این که در این غفلت می آید هر
هر که در این غفلت می آید هر
این که در این غفلت می آید هر

و این که در این غفلت می آید هر
هر که در این غفلت می آید هر
این که در این غفلت می آید هر
هر که در این غفلت می آید هر

و این که در این غفلت می آید هر
هر که در این غفلت می آید هر
این که در این غفلت می آید هر
هر که در این غفلت می آید هر

ماہ کی مانند کاش روز افزوں ہے مجھے

غمیگی ہے بر نفس پیچیدین فکر اے اسد

و انگشت ہائے دل در رہن مضمون ہے مجھے

۴

طارِ سیاب کو شعلہ رگِ دام ہے

قسمتِ نجاتِ قیبِ گردشِ صد جام ہے

کعبہ کسوتِ سیاہ، مردِ مک احرام ہے

درِ عیش آبادِ شوق، سرمہ صد انام ہے

اے ہم خوابِ گراں، حوصلہ بدنام ہے

فرصتِ رقصِ شر، بوسہ بہ پیغام ہے

۱۶۸ دیکھ تری غمے گرم دل بطیشِ رام ہے

شوخیِ خیمِ حبیبِ فتنہ، آیام ہے

جلوہِ بنفشِ پناہ، بختے ہے ذوقِ نگاہ

کو نفس و چہرِ غبارِ جراتِ عجزِ آشکار

عظمتِ افسردگی، تمتِ تمکین نہ ہو

بزمِ دواعِ نظیف، یاسِ طرب نامہ بر

گرے طوفانِ رکاب، نالہ و محشرِ عیناں

بے سرو سامان اسد فتنہ سرا انجام ہے

۴

تا دلِ شب آہنوسی شانہ آسا چاک ہے

جادہ تباہ کسارِ مئےِ حینیِ افلاک ہے

بیاں خطِ پرکارِ ہستی حلقہ فقر اک ہے

۱۶۹ بسکہ سوئے خیالِ زلف و دشتِ ناک ہے

بیاں فلاخنِ باز کس کا نالہِ بیباک ہے

ہے دو عالم نازِ نیکیتِ صبرِ شدہ دل سوار

رسی اور خطیں

جس تو ہے فرصت ربط سرو زار نو بجے

فرصت آرام غش ہستی ہے بحرانِ عدم

ہے شکستِ ننگِ ارکانِ گردشِ پہلو بجے

محو ایامے فنا ہے فرصتِ پیری اسد

قامتِ خم سے ہے حالِ شوخیِ ابرو بجے

سُحرِ زاہد ہوا ہے خندہ زیر لب بجے

۱۶۶
اد ہے شادی میں عقدِ نالہ یارب بجے

تھا طلسمِ قفلِ ابجد خانہٴ مکتب بجے

ہے کشادِ خاطر و بستہٴ درہنِ سخن

توڑنا ہوتا ہے ننگِ یک نفس ہر شب بجے

صبحِ ناپیدا ہے کلفتِ خانہٴ اودبار میں

نامتہٴ اعمال ہے تائیدی کو کب بجے

دہیِ طالع سے سوں فوقِ معاصی میں اسیر

پردہ دار یادگی ہے وسعتِ مشرب بجے

دنا پیداو بے جا تمت و ارستگی

طبع ہے مشتاقِ لذتِ بے حسرت لے اسد

آرزو سے ہے شکستِ آرزو مطلب بجے

ناخنِ انگشتِ خیراں فعلِ آرزو ہے بجے

۱۶۷
شِ دوزخِ پائوشیدہ افسوں ہے بجے

خنجرِ جلا و برگِ بید مجنوں ہے بجے

دشمنت و ائیدن ہے رفتنِ زیرِ خاک

گردشِ جامِ تمنا دورِ گردوں ہے بجے

کئے ہم یکدگر جوشِ پریشانی سے صبح

تے اے گناہِ انجامِ سیرِ شامِ شباب

جس زخم کی ہستی تیرے ہوش میں
یاد ہے کہ کھلے ہوئے تیرے ہوش میں
اچھا ہے کہ تیرے ہوش میں
دلیں تیرے ہوش میں
کبھی تیرے ہوش میں
ماں کی تیرے ہوش میں
جس زخم کی ہستی تیرے ہوش میں
یاد ہے کہ کھلے ہوئے تیرے ہوش میں
اچھا ہے کہ تیرے ہوش میں
دلیں تیرے ہوش میں
کبھی تیرے ہوش میں
ماں کی تیرے ہوش میں

حسرتے اے ضبط سوزش حیرت انہما حال
شوخ ہے مثل جناب از پرست بیروں آمدن
واکیا ہرگز نہ ظالم عقدہ تارِ نفس

ہوں ہیولائے دو عالم صورتِ تقریر اسد
فکر نے سوچی غموشی کی گریبانِ مجھے

۵۲

ہم زباں آیا نظر فکرِ سخن میں تو مجھے
پایہ اُن ہو رہا ہوں بسکدیں صحرا نورد
چاہیے درمانِ ریشِ دل بھی تیغِ یا سے
یادِ مژگاں میں بے نشتر زارِ صحرائے خیال
مردمک ہے طوطی آئینہ نزانو مجھے
خارِ پاپیں جو ہر آئینہ نزانو مجھے
مرہم زنگار ہے وہ دمکہ ابرو مجھے
چاہیے وقتِ پیش یک دست صیقلو مجھے
کثرتِ جو رستم سے ہو گیا ہوں بے داغ

خوبرویاں نے اسد آخر کیا بد خو مجھے

باعثِ اماندگی ہے عمرِ فرصت جو مجھے
خاکِ فرصت پر سرِ ذوقِ فنا کے انتظار
اضطرابِ عمر بے مطلب نہیں آخر کہ ہے
کریا ہے پابِ زنجیرِ رم آہو مجھے
ہے غبارِ شیشہٴ ساعتِ رم آہو مجھے

۱
بیتِ نغمہ اول صفحہ
۱۲۳۵
در ماہ
عہد

Handwritten text in Persian script, likely a manuscript or a page from a book. The text is written in a cursive style and is arranged in several lines, some of which are partially obscured by the binding or the way the page is folded. The text appears to be a mix of prose and poetry, with some lines starting with "و" (and) and others with "و" (and) or "و" (and). The text is written in a dark ink on a light-colored paper.

مری محفل میں غالب
اسد محفل میں میری گردش افلاک باقی ہے
خوشیوں میں تماشا ادا نکلتی ہے
نگاہِ دل سے تری سربلنگی ہے
بجلقہ زخم گیسو ہے راستی آموز
دہانِ مار سے گویا صبا نکلتی ہے
برنگِ شیشہ ہوں یک گوشہٴ دلِ خا
کبھی پری مری خلوت میں نکلتی ہے
بہارِ شوخ و چینِ تنگ و رنگِ گلِ دلچسپ
نیمِ باغ سے پادرِ خفا نکلتی ہے
نپوچھ سینہٴ عاشق سے آبِ تیغِ نگاہ
کہ زخمِ روزِ در سے ہوا نکلتی ہے
فسارِ نگہِ صحبت سے آتی ہے شبنم
صبا جو غنچے کی خلوت میں جا نکلتی ہے
اسد کو حسرتِ عرضِ نیاز تھی دمِ فکل

ہنوز یک سخن بے صدا نکلتی ہے

۴ کتابِ دستِ نثرہٴ بیلیِ ندامت ہے
ز بسکہ مشقِ تماشا جنوں علامت ہے
نگاہِ خفتہٴ سرِ شستہٴ سلامت ہے
بہ پچپاہ ہوس سکِ عافیتِ مت توڑ
جنونِ ساختہٴ فصلِ گلِ قیامت ہے
وفا مقابل و دعوائے عشق بے بنیاد
تجھے کہ آئینہ بھی ورطہٴ سلامت ہے
نجانوں کیوں کہ مٹے واضحِ طعنِ بدِ عہدی
اسد بہارِ تماشاے گلستانِ حیات
وصالِ لالہٴ غدارانِ سروِ قامت ہے

۵۲

۱۹۲
۲
ترجیں رکھتی ہے شرمِ قطرہٴ سامانی مجھے
موجِ گردابِ حیا نے چینِ پشانی مجھے
شبنم آسا کو مجالِ سبہ گردانی مجھے
ہے شعاعِ مہرِ زتارِ سیمانی مجھے
بیلِ تصورِ ہوں بیتابِ اظہارِ عیش

محمد بن عبد الله
مفتی محمد رفیع الدین

[illegible]

وہاں مارے سے کیا کہیں
برکت شہید کی کونسی دل خالی
کبیر برادر سونہی کو
سید رفیع و حسن نکاح
نسیم باغ سے پور خانہ
نوبہ بندہ تنق سے آج
وہ نقاب دوا عشق بستی
حاج میرزا زار سلیمان
میاں نور علی شاہ

کے چشم تیرے ہر ایک پارہ دل پہے در گل ہے
 زبیں دل میں خیال گر می انداز قافی ہے
 بھگتی ہے پیش میں بس بھوں کی برتن کی شوخی
 اسد وہ گل کو جسے جسے جیتا ہے جیتا ہے
 وہ گل جس گھٹن میں عبودہ فرمائی ہے غائب

۱۵۹
 جنوں رسوائی وار سنگی زنجیر بہتر ہے
 بقیدِ مصیبت و تشنگی تدبیر بہتر ہے
 خوش خود بینی و تدبیر و غفلت نقد اندیشہ
 بدین عجز اگر بدنامی تقدیر بہتر ہے
 درون جوہر کلمہ جوں برگِ خندانوں ہے
 بتان نقشِ خود آرائی حیا تعمیر بہتر ہے
 دل آگاہ تسکین خیر بیدوی نہویا رب
 نفسِ بھلیہ و ابرو بے تاثیر بہتر ہے
 خدا یا شہرِ نادر دہے افسون آگاہی
 نگہ حیرت سوا و خواب بے تعبیر بہتر ہے
 خدا ہے اسد قلی رقیب اور شکر کا مسجد
 تمنا ہے دل بحراب خیم شمشیر بہتر ہے

۱۵۸
 شہ پہلے چشمے حرم کے جلوہ اور اک باقی ہے
 ہوا وہ شعلہ و اش اور شوخی ناشاک باقی ہے
 چین میں کچھ نہ چھوڑا تو نے غیر از سیدہ قمری
 عدم میں ہر فرق سر و دست خاک باقی ہے
 گداز سب سے بیش بہا شہِ نقشِ خود کا
 سر اپا شمعِ آئین یک نگہ و پاک باقی ہے
 ہوا ترکِ بکس ز عطرانی و کشتا لیکن
 ہنوز آفتِ نسب کی خیم پوینی چاک باقی ہے
 چین زارت و خزاں پیچیدہ ہے لیکن
 بہارِ خیر ملکِ آہِ حسرت خاک باقی ہے
 نہ حیرت چشم ساقی کی نہ صحبتِ دو دو ساغر کی

وہ کہ جس کی سب سے بڑی خواہش تھی

جس نے مجھ کو ایک بار دیکھا

مگر میں نے اس کو نہ پہچان سکا
یہی وہی تھا جس نے مجھ کو پہچان لیا
اور وہ ایک اور شخص تھا جس نے
مجھ کو پہچان لیا

میں نے اس کو پہچان لیا
اور وہ ایک اور شخص تھا جس نے
مجھ کو پہچان لیا
میں نے اس کو پہچان لیا
اور وہ ایک اور شخص تھا جس نے
مجھ کو پہچان لیا
میں نے اس کو پہچان لیا
اور وہ ایک اور شخص تھا جس نے
مجھ کو پہچان لیا

Handwritten text in Persian script, likely a collection of poems or prose. The text is arranged in several columns, with some lines written diagonally. The script is cursive and appears to be from the 19th or 20th century. The text is written on a light-colored background, possibly a piece of paper or a page from a book. The handwriting is dense and fills most of the page. The text is written in a style that is characteristic of Persian calligraphy, with long, flowing lines and a high degree of fluidity. The text is written in a way that suggests it is a personal or literary work, rather than a formal document. The text is written in a way that is easy to read, despite the cursive style. The text is written in a way that is consistent with the style of the time. The text is written in a way that is clear and legible. The text is written in a way that is beautiful and artistic. The text is written in a way that is meaningful and expressive. The text is written in a way that is a testament to the skill and artistry of the writer.

۱۵۲
۱۰

طشٹھ کو نہیں دھست ہی سی
ہری دھست تری نہرت ہی سی

قطع بیگم نہ نقل ہم سے
کھینچ نہیں ہے وعدت ہی سی

میرا ہر عین ہی ہے یکا دوسوا
لے دے مجلس نہیں غلت ہی سی

میرا ہر عین ہی ہے یکا دوسوا
لے دے مجلس نہیں غلت ہی سی

میرا ہر عین ہی ہے یکا دوسوا
لے دے مجلس نہیں غلت ہی سی

میرا ہر عین ہی ہے یکا دوسوا
لے دے مجلس نہیں غلت ہی سی

میرا ہر عین ہی ہے یکا دوسوا
لے دے مجلس نہیں غلت ہی سی

میرا ہر عین ہی ہے یکا دوسوا
لے دے مجلس نہیں غلت ہی سی

میرا ہر عین ہی ہے یکا دوسوا
لے دے مجلس نہیں غلت ہی سی

میرا ہر عین ہی ہے یکا دوسوا
لے دے مجلس نہیں غلت ہی سی

میرا ہر عین ہی ہے یکا دوسوا
لے دے مجلس نہیں غلت ہی سی

ہر ذرہ چٹک نگر ناز ہے مجھے
عرض بہار جوہر پر داز ہے مجھے
ہر جزو آیشاں پر پر داز ہے مجھے
جوں داغ شعلہ سر خط آغاز ہے مجھے
چشم پریری شفق کہہ داز ہے مجھے
دو دیراغ سر سر داز ہے مجھے

طاؤس خاک حسن نظر باز ہے مجھے
آغوش گل ہے آئینہ دوزہ داز ہے مجھے
ہے بوے گل غریب قسلی کہ وطن
ہے جلوہ خیال سویدے مرد مک
دھست بہار نشہ و گل ساغر شراب
فکر سخن بہانہ پر داز خامشی

۱۵۱
۲

ہر بیتاں قلم روا عجاز ہے مجھے

۱۵۰
۱۹

کہ شمع خانہ دل آتش مے سے فروزاں کی
بیاباں ہے مے اہم میں لوح و بناں کی
زبان شاد سے تعبیر عذراغ پریشاں کی
کہ ہوتی ہے زیادہ سر مہری شمع ریڈیاں کی
کہ جوہر آئینہ کا ہر ملک ہے چشم حیراں کی
چھپاؤں میں کہ غالب زینش داغ نمایاں کی

کہوں کیا گرم جوشی وقت مے آتش عداؤں کی
ہمیشہ مجھ کو طفلی میں (تھی) مشق تیرہ روزی
بہ زلفہ مر و شاں رہتی ہے شب بیدار نگاہ کی
دیرینہ آہ سحر کہ کا ر باد صبح کہرتی ہے
ہنر بیدار کیا ہے میں نے ہجرت آزمائی میں
بیا و گر می صحبت بزرگ شعلہ دہکے ہے

۱۵۱
۲

جنوں تہمت کش تکیں نہ ہو گوشا دمانی کی
نکپاش خراش دل ہے لذت زندگانی کی

۱۔ اے میری جان! میں نے تجھے
 ۲۔ اے میری جان! میں نے تجھے
 ۳۔ اے میری جان! میں نے تجھے
 ۴۔ اے میری جان! میں نے تجھے
 ۵۔ اے میری جان! میں نے تجھے
 ۶۔ اے میری جان! میں نے تجھے
 ۷۔ اے میری جان! میں نے تجھے
 ۸۔ اے میری جان! میں نے تجھے
 ۹۔ اے میری جان! میں نے تجھے
 ۱۰۔ اے میری جان! میں نے تجھے

کستا تھا کل وہ نامہ رساں سے بسوز دل

درِ جدائی اسد اللہ خاں پیوچھ

۱۲۲/۲ ضبط سے پسند جوں مردم اقامت گیر ہے مجھ بزمِ فسرون دیدہ بخیر ہے

آشیاں بند بہارِ عیش ہوں ہنگامِ قتل یاں پر پر از رنگِ رقتہ بالی تیر ہے

ہے جہاں فکر کشید نہائے نقشِ روئے بار ماہتابِ ہالہ پیرا گردہ تصویر پر ہے

وقتِ حسنِ افروزی زینتِ طرازاں جاے گل از نہالِ شمع پیدا پنچہ رنگِ لکیر ہے

گریہ سے بندِ محبت میں ہوئی نامِ آوری لختِ لختِ دلِ نگینِ خانہ زنجیر ہے

ریزشِ خون ہے سرا سرِ جرمِ نوشی مایے یار یاں گلے شیشہ سے قبضہ شمشیر ہے

جو شامِ غم چراغِ خلوت دل تھا اسد

وصل میں وہ سوزِ شمع مجلسِ تقریر ہے

۱۲۵/۵ کرے ہے رہرواں سے خضرِ راہِ عشقِ جلادی ہوا ہے موجِ ریگِ روانِ شمشیرِ فولادی

نظر بندِ قصور ہے نفس میں لطفِ آزادی شکستِ آرزو کے رنگ کی کہتا ہوں صبا دی

کرے ہے جن ویراں کا روئے سادہ رویاں پر غبارِ خط سے تعمیرِ بناے خانہ بربادی

چنارِ آسادم سے بادلِ پُراقتش آیا ہوں تہی آغوشی دستِ تمنا کا ہوں فریادی

اسد از بسکہ فوجِ درد و غم سرگرمِ جولاں ہے

غبارِ راہِ ویرانی ہے ملکِ دل کی آبادی

۱۲۶/۵ یہ سرِ نوشت میں میری ہے اشکِ افشانی کہ موجِ آب ہے ہر خطِ چینِ پیشانی

جنونِ وحشتِ بہتی یہ عام ہے کہ بہار کہے ہے کسوتِ طاووس میں پرافشانی

بسم الله الرحمن الرحيم

مخطوطات

ایستادگی بر روی زمین

جہانگیر کا کہنا تھا کہ میں نے اپنے

وہابیہ

وہی ہے جو ہمیں اپنے آپ کو
دیکھ کر کہتا ہے کہ میں
میں سے بہتر ہے

[illegible]

در مقامی که
خداوند را
مستجاب

Handwritten signature and text in Urdu script, likely a signature of a government official.

کتابخانه عمومی

Handwritten signature: *محمد علی قزوینی*

سازار از کتب فیض دارد و در علم اهل بیت علیهم السلام

عبارت دوم: $\frac{1}{2} \frac{d^2 y}{dx^2}$

مجلس

حضرت مولانا مفتی محمد شفیع صاحب دہلی

گرفتارِ الما کے زمانہ

اسد اندیشہ شد رشن ہے

نہ پھرے ہرہ ساں خانہ بخت

۱۳۱

رفتار سے شیرازہ اجڑا ہے قدم باندھ

بیکاری تسلیم بہر رنگ چمن ہے

اے جادہ بسر رشتہ یک رشتہ دیدن

حیرتِ صدرِ قلیم مٹا ہے پری ہے

پامردیک انداز نہیں قامتِ ہستی

دیباچہ وحشت ہے اسر شکوہِ خواباں

خونِ گردِ دل اندیشہ و مضمونِ تم باندھ

۱۳۲

خلق ہے صفوِ اجرت سے سبقِ ناخواندہ

سے کہے ہیں دلِ افسردگیِ بدو کشتاں

خواہشِ دل ہے زمانِ کج سببِ گفتِ بیاں

کوئی آگاہ نہیں باطنِ ہم دیگر سے

اے اسر لے بے حاصلی بوالہوساں

یعنی ہیں ہرزہ اڑاں سحر و ازیں سوراخندہ

ہے تماشا حیرت آباد تغافلہائے شوق یک رنگ خواب سرا سر جوشِ خون آرزو

خوسے شرم سرود بازاری ہے بل خانان

ہے اسد نقصان میں مفت اور صاحبِ ماریہ تو

۱۳۶/۲ اشک یکیدہ رنگ پریدہ بر طرچ ہوں میں از خود پریدہ

گویا دمچھ کو کرتے ہیں خوابان لیکن بان درد کشیدہ

ہے رشتہ جانِ فرط کشت سے مانند نبض دست پریدہ

تو ہے افسوس مئے خم زلف سے شانہ کبیر دست گزیدہ

خال سیاہ رنگیں رخاں سے سے داغ لالہ در خون طلیدہ

جوشِ جیوں سے جوں کسوت گل سرتا بیا ہوں جیبِ دریدہ

یار و اسد کا نام و نشان کیس

بیدل فقیر آفت رسیدہ

۱۳۷/۲ خوش طوطی و گنجِ آشیانہ تھاں در زیر بالِ آئینہ حنائ

سرشکِ برزخِ افتادہ آسا اٹھایاں سے نہ میرا آبِ دانہ

حزینتِ عرضِ سوزِ دل نہیں ہے زبانِ ہر خید ہو جاوے نہ بات

دلِ نالائے سے بے پردہ پیدا نو لے بر لبِ دیشک و چغنائ

کرے کیا دعویٰ از ادبی عشق

خوشحال عالم کو در طوفان ہے

مگر طوفان ہے میں میں سمیٹ موج صبا کلم ہو

اثر سرے سے اور لبہ لے عاشق سے صبر کلم ہو

کہ موج گرد میں صد خندہ دندان نکالم ہو

جہیں میں در لباس سجدہ لے دست عالم ہو

مبادا اے بختیاب طبع، نقش بد عالم ہو

عرق بھی جن کے عارض پر بے تکلیف نکالم ہو

کہ جس کے ہاتھ میں ہندو خوں رنگ نکالم ہو

کریں خواب جو سیرجن اسدیک پر وہ نازک

وہم صبح قیامت در گریبان قبس کلم ہو

کاسہ دیو روز کی سے جام بروست بھو

وام لیتی ہے پر پر واز پیراں کی بھو

گردہ باز سے فلزم الفت میں سر طے کہو

عاطلان آئینہ داں سے نقش ایسے جھٹھو

سے پر پر واز رنگ فتنہ خوں گہست کو

سیب و استکان کو رنگ محبت، خدا و خدا

نہیں زرد و تسکین نکدش لے بید و داں

مناغ شک بر سر کوفت کو بحر تبسمی

ہوئی ہے ناتوانی بید مانغ شوخی مطلب

تجھے ہم مفت دیوں یک جاں چین جہیں لیکن

صفحات عمر کو ہر بلا کہ داں تکلیف

بلا گردان نمکین بناں صد موج کو ہر

اٹھائے کبہ وہ جان شرم تہمت قتل عاشق کی

نہنگی سے نے قلع کی سے کدے کی آبرو

بہر جاں پروردون یعقوب بال چاک سے

گرد و صاعل ہے غم شرم جہیں آشنا

گرمی شوق طلب سے عین تاباک وصال

رہن خاموشی میں سے آرایش بزم وصال

۱۳۵

۲

اسد پر گوشہ ریشم عنایت آئے آفت
کہ یہ سرشک ز چشم افتادہ، گو ہر ہو

۱۳۲ بید در سربسجدہ الفت نہ دہو جوں شمع بخوط داغ میں کھا کر غنیمت ہو

دل در کف تغافل اہرے یار سونپ

زلف خیال نازک و انظار بے قرار

تمثال ناز جلوه گر نقش اعتبار

مژگان خلیدہ رگ ابر ہمار ہے

عرض نشاط دید ہے مژگان انتظار

داں پر نشان دام قطر ہوں جہاں اسد

صبح ہمار بھی نفس رنگ دیو نہ ہو

۱۳۳ حسد پیمانہ ہے دل عالم آب تماشا ہو

ہم بالیدن سنگ و گل صحرا یہ کیفیت

حریف و حشمت ناز نسیم عشق جب آؤں

بجائے دانہ خرمن یک بیاباں بیضہ قمری

کرے کیا ساز مینش وہ تماشا پنج آگاہی

جنون عیش ہے یارب سر و سامان آزاوی

وہ دل جوں شمع بہر دعوت نظارہ لایعنی

اگر وہ سر و جان بخش خرام استہزائے

نہ دیکھیں دے یک دل فرغ از شمع کافوری

۱۳۴ مبادا بے تکلف فصل کا برگ و فواہم ہو

کہ چشم تنگ شاید کثرت نظارہ سے داہو

کہ تارِ جاوہ لا کسار کو زنا ریمینا ہو

کہ مثنیٰ غنچہ عجز یک گلستاں دل مہیا ہو

مجھے چاہی وہ نوحہ ہے کہ جس سے خاک پیدا ہو

جسے موعے دلا ریخ بے خودی خواب دلیجا ہو

کہوں یک گوشہ دہن تر گلاب بہت دیا ہو

نگہ لبر نر اشک سینہ معور ممتا ہو

کف پر خاک گلشنی شکل قمری نالہ فرسا ہو

خدا یا اس قدر بے حسد و رحم تماشا ہو

اسد ہے طبع مجبورِ تمنا افسرِ مینی ہا
نقاں بے اختیاری و فریب آرزو خورن

۱۲۶
۵
دیکھے مت چشمِ کم سے سے ضبطِ افسردگاں
گرمِ تکلیفِ دلِ رنجیدہ ہے از بیکہ چرخ
جوں صدفِ پُرور ہیں نذاں دُرخوارِ افسردگاں
قرصِ کافوری ہے مہرازِ بہرِ سرِ باخوردگاں
رنجشِ دلما جہاں ویراں کرے گی اے فلک
دشتِ سماں ہے عجا ربِ خاطرِ آرزو دگاں
ہاتھ پر سہا تھا تا ہم جنبشِ فسدِ سودنی
شوقِ مفتِ زندگی ہے اے بغلتِ مردگاں

خار سے گلِ سینہ افکارِ جفا ہے اے اسد

برگریزی ہے پر افشانیِ ناوکِ خوردگاں

۱۲۷
۵
سازشِ صلحِ بتاں میں ہے نہاں جگیدن
بسکہ شرمندہ بوسے خوشِ گلدیاں ہے
نغمہ و چنگ ہیں جوں تیر و کماں فمیدن
نکبتِ گلِ کو ہے غنچے میں نفسِ لزدین
ہے فروغِ رخِ افروختہِ درخوباں سے
شعلہ شمعِ پرافشانِ بخود لزدین
گلشنِ زخمِ کھلاتا ہے جگر میں پیکاں
گرہِ غنچہ ہے سامانِ چینِ بالیدن

چمن و ہر میں ہوں سبزہ بیکانہ اسد

وائے اے بے خودی و تہمتِ آرا میدن

۱۲۸
۷
صاف مے از بیکہ عکسِ گل سے گلزارِ چمن
ہے نزاکتِ بسکہ اس موسم میں محارِ چمن
جانشینِ جوہرِ آئینہ ہے حنِ چمن
قالبِ گل میں فطی ہے خشتِ دیوارِ چمن
تیری آرایش کا استقبال کرتی ہے بہار
جوہرِ آئینہ ہے یاں نقشِ احضارِ چمن
الفبتِ گل سے غلط ہے دعویِٰ ارشگی
سرو ہے بادِ صدفِ آزادیِ گرفتِ چمن

اسد ہے طبع مجبورِ تمنا آفرینی ہا
فغاں بے اختیاری و فریب آرزو خوردن

۱۲۶
۵
دیکھیے مت چٹم کم سے سے ضبطِ آفر دگاں
جوں صدف پُرور ہیں ندانِ دگر آفر دگاں
گرم تکلیفِ دلِ رنجیدہ ہے از بیکہ چرخ
قرصِ کافوری ہے ہر از ہر سدا خورد گال
رنجش دہا جہاں ویراں کرے گی اے فلک
دشتِ سماں ہے غبارِ خاطرِ آرزو دگاں
ہاتھ پر سہا تھتا ہم جنبشِ سودنی
شوقِ مفتِ زندگی ہے اے بغفلتِ دگاں

خار سے گلِ سینہ افکارِ جفا ہے اے اسد

برگریزی ہے پر افشانیِ ناوک خورد گال

۱۲۷
۵
سازشِ صلحِ تباں میں ہے نہاں جنگیدن
نغمہ و چنگ ہیں جوں تیر و کماں فمیدن
بسکہ شرمندہ بوسے خوش گلو بیاں ہے
نکمتِ گل کو ہے غنچے میں نفسِ دزدیدن
ہے فردغِ رخِ افروختہ خواب سے
شعلہ شمعِ پرافشانِ بخود لرزیدن
گلشنِ زخم کھلاتا ہے جگر میں پیکاں
گرہِ غنچہ ہے سامانِ چین بالیدن

چمن دہر میں ہوں سبزہ بیگانہ اسد

دلے لے لے خودی و تممتِ آرا میدن

۱۲۸
۷
صاف مے از بیکہ عکسِ گلے گلزارِ چمن
جانشین جو ہر آئینہ ہے حقِ ارچمن
ہے نزاکتِ بسکہ اس موسم میں محارِ چمن
قالبِ گل میں ڈھلے ہے خشتِ دیوارِ چمن
تیری آرایش کا استقبال کرتی ہے بہار
جو ہر آئینہ ہے یاں نقشِ اخضرِ چمن
الفتِ گل سے غلط ہے دعویٰ ارشک
سرو ہے بادِ صفِ آزادی گرفتارِ چمن

Handwritten text in Persian script, likely a manuscript or a page from a book. The text is written in a cursive style and is arranged in several lines, with some lines being more prominent than others. The text appears to be a mix of prose and poetry, with some lines starting with "و" (and) and others with "و" (and) or "و" (and). The text is written in a dark ink on a light background.

عزت آباد صدق میں قیمت گوہر نہیں
 باعثِ ایدہ ہے برہم خوردنِ برہم سرور
 شیشہ ریزہ غیر عرضِ شوخی نشتر نہیں
 داں سیاہی، سوادِ مردک، یاں داغے
 مدحِ حریفِ نازشِ ہمِ حشمتی ساغر نہیں
 ہے فلک بالانشیں فیضِ خمِ گردیدی
 عاجزی سے ظاہرِ اربہ کوئی بُرتر نہیں
 دل کو اظہارِ سخن، اندازِ فتحِ الباب ہے
 یاں سریرِ خامہ غیر از اصطکاکِ درہیں

کب تک پھیرے اسد لب لائے تفتہ پر زباں
 تابِ جوشِ تشنگی اے ساقی کوثر نہیں

۱۲۴
 ۵
 ضامنِ جادہ رویا ندن ہے خطِ جامِ مینوشاں
 وگرنہ منزلِ حیرت سے کیا واقف ہیں مینوشاں
 نہیں ہے ضبطِ ہزشتاں کی لے غمِ آرائی
 کہ میلِ شرمِ چشمِ داغ میں ہے آہِ خاموشاں
 بہ ہنگامِ تصورِ ساغر زانو سے پیتا ہوں
 مے کیفیتِ خیما زہ لائے صبحِ اسفوشاں
 نشانِ روشنی دل نہاں ہے تیرہ پنجوں کا
 نہیں محسوسِ دودِ مشعلِ بزمِ سیہ پوشاں

پریشانی اسد در پردہ ہے سامانِ جمعیت
 کہ ہے آبادیِ صحرا، ہجومِ خانہ بردوشاں

۱۲۵
 ۷
 نہیں ہے بے سبب قطرے کوثر کی گوہر افروں
 گرہ ہے حسرتِ آجے بر دے کارِ آردون
 مرنے سے ہے رہزنِ وارِ نعلِ واژگوں باہر جا
 نہیں ممکنِ بچلاں لائے گردوں دخلِ پے بردون
 خمارِ ضبط سے بھی نشہ اظہار پیدا ہے
 تراوشِ شیرہ انگور کی ہے منعتِ افشردن
 خوابِ آبادِ غربت میں عبثِ افسوسِ ویرانی
 گلِ از شاخِ دور افتادہ ہے نزدیکِ پشردن
 فغانِ واہ سے حاملِ بجز درِ دسریاراں
 خوشالے غفلتِ اکالیاں نفسِ زردینِ مرون
 درینا بستنِ نعتِ سحر سے ہو کے میں غافل ہے
 رگِ پایا مالِ حسرتِ لائے فرشِ بزمِ گسردن

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

اسد طرز عروج اضطرابِ لبیل آہنگاں
سمجھتے ہیں عیش کو الفتِ قاتل کی تاثیریں

۱۲۰ بے دماغی حیلہ جوئے ترک نہائی نہیں ورنہ کیا موجِ نفس زنجیرِ سوائی نہیں
دشمنیِ خود کردہ نظارہ ہے ہیرت جسے حلقہ زنجیرِ جز چشم تماشا کی نہیں
قطرہ کو جوشِ عرق کرتا ہے دریا و شنگاہ جز جیا پر کارِ سعی بے سرو پایی نہیں
چشمِ زنگس میں نمک بونی ہے شبنم سے ہوا فرصت نشو و نما سازِ شکیبائی نہیں
کس کو دلوں یارب حسابِ زنا کی دل آمد و رفتِ نفس جز شعلہ پیمائی نہیں
موت رکھ لے انجامِ غافل سازِ ہستی پر غور مور کے پر میں سرو برگِ خود آرائی نہیں

سایہ افتادگی بالین و بستر ہوں اس

جوں صنوبرِ دل سراپا قامت آرائی نہیں

۱۲۱ ظاہر اسرینہ افتادگاں گیر انہیں ورنہ کیا دامان کی حسرتِ نقش پانہیں
آنکھیں پتھرائی ہیں نا محسوس ہے تارنگا ہے زیب از بسکہ سنگیں جاوہ بھی پیدا نہیں
ہو چکے ہم جاوہلِ صبا رطل و تانہ نور زینتِ یک پیرون جوں دامنِ صحرا نہیں
ہو سکے ہے پردہ جو شیدنِ خونِ جگر اشک بعدِ ضبط کم از پندہ مینا نہیں
ہو سکے کب کلفتِ دل مانعِ سیلانِ اشک گردِ ساحلِ سنگِ راہِ جوششِ دریا نہیں

اے اسد ہے دہر میں صد خضرِ پاداشِ عمل

اگلی غافل کہ یک امروز بے وسہ انہیں

۱۲۲ ضبط سے مطلبِ مجز و ارتگی دیگر نہیں دامنِ مثالِ آبِ آئینہ سے تر نہیں
ہوتے ہیں بے قدر و درجِ وطنِ صاحبِ دل

وہ عزیزی اور وہ دھماکا لہاں دھمکے ہوئے اور دھمکے لہاں
نور کا وہ بارشوفی ہے سورجی ہے

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۱۱۷ سوداے عشق سے دم سر و کشید ہوں
 شام خیال زلف سے صبح دمید ہوں
 کی متصل ستارہ شناسی میں عمر صرف
 تبیح اشک ٹائے زمزم کاں چکید ہوں
 دورانِ لہر سے گردشِ ساغر ہے متصل
 مخمخائے جنوں میں دماغ رسیدہ ہوں
 ظاہر ہیں میری شکل سے افسوس کے نشان
 مانند شانہ دوست بد مذاں گزیدہ ہوں
 دینا ہوں کشت گھاں کو سخن سے سریش
 مضرابِ تار ہائے گلوے بریدہ ہوں
 ہے خیشِ زبان بدہن سخت ناگوار
 خونابِ ہلاہلِ حسرت پشیدہ ہوں
 جوں بوسے گل ہوں گرچہ گرانا مشت زرد
 لیکن اسدِ بوقتِ گذشتن جریدہ ہوں

۱۱۹ ہوئی ہیں آبِ شرم کو شش بے جا سے تیری
 عرقِ ریزش ہیں موج کی مانند زنجیری
 خیالِ سادگی ہائے تصورِ نقشِ حیرت ہے
 پر حلقہ پاد رنگِ فتنہ سے کھینچے ہے تصویر
 بتانِ شوخ کی تمکین بعد از قتل کی حیرت
 بیاضِ دیدہ زنجیر پر کھینچے ہے تصویر
 زبں ہر شمع یاں ایسے حیرت طرازی ہے
 کرے ہیں غنچہ ہمنقا رطوطی نقشِ گلگیری
 پسند آہنگی ہستی و سعی نالہ فرسائی
 خبار آلودہ ہیں جوں دودِ شمع کشتہ تقریب
 درشتی تامل ہے فسوں پنبہ درگوشی
 وگر نہ خواب کی مضر ہیں افسانے میں تحریر

معدود القدره که سینه پور
سازم از تو در صبح و در روز

معدود القدره که سینه پور
سازم از تو در صبح و در روز

معدود القدره که سینه پور
سازم از تو در صبح و در روز

معدود القدره که سینه پور
سازم از تو در صبح و در روز

معدود القدره که سینه پور
سازم از تو در صبح و در روز

معدود القدره که سینه پور
سازم از تو در صبح و در روز

معدود القدره که سینه پور
سازم از تو در صبح و در روز

معدود القدره که سینه پور
سازم از تو در صبح و در روز

تماشا کردنی ہے لطفِ زخمِ انتظارِ دل سوادِ داغِ مرہمِ مردِ مک ہے چشمِ سوزنِ ہیں
 دل و دین و خرد تا راجِ نازِ جلوہ پیرائی ہوا ہے جو ہر آئینہ خیلِ مو حشرِ من ہیں
 ہوئی تقریبِ منعِ شوقِ دیدنِ خانہ ویرانی کتبِ سیلابِ باقی ہے بزرگِ پندہ ورنِ ہیں
 نکو ہنس، مانعِ دیوانگی مائے جنوں آئی لگا یا خندہ ناصح نے بخیہ حبیبِ دہنِ ہیں

اسدِ زندانی تاثرِ الفت مائے خوبانِ ہیں
 خیمِ دستِ نوازش ہو گیا ہے طوقِ گردنِ ہیں

۱۱۷۷ خوں درجِ گھنٹہ بے زردی رسیدہ ہوں خود آشتیانِ طائرِ رنگِ پریدہ ہوں
 ہے دستِ ردِ پیرِ جہاںِ استینِ نظر پایے ہوسِ بدامنِ مژگاںِ کشیدہ ہوں
 میں چشمِ واکشادہ و گلشنِ نظرِ فریب لیکن عجبِ کسبِ خورشیدِ دیدہ ہوں
 تسلیم سے یہ نالہ موزوں ہوا حصول اے بے خبر میں نغمہ پینگِ خمیدہ ہوں
 پیدا نہیں ہے اصلِ تگ و تازِ جستجو مانندِ موجِ آبِ زبانِ بریدہ ہوں
 میں بے ہنر کہ جو ہر آئینہ تھا، بھٹ پایے نگاہِ خلقِ میں خارِ خلیدہ ہوں

میرا نیاز و عجز ہے مفتِ مہتاں اسد
 یعنی کہ بندہ بدرمِ ناحسہ دیدہ ہوں

مقام عالیہ تعلیم و تربیت
گورنمنٹ کالج اسلام آباد

طریقہ حقانیت کا یہی حقیقی معنی ہے۔

محکم دلائل سے مزین و متنوع ومنفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

بناں اچھی مانی واری پسند نہ آئے۔

مکتبہ دارالعلوم دیوبند، دارالکتاب، لاہور

بجہ ازین مبلغ نانہ بیان اس بلکہ میں جو حکایت بیان کرتا ہوں

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or a short passage, written diagonally across the page.

10

2

五

1

1

1

دیر و حرم اُس نے تکرارِ قمتِ واما ندگی شوق تراشے ہے پناہیں
 یہ مطلع (اسد) جو ہر افسونِ سخن ہو
 گھرِ عرضِ تپا کی نفسِ سوختہ چاہیں
 حسرت کش یک جلوہ بیدل ہیں نگاہیں
 کھینچوں ہوں سویلے دلِ چشم سے اہیں

۱۰۷
 جاے کہ پائے سیلِ بلا درمیاں نہیں
 کس جرم سے ہے چشم تجھے حسرتِ قبول
 ہر رنگ گردشِ اُس نے ایجادِ درد ہے
 اے عجز کیا کروں بہنناے بے خودی
 عبرت سے پوچھ دردِ پریشانی نگاہ
 گلِ غنچگی میں غرقِ دوریاے رنگ ہے
 برقِ بجانِ حوصلہ آتشِ نکلن (اسد)
 اے دلِ فسرده طاقتِ ضبطِ فغاں نہیں

۱۰۸
 مرگِ شیریں ہو گئی تھی کوئین کی فکر میں
 فرصتِ یک چشمِ حسرتِ شہشِ جہتِ آغوش ہے
 وہ غریبِ وحشتِ آبادِ تسلی ہوں جسے
 سایہِ گلِ داغِ وجوشِ نکبتِ گلِ مہجِ دود
 تھا حیرِ رنگ سے قطعِ کفن کی فکر میں
 ہوں پسندِ آسا و دواعِ انجمن کی فکر میں
 کو چہ دے ہے زخمِ دلِ صبحِ وطن کی فکر میں
 رنگ کی گرمی ہے تارِ راجِ چین کی فکر میں

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

خطِ نحتِ دل یک قلم دیکھتے ہیں
دلِ آشفنگاں خالی کنجِ دہن کے
ترے سرورِ عنا سے یک قدرِ آدم
تاشا کراے محوِ آئینہ بازی
سراخِ تفتِ نالہ لے داغِ دل سے
سراپیتیں ہیں پریشاں نگاہاں
کہ ہم بیضہ طوطی ہند غافل
کہ آہو کہ پاسبانِ دم دیکھتے ہیں
مژدہ کو جواہرِ دستم دیکھتے ہیں
سویلا میں سیرِ عدم دیکھتے ہیں
قیامت کے فتنے کو کم دیکھتے ہیں
تجھے کس قنات سے ہم دیکھتے ہیں
کہ شبِ روکا نقشِ قدم دیکھتے ہیں
اسد کو گراںِ چشمِ کم دیکھتے ہیں
نرِ بالِ شمعِ حرم دیکھتے ہیں

۱۰۶
۲
جوں مردِ یک چشم میں ہوں جمع نگاہیں
پھر حلقہٴ کلاں میں پڑیں دید کی راہیں
پایا سرِ ہر ذرہ جگہ گوشہٴ وحشت
کس دل پہ ہے عزمِ صفتِ ترکانِ خود آرا
خوابیدہ سیرت کہ دُ داغ ہیں آہیں
جوں دو دُخرا ہم ہوئیں وزن میں نگاہیں
ہیں داغ سے لبریز شقایق کی کلاہیں
آئینے کے پایاب سے اُترتی ہیں سپاہیں

حاصل از این کتاب

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين

این کتاب در بیان
اصول و فروع
دین است و در بیان
اصول دین است
و در بیان فروع دین
است و در بیان اصول
و فروع دین است

و در بیان اصول
و فروع دین است

وہ التماسِ لذتِ بیداد ہوں کہ میں تیغِ ستم کو پشتِ خمِ التجا کروں
وہ رازِ ناکہ ہوں کہ بہ شرحِ نگاہِ عجز افشاںِ غبارِ سرمہ سے فردِ صدا کروں
لوں وامِ بختِ خفتہ سے یک خوابِ خوش آمد
لیکن یہ بیم ہے کہ کہاں سے ادا کروں

۱۰۴
آنسو کہوں کہ آہ ہوارِ ہوا کہوں ایسا غماں گیسختہ آیا کہ کیا کہوں
اقبالِ کلفتِ دلِ بے مدعا رسا اختر کو داغِ سایہِ بالِ ہما کہوں
مضمونِ وصلِ ہاتھ نہ آیا خیال کے مرغِ فرا پریدہ رنگِ حنا کہوں
حلقے ہیں چشمِ ہائے کشادہ بسوئے دل ہر تارِ زلف کو نگہِ سرمہ سا کہوں
وز دیدنِ دلِ تم آمادہ ہے محال مژگناں کہوں کہ جو ہر تیغِ قضا کہوں
طرزِ آفرینِ نکتہِ سرائی طبع ہے آئینہ خیال کو طوطیِ منہ کہوں

غالب ہے رتبہ فہمِ تصور سے کچھ پرے
ہے عجزِ بندگی جو علی کو خدا کہوں

۱۰۵
جہاں تیرا نقشِ قدم دیکھتے ہیں خیاباںِ خیاباںِ ارم دیکھتے ہیں
کسو کو ز خود رستہ کم دیکھتے ہیں

وہ دلتی کسی لذت بستل و عین
تختم کو رشتہ رستم دستی کو دل

دست و پا کی آواز کو آواز
دست و پا کی آواز کو آواز

وہ ازاد و عین آواز کو آواز
وہ ازاد و عین آواز کو آواز

لیکن یہ ہم سے کہیں سے اور
لیکن یہ ہم سے کہیں سے اور

لیکن یہ ہم سے کہیں سے اور
لیکن یہ ہم سے کہیں سے اور

لیکن یہ ہم سے کہیں سے اور
لیکن یہ ہم سے کہیں سے اور

وہ ازاد و عین آواز کو آواز
وہ ازاد و عین آواز کو آواز

وہ ازاد و عین آواز کو آواز
وہ ازاد و عین آواز کو آواز

وہ ازاد و عین آواز کو آواز
وہ ازاد و عین آواز کو آواز

وہ ازاد و عین آواز کو آواز
وہ ازاد و عین آواز کو آواز

وہ ازاد و عین آواز کو آواز
وہ ازاد و عین آواز کو آواز

وہ ازاد و عین آواز کو آواز
وہ ازاد و عین آواز کو آواز

وہ ازاد و عین آواز کو آواز
وہ ازاد و عین آواز کو آواز

وہ ازاد و عین آواز کو آواز
وہ ازاد و عین آواز کو آواز

وہ ازاد و عین آواز کو آواز
وہ ازاد و عین آواز کو آواز

وہ ازاد و عین آواز کو آواز
وہ ازاد و عین آواز کو آواز

پیمائشِ زمینِ رہِ عمر بس تمام
 کیا دے صدا کہ کلفتِ کم گشتگاں سے آہ
 ہے سرمہ گرہِ درہ بگلوے جس تمام
 ترساں ہوں کوچہ گردی بازارِ عشق سے
 ہیں خارِ راہِ جو ہر تیغِ عسّ تمام
 لے بالِ اضطراب کہاں تک فسرگی
 یک پرزدنِ پیش میں ہے کارِ قسّ تمام
 گذرا جو استیاں کا قصورِ بوقتِ بند
 مژگانِ چشمِ دام ہوئے خارِ قسّ تمام
 کرنے نہ پائے ضعف سے شورِ جنوں (اسد)
 اب کے بہار کا یوہیں گذرا برسِ تمام

۱۰۳

خوش و شستے کہ عرضِ جنونِ فنا کروں
 ۱۰۳
 ۹
 کہ بعدِ مرگ عرضِ جنونِ ہوا کروں
 آئے بہارِ ناز کہ جوشِ خرام سے
 خوش اُفتادگی کہ بھراے انتظار
 جوں گہِ دراہ ، جامہِ رستی قبا کروں
 موجِ غبار سے پر یکِ دشتِ فا کروں
 دستارِ گردِ شاخِ گلِ نقشِ پا کروں
 جوں جادہ ، گرہِ درہ سے نگہِ سرمہ سا کروں
 دردِ ادویہ کیس کہ رہِ نالہ واکروں
 دشتِ بدایغِ سایہِ بالِ ہما کروں
 صبرِ ادویہ ادا کہ دل آئے ایسہ چاک
 وہ بے دماغِ منتِ اقبال ہوں کہیں

اس شعلہ نے گلگوں کو جوگشتن میں کیا گرم
 واکر سکے یاں کون بجز کاوشِ شوخی
 حشرت کدہ مشت کی ہے آب ہوا گرم
 چٹو لوں کو ہٹائی باد بہاری وہ ہوا گرم
 جوں برق ہے پیچیدگی بندِ قب گرم
 جوں پنیرِ خورِ شید ہوئے دست دعا گرم
 کی ہے دل سوزاں نے مے پہلو میں جاگرم
 یہ آتش ہمسایہ کہیں گھر نہ جلاوے
 غیروں سے اُسے گرم سخن دیکھ کے غالبؔ

میں رشک سے جوں آتش خاموش رہا گرم

بسکہ ہیں بدستِ لشکنِ لشکنِ میخانہ ہم
 غم نہیں ہوتا ہے آزادوں کو بیش از یک نفس
 موے شیشہ سے اگاتے ہیں خطِ پانہ ہم
 برق سے کرتے ہیں روشن شمعِ ماتم خانہ ہم
 پنیرِ خور دیکھتے ہیں زیر دستِ شانہ ہم
 سیل سے فرشِ کتاں کرتے ہیں درِ دیوانہ ہم
 آشنا تعبیرِ خوابِ سبزہ بیگانہ ہم
 جوں زبانِ شمع، داغِ گرمی افسانہ ہم
 سنبلِ اشفتہ کو موے سر دیوانہ ہم
 چپکے چپکے جلتے ہیں جوں شمعِ خلوت خانہ ہم
 بسکہ ہیں بدستِ لشکنِ لشکنِ میخانہ ہم
 غم نہیں ہوتا ہے آزادوں کو بیش از یک نفس
 بسکہ ہر یک موے زلفِ افشاں سے ہے ارتعاع
 نقشبندِ چاک ہے موجِ از فروغِ ماہتاب
 مشتِ از خود رنگی سے ہیں بگزارِ خیال
 فرطِ بے خوابی سے ہیں شہاے سحرِ یار میں
 جانتے ہیں جو ششِ سوئے زلفِ یار میں
 بسکہ دو چشم و چراغِ محفلِ اختیار ہے

شامِ غم (میں) سوزِ عشقِ شمعِ رویاں کے (اسد)

پریشانِ سوختن ہیں صورتِ پرانہ ہم

۱۰۲ جس دم کہ جادہ وار ہوتا زلفِ نفس تمام

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

بقدرِ حوصلہ عشقِ جلوہ سازی ہے وگرنہ خانہٴ رابینہ کی فضا معلوم
 بنا نہ حاصلِ دل بستگی فراہم کر متاعِ خانہٴ زنجیرِ جزا معلوم
 بہارِ درگاہِ غنیمتِ شہرِ جولاں ہے طلسمِ نازِ مجسمہٴ تنگی قبا معلوم
 طلسمِ خاکِ کیں گاہِ یک جہاں سودا ہرگز تکیہٴ آسائشِ فنا معلوم
 تکلفِ آئندہ دو جہاں مدار ہے سراغِ یک نگہِ قہرِ آشنا معلوم

(اسد) فریقہٴ انتخابِ طرزِ حیا

وگرنہ دلبری وعدہ وفا معلوم

۹۱/۲ ازاں جا کہ حسرت کش یار ہیں ہم رقیبِ تمنا سے دیدار ہیں ہم
 رسیدنِ گلِ باغِ واما ندگی ہے بحثِ محلِ آراے رفتار ہیں ہم
 نفسِ ہونہ معزولِ شعلہٴ دودن کہ ضبطِ پیش سے شہرِ کار ہیں ہم
 تغافلِ کیں گاہِ وحشتِ شناسی نگہبانِ دلہاے اغیار ہیں ہم
 تماشے گلشنِ تمنا سے چیدن بہارِ آفرین، گنہ گار ہیں ہم
 نہ ذوقِ گریبانِ نازِ پروئے داماں نگاہِ آشنا سے گل و خار ہیں ہم

(اسد) شکوہ کفر و دعائے ناسپاسی

بجوہرِ تمنا سے لاچار ہیں ہم

یاں اشکِ گرم ہے اور آہِ جدا گرم

که خدایا که در این دنیا

در این دنیا که در این دنیا

در این دنیا که در این دنیا

در این دنیا که در این دنیا

در این دنیا که در این دنیا

در این دنیا که در این دنیا

گر کرے پشمرده انجی می کو داغ یاد گل
غنچه سے منقارِ بلبل وار ہونے یاد گل
گر بزمِ باغ کیسینا چاہے نقشِ رُوئے یار
شمع ساں ہو جائے رنگِ خامہ بہر یاد گل
دستِ رنگیں سے جو رخ پر داکے زلفِ رسا
شاخِ گل میں ہوں مہاں جو بن شانہ در شاد گل
سچی عاشق ہے فروغِ افزائے آبِ رویکار
میاں شزار تیشہ ہے بر تربتِ مر یاد گل
ہے تصورِ صافی قطعِ نظر از جان و جسم
لختِ دل ہے بر سرِ شمعِ خیالِ آباد گل
ہو گیا در گلشنِ آبادِ جواحتِ مائے دل
غنچہ پریشانِ شاخِ نادرِ صیاد گل
برقِ نازِ جلود ہے از خود ربودنِ مائے حسن
کیجیے شمعِ بزمِ خلوت، ہر چہ بادا باد گل

خاک ہے عرض بہارِ صد نگارِ ستاں (اسد)

آرزو میں کرتے ہیں از خاطرِ آزاد گل

۹۷/۵ گرچہ ہے یک بیضہ سطاؤس آسانکِ دل
ہے چمنِ مہرِ مایہِ بالیدنِ حذرِ تنکِ دل
بید لال کے پیشِ جوںِ خورشیدِ آبِ از سراب
تھے شرِ طوفانِ باطلِ گزرتھنا تنکِ دل
رشتہ زخمیہرِ مسک ہے بہت بد کو تھی
ہے گرہِ بر کیسے در ہم خیالِ تنکِ دل
ہوں زیبا افتادہ اندازِ یادِ حسنِ سبز
ہے خوابِ سبزہ از جوںِ خارِ تنکِ دل

اسے (اسد) خامش ہے طوطیِ تنکِ گفزارِ طبع

ظاہر ارکھتا ہے میاں آئینہ زیرِ تنکِ دل

۹۸/۲ از کند می و نازِ ساہ معلوم
غبارِ نازِ لکینِ گاہِ مدعا معلوم

[illegible]

۹۴ ہوں بد وشت انتظارِ آوارہ وشتِ خیال
 اک سفیدی مارتی ہے دور سے چشمِ غزال
 ہے قفس پروردہ گلشن کس سوائے بام کا
 طوقِ قمری میں ہے سروِ باغِ ریحانِ ساقا
 ہم غلط سمجھے تھے لیکن زخمِ دل پر رحم کر
 آخراں پرے میں تو سہتی تھی اے صبحِ صال
 بیسی افسردہ ہوں اے ناتوانی، کیا علاج
 جلوہ خورشید سے ہے گرم پہلوئے ہلال
 شکوہ درودِ دردِ داغ اے بے فائدہ درک
 خوں بہاے یک جہاں امید ہے تیرا خیال
 عرضِ دردِ بے وفائی، وشتِ اندیشہ ہے
 خوں ہوا دل تا جگر یاربِ زبانِ شکوہ لال
 اُس بجھا مشرب پر عاشق ہوں کہ سمجھے ہے (اسد)
 خونِ صوفی کو مباح اور مالِ سستی کو حلال

لے

۹۵ ہر عضوِ غم سے ہے شکنِ آسا شکستہ دل
 جوں زلفِ یارِ ہوں میں سراپا شکستہ دل
 ہے سر وشت میں رقم و اشکِ تنگی
 ہوں جوں خطِ شکستہ ہمہ جا شکستہ دل
 امواج کی جو یہ شکنیں آشکار ہیں
 ہے چشمِ اشکِ یز سے دریا شکستہ دل
 ناسازیِ نصیب و درشتیِ غم سے ہے
 امیدِ نامید و تمنّا شکستہ دل
 ہے سنگِ ظلمِ چرخ سے میخانے میں (اسد)
 صبا فادہ خاطرِ میہنا شکستہ دل

۹۶ ہر عرضِ حالِ شبنم سے رقمِ ایجاؤ گل
 ظاہر ہے اس چین میں لالِ مادرِ زاد گل

ایک سو و تریست و چالیس سال و تریست و چالیس سال

میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان

میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان

میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان

میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان

میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان

میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان
میرزا محمد علی خان

عیسیٰ طلسمِ جنِ تغافل ہے، زینہار
جز پستِ چشمِ ہنجرِ عرضِ دوانہ مانگ
میں دورِ گردِ عرضِ فریبِ نیا زہوں
دشمن سمجھ، ولے نگہ آشنا نہ مانگ
نظارہ دیگر و دلِ خونیں نفسِ دگر
آئینہ دیکھ، جو ہر برگِ خانہ مانگ

یک نجاتِ اوجِ ہندِ بیک باری اسد

سر پر و بالِ سایہ بالِ ہمانہ مانگ

۴ آتا ہے داغِ حسرتِ دل کا شمار یاد
مجھ سے حساب بے گنتی لے خدا نہ مانگ

۹۲ بدر ہے آئینہ طاقِ ہلال
غافلِ نقصان سے پیدا ہے کمال
ہے بیا دِ زلفِ مشکینِ بتاں
روزِ روشنِ شامِ آنسوئے خیال
بسکہ ہے اہلِ دمید نہا غبار
ہے نہاں شکوہِ دیرِ بجاں سفاں
صافی رخسار سے ہنگامِ شب
عکسِ داغِ مہ ہوا عارضِ پہِ خال
نورِ خواباں سے بیدِ پڑیا ہے آج
ورنہ تھا خورشیدِ یک دستِ سوال
شورِ حشر اُس فتنہ قامت کے حضور
سایہ آسا ہو گیا ہے پایاں

ہو جو بلبلِ پیر و مسکیر (اسد)

غیورِ منقار گل ہو زیرِ بال

Handwritten text in Urdu script, likely a continuation of the letter or a separate note. The text is written in a cursive style and is partially obscured by the binding of the book.

100

منہ سے کہتا ہوں کہ یہ سب کچھ
میرے لیے ہے

جہانگیر علی خان صاحب

دین کے لیے جو کچھ کرنا ہو اسے کرنا چاہیے۔

[illegible]

ایک جانب اے (اسد) شبِ فرقت کا بیم ہے
دامِ مہوس ہے زلفِ دلاویز ایک طرف

۹۱ اُسے ہیں پارہ ہائے جگر درمیانِ اشک
ظاہر کرے ہے جنبشِ مژگاں سے مدعا
لایا ہے لعلِ پیشِ بہا کاروانِ اشک
طفلانہ ہاتھ کا ہے اشارہ اُزبانِ اشک
میں دادی طلب میں ہوا جملہ تنِ عرق
ہر چند محوِ قطرہ زنی تھا بسانِ اشک
دلِ خستگان سے گلِ کھمبے ہے مدِ چمنِ بہار
بارغِ نچوں طپیدنِ آبِ وارانِ اشک
در حالِ انتظارِ قدمِ بتاں (اے۔)
ہے بر سرِ مژدہ نگراں ویدِ بانِ اشک

۹۲ گر تجھ کو ہے یقینِ اجابتِ عائد مانگ
اے آرزوِ شہیدِ وفا خوں بہانہ مانگ
یعنی بغیرِ یکِ دلِ بے مدعا نہ مانگ
جز بہرِ دستِ بازو سے قاتلِ عائد مانگ
گستاخی وصال ہے مشاطہِ نیاز
برہم ہے بزمِ غنچہ بیکِ جنبشِ نشاط
یعنی دعا بجزِ خیمِ زلفِ دوام نہ مانگ
کاشانہ بسکرتِ تنگ سے غافلِ ہوا نہ مانگ

کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر

کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر

کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر

کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر
کبریا که در آینه شمس و قمر

نہ زبانِ غنچہ گو یا نہ زبانِ حنا و باغ

جوشِ گل کرتا ہے استقبالِ تحریر (اسد)

زیرِ مشقِ شعر ہے نقشِ از پے احضارِ باغ

رکھتے ہو مجھ سے اتنی کدورت ہزارِ حیف

مجبوریاں تلک ہوئے اے اختیارِ حیف

گھر پر پڑا نہ غیر کے کوئی شرارِ حیف

تھا کھل گیا بدوشِ شرارِ حیف

پائی جگہ تلحیحی دل میں تو ہو کر غارِ حیف

آیا نہ میری خاک پہ وہ شہسوارِ حیف

دردِ آفریں ہے طبعِ الم خیز یک طرف

خوابِ گر ان خسرو پر ویز یک طرف

ہم یک طرف ہیں برقِ شر ویز یک طرف

میتابی دلِ تپش انگیز یک طرف

تو بختِ غبارِ حیف

بہم رقیب سے نہیں کرتے دواعِ ہوش

نقصی میرے ہی جلانے کو اے آہِ شعلہ ریز

میش از نفسِ بناں کے کرم نے دنا نہ کی

ہیں میری مشقتِ خاک سے اس کو کدوتریں

دینا [اسد] میں سرمہ چشمِ رکابِ یار

عیسیٰ مہرباں ہے شفا ریز یک طرف

سنجیدنی ہے ایک طرف رنج کو کہن

خرمن بباد دادہ دعویٰ ہیں ہو سو ہو

ہر موبدن پہ شہپر پرواز ہے مجھے

Handwritten text in Persian script, likely a continuation of the letter or a separate note. The text is written in a cursive style and is partially obscured by the main body of the letter.

ترے لرزے سے ظاہر ہے ناتوانی شمع

جلے ہے دیکھ کے بالین یار پر مجھ کو

(اسد) ہے دل پر مرے داغ بدگمانی شمع

۸ عشاق اشک چشم سے مھوئیں ہر داغ

دیتا ہے اور جوں گل و شبنم بہار داغ

عشاق اشک چشم سے دھوئیں ہزار داغ

رکھتا ہے اور داغ کا یاں انتشار داغ

جوں چشم داکشادہ ہے ہر ایک ظاہر

یوں عاشقوں میں ہے سب اعتبار داغ

جوں اعتماد نامہ و خط کا ہو مہر ہے

دیتی ہے گرمی گل و بلبل ہزار داغ

بے لالہ عارضانِ حین و باغ میں مجھے

در حالتِ تصورِ روئے بناں (اسد)

دکھلاے ہے مجھے حینِ لالہ زار داغ

۸۸ ہے زبانِ پاسبانِ خارِ سردارِ باغ

بلبلوں کو دُور سے کرتا ہے منع بارِ باغ

جنشِ موجِ صبا ہے شوخیِ رفتارِ باغ

کون آیا جو حینِ بیتابِ استقبال ہے

مردمِ چشمِ تماشا نقطہ پر کارِ باغ

میں ہمہ حیرتِ جنوں بیتابِ دورانِ خار

ہے دمِ سردِ صبا سے گرمیِ بازارِ باغ

آتشِ ناکِ رخِ ہر گل کو بخشے ہے فروغ

کون گل سے ضعفِ خاموشیِ بلبل کہہ سکے

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

کہ ہے دو چرخاں سے ہیولے مادہ آتش
 نہ باندھے شعلہ جو آگہ خوار گرد باد آتش
 زو ابالیدن منعمون سطر شعلہ یاد آتش
 ہوئی بایہ و تر از جنبش امان باد آتش
 اسد قدرت سے حیدر کی ٹپری ہلکے گھر درما کے
 شرار رنگِ بخت سے دریائے اعتقاد آتش

ادھر رہ خور کو وقتِ شام ہے تارِ شعاع
 چرخ واکرنا ہے ہاؤسے آغوشِ وداع
 شعلہ آوازِ رنگیں پر ہنگامِ سماع
 بکھ ہے وہ قبلہ آئینہ محوِ خستہ اع
 جو ہر آئینہ ہے یاں گرد میدانِ نزاع
 رخشِ حیرت سرشتاں سینہ صافی پیش کش
 چار ٹوکے دہریں غفلت کا ہے بازارِ گم
 ورنہ نقصانِ تصور ہے خیالِ انتفاع

اے اسد میں آشنایگانہ سوز و گداز
 ورنہ کس کو میرے افسانے کی تاب آتھ

روشن نگار سے ہے سوزِ جاودانی شمع
 ہوئی ہے آتش گلِ آبِ زندگانی شمع
 زبانِ اہلِ زباں میں ہے مرگِ خاموشی
 یہ بات بزم میں روشن ہوئی ازبانی شمع
 کہ سے ہے صرف برائیاں شعلہ قصہ تمام
 پتنگ سمجھے طہ ز فسانہ خوانی شمع
 ملا نہ ہم کو شمع و فسانہ خوانی شمع

غم اس کو حسرت پر وازہ کا ہے لے شعلہ

Handwritten text in Urdu script, likely a religious or philosophical treatise. The text is written in a cursive style and is arranged in several columns, with some lines being more prominent than others. The content appears to be a collection of verses or a continuous narrative. The text is written in a cursive style and is arranged in several columns, with some lines being more prominent than others. The content appears to be a collection of verses or a continuous narrative.

تھا خواب میں کیا جلوہ نظر جو شش زینجا
ہے بالمش دل سو سنگان میں پیر طائوس
سیرت رخ دوست کی از بس کہ ہیں بریکار
خوڑ قطرہ شبنم سے ہے جس شمع یفا نوس
در یافتن صحبت اغیار غرض ہے
اے نامہ رسان نامہ رساں چاہیے جاسوس
ہے مشق دامن دست گہ وصل کی منظور

ہوں خاک نشین از پے آدر اک قد مبوس

۸/۹ زجوش اعتدال فصل و تمکین بہار آتش
بہ انداز جنا ہے رونق دست چنار آتش
نہ لبو سے گرتی جو ہر طراوت سبزہ خط سے
لگا لے خانہ آئینہ میں روئے نگار آتش
فروغ عشق سے ہوتی ہے حل مشکل عاشق
نکالے ہے زپائے شمع برجامانہ خار آتش
شر ہے رنگ بعد اظہار تاب جلوہ تمکین
کرے ہے رنگ پر خورشید آگے رو کا آتش
نہ پایے بے گداز موم ربط پیکر آرائی
نکالے ہے نہال شمع از تخم شزار آتش
خیال و دوختا سر جو شش سودائے غلط فہمی
اگر رکھتی نہ خاکستر نشینی کا بخار آتش
ہو لے پر فتنائی برق خرمین ہائے خاطر ہے
زبال شعلہ بیتاب ہے پڑا زار آتش
نہیں برقی و شر و جہر و سخت مضبوط طعیدین
بلاگر دان بے پروا خرامیہائے بار آتش

(اسد) از دو آتش ابر و ریاب بار ہو پید

اگر ناگاہ ہر جید ریختوں سے فوجار آتش

۸/۵ براقلیم سخن ہے گرد افروز سواد آتش

جی کلمہ کی تفسیر

جی کلمہ کی تفسیر

جی کلمہ کی تفسیر

جی کلمہ کی تفسیر

جی کلمہ کی تفسیر

جی کلمہ کی تفسیر

جی کلمہ کی تفسیر

جی کلمہ کی تفسیر

۱۴۱۱
قامتِ خواباں ہو محرابِ نیازِ سنانِ عجز

بسکہ بے پایاں ہے صحرائِ محبت کے (اسد)

گردِ بادِ اس راہ کا ہے عقدہٴ بیانِ عجز

۸۱۔ حاصلِ دلہنگی ہے کو تہیِ عمر و بس ^۱ پایاں عقدہ ہاے متصلِ تارِ نفس

کیوں نہ طوطیِ طبیعتِ نغمہ پیرائی کرے باندھتا ہے رنگ گلِ آئینہٴ چاکِ نفس

اے ادا فہماں صدائے تنگیِ فرصتِ سخن ہے بھمرائے تیرے چشمِ فرماںیِ بحرِ سس

تیز ہوتا ہے خشمِ تندِ خواباں عجز سے ہے رگِ سنگِ ان تیغِ شعلہٴ خار و دش

سختیِ راہِ محبتِ منعِ دخلِ غیر ہے پیچتابِ جاہدِ حکمِ جوہرِ تیغِ عس

اے اسد ہم خود اسیرِ رنگِ بوسےِ باغ ہیں

ظاہرِ اُصیادِ ناداں ہے گرفتارِ ہوس

۸۱۔ دشتِ الفت میں ہے خاکِ کشتگاںِ محبوسِ بس پیچتابِ جاہدِ خطِ کفِ افسوس و بس

۸۲۔ نیمِ رنگی ہاے شمع، محفلِ خواباں سے ہے نیمِ رنگی ہاے شمع، گلِ نیاں، نیمِ رنگی ہاے شمع

۸۳۔ کفر ہے غیر از گدازِ شوقِ رہبرِ خواستن کا سہ زانو ہے مجھ کو بیضہٴ طاؤسِ بس

۸۴۔ غنچہٴ خاطرِ دیا افسردگیِ مانوس و بس راہِ صحرائے محرم میں ہے جسِ تاؤسِ بس

اے اسد گلِ تاختہٴ مشقِ شگفتن ہو گئے سنہ

غنچہٴ خاطرِ دیا افسردگیِ مانوس و بس

۸۵۔ کرتا ہے بیاہرتِ رنگیں دلِ مایوس رنگِ زلفِ رفتہٴ تھائے کفِ افسوس

۱۰

۷۶ میں ہوں سراپ یک پیش آموختن ہنوز زخم جگر ہے تشنہ لب دوختن ہنوز
 اے شعلہ فرستے کہ سوید اے دل سے ہوں کشت پسند صد جگر اندوختن ہنوز
 مجنوں، فسوں، شعلہ خرامی فسانہ ہے ہے جادہ شمع داغ نیز دوختن ہنوز
 فانوس شمع ہے کفن ضبط مرگال ہے در پردہ ہے معاملہ رسوختن ہنوز
 کو یک شرر کہ باز چراغاں کر دل (اسد)
 بزم طرب ہے پردگی سوختن ہنوز

۱۱

۷۷ داغ اطفال ہے دیوانہ بکسار ہنوز خلوت سنگ سے ہے نالہ طلبگار ہنوز
 خانہ بیسےل سے خو کر دہ دیدار ہنوز دور ہیں در زد ہے رختہ دیوار ہنوز
 وسعت سچی کرم دیکھ کہ سرتا سر خاک گذرے ہے آبلہ پایا برگز بار ہنوز
 یک قلم کاغذ آتش زدہ ہے صفحہ دشت نقش پائیں ہے تب و حشت رفتار ہنوز
 آئی یک عمر سے معذور تماشا ز گس چشم شبنم میں نہ ٹوٹا شرہ خار ہنوز
 کیوں ہوا تھا طرف آبلہ پایا یارب جادہ ہے دانش پش طومار ہنوز
 ہوں خموشی چمنِ حسرت یک دید اسد
 مرہ ہے شانہ کش طرہ گفتار ہنوز

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

دل میں ہے سودائے زلف مست تغافل ہنوز
 پنچہ میں دل تنگ ہے حوصلہ گل ہنوز
 پرورشِ نالہ ہے وحشتِ پرداز سے
 ہے تر بالِ پر می بینہ بے بل ہنوز
 عشقِ کین کا دورِ دوشتِ دل دور گرد
 دامِ تر سبز ہے حلقہ کا گل ہنوز
 لذتِ تیرِ عشق پر دگی گوشِ دل
 جو ہر افسانہ ہے عرضِ تجھ بل ہنوز
 آئندہ تمہاں نذرِ قنائل اسد
 شش جہت اسباب ہے وہم تو گل ہنوز

۵۴

بیگنہ وفا ہے ہواے چمن ہنوز
 دوسرے سنگ پر نہ آگاہ کو کین ہنوز
 یارب یہ درد مند ہے کس کی نگاہ کا
 ہے ربطِ مشکِ داغِ سوادِ ختن ہنوز
 جوں جاؤ مگر کہوے قناتا ہے بے دلی
 زنجیرِ پا ہے رشتہ رحبتِ الوطن ہنوز
 ہے نازِ منکشاں زرازد دستِ رفتہ پر
 ہوں کفنِ خوشِ شوخیِ داغِ کین ہنوز
 میں دور گرد و قربِ بساطِ نگاہ ہستا
 بیرونِ دل نہ تھی تپشِ انجمن ہنوز

تھا مجھ کو خارِ خارِ جنونِ خارِ اسد

سوزن میں تھا نہفتہ گلِ پیرین ہنوز

چشمی و نکر و صندل کسوز

چشمی و نکر و صندل کسوز

چشمی و نکر و صندل کسوز

چشمی و نکر و صندل کسوز

چشمی و نکر و صندل کسوز

چشمی و نکر و صندل کسوز

چشمی و نکر و صندل کسوز

چشمی و نکر و صندل کسوز

چشمی و نکر و صندل کسوز

چشمی و نکر و صندل کسوز

چشمی و نکر و صندل کسوز

۷۲ دیا باروں نے بیہوشی میں دریاں کا فریب آخر
 ہوا سکتے سے میں آئینہ دستِ طیب آخر
 ستم کش مصالحت سے ہوں کہ خواہاں تجھ پہ پل نہیں
 تکلف بطرف مل جائے گا تجھ سا قریب آخر
 رگِ گلِ جادو تارِ نگہ سے حد موافق ہے
 ملیں گے منزلِ الفت میں ہم اور غریب آخر
 غرورِ ضبط و قوتِ نزعِ ٹوٹا بیتِ دراز
 نیازِ بالِ افشانی ہوا صبر و شکیب آخر

(اسد کی طرح میری بھی بغیر از صبح رخساراں
 ہوئی شامِ جوانی اے دلِ حشر نصیب آخر

۷۳ حُسنِ خود آرا کو ہے مشقِ تغافل ہنوز
 ہے کفِ مشاطہ میں آئینہ لگل ہنوز
 سادگی یک خیالِ شوخی صدرِ رنگِ نقش
 حیرت آئینہ ہے حجبِ تاقل ہنوز
 سادہ و چرکارِ ترغافل و ہشیار تر
 مانگے ہے شمشاد سے شازہٗ شبنم ہنوز
 ساتی و تعلیمِ دردِ محفل و تمکینِ گراں
 سیلِ استاد ہے ساغرِ بے مل ہنوز
 شعلِ ہوس در نظرِ ایک حیا بے خبر
 شاخِ گلِ نغمہ ہے مانالہٗ بلبل ہنوز

دل کی صدا اے شکستِ رنجِ طرب ہے (اسد)
 شیشہٗ بے بادہ سے چاہے ہے قلقل ہنوز

۷۴ چاکِ گریباں کو ہے ربطِ تاقل ہنوز

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

ہزار آفت و یک جانِ مستمند (اسد)

خدا کے واسطے اے شاہِ بیکساں، فریاد

۶۱ شیشہ آتشیں بُخ پر نور عرق از خطِ چکیدہ روغنِ مُور

بسکہ بوں بعدِ مرگ بھی نگراں مردِ مک سے ہے خالِ بربِ کور

دانہ ہلے سرِ شک لاتی ہے شہِ ریزِ انگور مرد ہے ریشہ ریزِ انگور

ظلم کرنا گدا سے عاشق پر نہیں شاہِ ابنِ حسن کا دستور

دوستوں مجھ ستم رسید سے دشمنی ہے وصال کا مذکور

زندگانی پر استماد غلط ہے کہاں قیصر اور کہاں فقور

یکجہ بوں اشک اور قطرہ زنی

اے اسد ہے ہنوز دہلی دور

۶۲ بس کہ مایل ہے و درِ شکِ ہمتابِ ایند پر ہے نفسِ تارِ شعاعِ آفتابِ ایند پر

باز گشتِ بادِ دپیلے روِ حیرت کہاں غافلانِ غشِ جانِ کچھڑکے میں آبِ ایند پر

بگناں کرتی ہے عاشق کو خود آرائی تری بیدلوں کو ہے براتِ اضطرابِ ایند پر

نارِ خود بینی کے باعثِ بخرمِ صد بیگناہ جو ہر شمشیر کو ہے پیچِ تابِ ایند پر

دل کو توڑا جو شِ عیانی سے غافل کیا کیا رکھ دیا پہلو بوقتِ اضطرابِ ایند پر

موت نہ بافتن ریشہ سنبھل تاچند

عینک چشم جنوں چلتے کاکل تاچند

بزبان عرض فسون ہوس گل تاچند

شمع و گل تاکے و پروانہ و بیل تاچند

شرح بر خود غلطی مائے تحسّل تاچند

عرض حسرت پس زانوی تامل تاچند

ناکسی آئینہ نماز تو گل تاچند

کو کب بخت بجز روزن پُر دو نہیں

پشیم بے خون دل و دل تھی از جوش نگاہ

بزم داغ طرب و باغ کشاد پُر رنگ

ناملہ دام ہوس و درد اسیری معلوم

جو ہر آئینہ منکر سخن موسے و داغ

سادگی ہے عدم قدرت و ایجاد غنا

اسیختہ گرفتار دو عالم اولام

مشکلی آسان کن یک خلق تغافل تاچند

۶۵ بکام دل کریں کس رنگ گراں فریاد ہوئی ہے لغزش پاکست زبان فریاد

کمال بندگی گل ہے رہن آزادی ز دشت مشت پروخار آشیان فریاد

نوازش نفس آشنا کماں؟ ورنہ بربنگ نے ہے نہاں در ہر استخوان فریاد

تغافل آئینہ دار خوشی دل ہے ہوئی ہے محو بتقریب امتحان فریاد

فدا ہے پیغمبری نغمہ موجود عدم جہان مہل جہاں سے جہاں فریاد

نیاز سنگدلی ہائے دشمنان ہمت ز دست ششگل طبع دوستاں فریاد

تمثالِ گدازِ آئینہ ہے عبرتِ بنش
گلازِ دمیدنِ شرستانِ میدن
آہنگِ عدمِ نالہ بہ کسارِ گروہ ہے
کس بات پہ مغرور ہے اے عجزِ تمنا
ہستی نہیں جزِ بستنِ پیمانِ دغایہ
فطرتِ رہِ تحیرِ چمنستانِ بقایہ
فرصتِ پیشِ دوحصلہ نشو و نما یح
ہستی میں نہیں شوخیِ ایجادِ صد یح
سامانِ دعا و حشت و تاثیرِ دعا یح
آہنگِ اسد میں نہیں جزِ نغمہِ بیدل

عالمِ ہمہ افسانہ ما دارد و ما یح

لے

دعویٰ عشقِ جنوں سے بگستاںِ گلِ و صبح
ساقِ کلرنگ و خطِ آئینہ زرافو سے
وصلِ آئینہ رخاں ہم نفسِ یکے یکے
آئینہ خانہ ہے صحنِ چمنستانِ یکدست
ہیں رقیبانہ ہم دست و گریباںِ گلِ و صبح
جامہ زریباں کے سدِ ہیں تر داماںِ گلِ و صبح
ہیں دعا ہائے سحر گاہ سے خواہاںِ گلِ و صبح
بسکہ ہیں بیخود و وارفتہ و حیراںِ گلِ و صبح

زندگانی نہیں بیش از نفسِ چند (اسد)

غفلتِ آرامی یاراں پہ ہیں خنداںِ گلِ و صبح

لے

بسکہ وہ پاکوبیاں در پردہ و حشت ہیں یاد

سختی بختی خورستی بیزار دشتی

مهر که از دست بیست و بیست

بسیاری بختی که خورستی

که بارت به خورستی

دو لختی خورستی

نظر تو بر خورستی

کلان و دود خورستی

نظر تو بر خورستی

نظر تو بر خورستی

نظر تو بر خورستی

نظر تو بر خورستی

نظر تو بر خورستی

نظر تو بر خورستی

نظر تو بر خورستی

نظر تو بر خورستی

نظر تو بر خورستی

نظر تو بر خورستی

نظر تو بر خورستی

حسرت فرصت بختا بکیرت کو رواج

رنگریز جسم و جاں نے از خمستان عدم خرد ہستی نکالائے بزرگ احتیاج

اے (اسم) ہے مستعد شازدگشتن بہر زلف

پنجمہ مرثکاں بخود بالیدنی رکھتا ہے آج

۳

جوں بوسے غنچہ یک نفس آرمیدہ کھینچ

در و طلب بر آبلہ نامیدہ کھینچ

پائے نظر بد امن شوق دودیدہ کھینچ

اے خار و شت دامن شوق مریدہ کھینچ

یک داغ حسرت نفس ناکشیدہ کھینچ

فرش طرب گلشن نا آفسریدہ کھینچ

۵۹ بیدل ناز و حشمت حبیب دریدہ کھینچ

یک مرث خوں ہے پر تو خور سے گذر دشت

پیشیدگی ہے حامل طومار انتظار

برق بہار سے ہوں میں پادرسنا ہنوز

بیخود بلطن چشما عبرت پیچہ چشم صید

بزم طرب میں بیضہ طاؤس خلوتان

دریا بساط دعوت سیلاب ہے اسمد

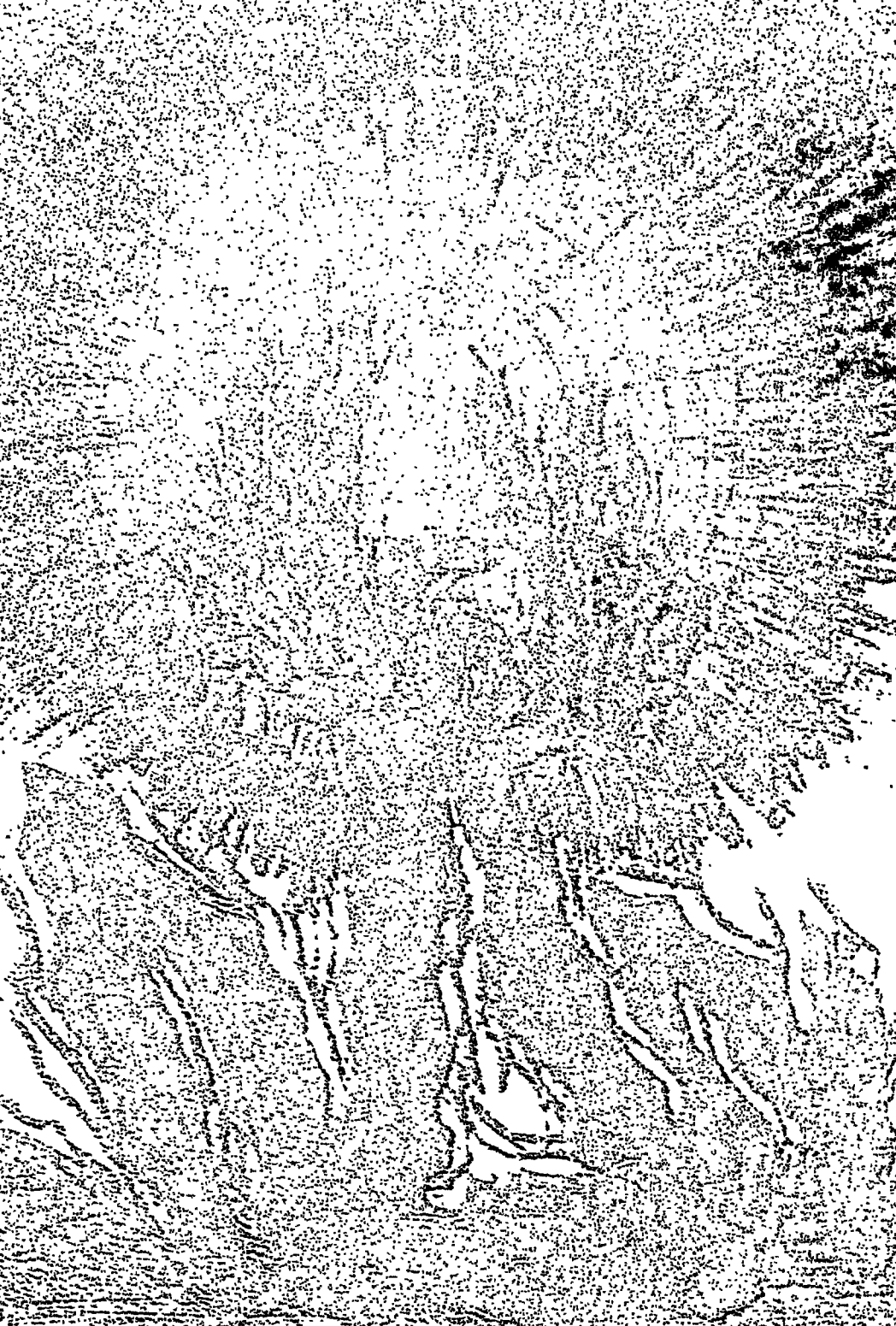
ساغر ببارگاہ دماغ رسیدہ کھینچ

۴

۶۲ رفتار نہیں بیشتر از لغزش پایچ

قطع سفر ہستی و آرام فنا یسج

حیرت ہمہ اسرار پے مجبور نحوشتی

از سفر زانوی ملامت و کمال
دکتر کمالی زانوی ملامت و کمال
از سفر زانوی ملامت و کمال
دکتر کمالی زانوی ملامت و کمال

از سفر زانوی ملامت و کمال
دکتر کمالی زانوی ملامت و کمال
از سفر زانوی ملامت و کمال
دکتر کمالی زانوی ملامت و کمال

از سفر زانوی ملامت و کمال
دکتر کمالی زانوی ملامت و کمال
از سفر زانوی ملامت و کمال
دکتر کمالی زانوی ملامت و کمال

از سفر زانوی ملامت و کمال
دکتر کمالی زانوی ملامت و کمال
از سفر زانوی ملامت و کمال
دکتر کمالی زانوی ملامت و کمال

دل کو لے عاشق کُشتاں تعلیم خالی عبث

اے (اسد) بیجا ہے نازِ سجدہ معرضِ نیاز

عالمِ تسلیم میں دعوئے مرزائی عبث

۵۷ گلشن میں بند و بست بفسطیح و گہر ہے آج قمری کا طوقِ حلقہ بیرونِ در ہے آج

مغز وئی تپش ہوئی افسراطِ انتظار چشمِ کشادہ حلقہ بیرونِ در ہے آج

حیرت فروش صد نگرانی ہے اضطرابِ حیرت چاکِ حیب کا تارِ نظر ہے آج

ہوں داغِ نیم رنگی شامِ وصالِ یار نورِ چراغِ بزم سے جوشِ سحر ہے آج

بیتابی نے کیا سفرِ سوختنِ تمام پیراہنِ خشک میں بخارِ شمر ہے آج

ناصح ہے بمنزلِ مقصد رسیدنی دو درِ چراغِ خانہ بخارِ سفر ہے آج

دور افتادہ چمنِ فکر ہے (اسد)

مرغِ خیالِ بلبلِ بے بالِ پر ہے آج

۵۸ ہے لبِ گل کوڑوا، جنبیدینِ برگِ اختلاج حبِ شبنم سے صبا ہر صبح کرتی ہے علاج

شاخِ گل جنبش میں ہے گوارہ آسا ہر نفس طفلِ شوقِ غنچہ گلِ لبیک ہے وحشتِ مزاج

سیرِ ملکِ حسنِ کرمیخانہ ٹائے نذرِ خمار چشمِ مستِ یار سے ہے گردنِ مینا پر باج

گریہ ٹائے بیدلاں گنجِ شمر در آستینِ قربانِ عشق میں حسرت لیتے ہیں خراج

ایک جہاں ہے درِ سوادِ چشمِ قربانیِ مقیم

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

میر تقی میر
 دہلی
 ۱۰۸۰
 ۱۰۸۱
 ۱۰۸۲
 ۱۰۸۳
 ۱۰۸۴
 ۱۰۸۵
 ۱۰۸۶
 ۱۰۸۷
 ۱۰۸۸
 ۱۰۸۹
 ۱۰۹۰
 ۱۰۹۱
 ۱۰۹۲
 ۱۰۹۳
 ۱۰۹۴
 ۱۰۹۵
 ۱۰۹۶
 ۱۰۹۷
 ۱۰۹۸
 ۱۰۹۹
 ۱۱۰۰
 ۱۱۰۱
 ۱۱۰۲
 ۱۱۰۳
 ۱۱۰۴
 ۱۱۰۵
 ۱۱۰۶
 ۱۱۰۷
 ۱۱۰۸
 ۱۱۰۹
 ۱۱۱۰
 ۱۱۱۱
 ۱۱۱۲
 ۱۱۱۳
 ۱۱۱۴
 ۱۱۱۵
 ۱۱۱۶
 ۱۱۱۷
 ۱۱۱۸
 ۱۱۱۹
 ۱۱۲۰
 ۱۱۲۱
 ۱۱۲۲
 ۱۱۲۳
 ۱۱۲۴
 ۱۱۲۵
 ۱۱۲۶
 ۱۱۲۷
 ۱۱۲۸
 ۱۱۲۹
 ۱۱۳۰
 ۱۱۳۱
 ۱۱۳۲
 ۱۱۳۳
 ۱۱۳۴
 ۱۱۳۵
 ۱۱۳۶
 ۱۱۳۷
 ۱۱۳۸
 ۱۱۳۹
 ۱۱۴۰
 ۱۱۴۱
 ۱۱۴۲
 ۱۱۴۳
 ۱۱۴۴
 ۱۱۴۵
 ۱۱۴۶
 ۱۱۴۷
 ۱۱۴۸
 ۱۱۴۹
 ۱۱۵۰
 ۱۱۵۱
 ۱۱۵۲
 ۱۱۵۳
 ۱۱۵۴
 ۱۱۵۵
 ۱۱۵۶
 ۱۱۵۷
 ۱۱۵۸
 ۱۱۵۹
 ۱۱۶۰
 ۱۱۶۱
 ۱۱۶۲
 ۱۱۶۳
 ۱۱۶۴
 ۱۱۶۵
 ۱۱۶۶
 ۱۱۶۷
 ۱۱۶۸
 ۱۱۶۹
 ۱۱۷۰
 ۱۱۷۱
 ۱۱۷۲
 ۱۱۷۳
 ۱۱۷۴
 ۱۱۷۵
 ۱۱۷۶
 ۱۱۷۷
 ۱۱۷۸
 ۱۱۷۹
 ۱۱۸۰
 ۱۱۸۱
 ۱۱۸۲
 ۱۱۸۳
 ۱۱۸۴
 ۱۱۸۵
 ۱۱۸۶
 ۱۱۸۷
 ۱۱۸۸
 ۱۱۸۹
 ۱۱۹۰
 ۱۱۹۱
 ۱۱۹۲
 ۱۱۹۳
 ۱۱۹۴
 ۱۱۹۵
 ۱۱۹۶
 ۱۱۹۷
 ۱۱۹۸
 ۱۱۹۹
 ۱۲۰۰
 ۱۲۰۱
 ۱۲۰۲
 ۱۲۰۳
 ۱۲۰۴
 ۱۲۰۵
 ۱۲۰۶
 ۱۲۰۷
 ۱۲۰۸
 ۱۲۰۹
 ۱۲۱۰
 ۱۲۱۱
 ۱۲۱۲
 ۱۲۱۳
 ۱۲۱۴
 ۱۲۱۵
 ۱۲۱۶
 ۱۲۱۷
 ۱۲۱۸
 ۱۲۱۹
 ۱۲۲۰
 ۱۲۲۱
 ۱۲۲۲
 ۱۲۲۳
 ۱۲۲۴
 ۱۲۲۵
 ۱۲۲۶
 ۱۲۲۷
 ۱۲۲۸
 ۱۲۲۹
 ۱۲۳۰
 ۱۲۳۱
 ۱۲۳۲
 ۱۲۳۳
 ۱۲۳۴
 ۱۲۳۵
 ۱۲۳۶
 ۱۲۳۷
 ۱۲۳۸
 ۱۲۳۹
 ۱۲۴۰
 ۱۲۴۱
 ۱۲۴۲
 ۱۲۴۳
 ۱۲۴۴
 ۱۲۴۵
 ۱۲۴۶
 ۱۲۴۷
 ۱۲۴۸
 ۱۲۴۹
 ۱۲۵۰
 ۱۲۵۱
 ۱۲۵۲
 ۱۲۵۳
 ۱۲۵۴
 ۱۲۵۵
 ۱۲۵۶
 ۱۲۵۷
 ۱۲۵۸
 ۱۲۵۹
 ۱۲۶۰
 ۱۲۶۱
 ۱۲۶۲
 ۱۲۶۳
 ۱۲۶۴
 ۱۲۶۵
 ۱۲۶۶
 ۱۲۶۷
 ۱۲۶۸
 ۱۲۶۹
 ۱۲۷۰
 ۱۲۷۱
 ۱۲۷۲
 ۱۲۷۳
 ۱۲۷۴
 ۱۲۷۵
 ۱۲۷۶
 ۱۲۷۷
 ۱۲۷۸
 ۱۲۷۹
 ۱۲۸۰
 ۱۲۸۱
 ۱۲۸۲
 ۱۲۸۳
 ۱۲۸۴
 ۱۲۸۵
 ۱۲۸۶
 ۱۲۸۷
 ۱۲۸۸
 ۱۲۸۹
 ۱۲۹۰
 ۱۲۹۱
 ۱۲۹۲
 ۱۲۹۳
 ۱۲۹۴
 ۱۲۹۵
 ۱۲۹۶
 ۱۲۹۷
 ۱۲۹۸
 ۱۲۹۹
 ۱۳۰۰
 ۱۳۰۱
 ۱۳۰۲
 ۱۳۰۳
 ۱۳۰۴
 ۱۳۰۵
 ۱۳۰۶
 ۱۳۰۷
 ۱۳۰۸
 ۱۳۰۹
 ۱۳۱۰
 ۱۳۱۱
 ۱۳۱۲
 ۱۳۱۳
 ۱۳۱۴
 ۱۳۱۵
 ۱۳۱۶
 ۱۳۱۷
 ۱۳۱۸
 ۱۳۱۹
 ۱۳۲۰
 ۱۳۲۱
 ۱۳۲۲
 ۱۳۲۳
 ۱۳۲۴
 ۱۳۲۵
 ۱۳۲۶
 ۱۳۲۷
 ۱۳۲۸
 ۱۳۲۹
 ۱۳۳۰
 ۱۳۳۱
 ۱۳۳۲
 ۱۳۳۳
 ۱۳۳۴
 ۱۳۳۵
 ۱۳۳۶
 ۱۳۳۷
 ۱۳۳۸
 ۱۳۳۹
 ۱۳۴۰
 ۱۳۴۱
 ۱۳۴۲
 ۱۳۴۳
 ۱۳۴۴
 ۱۳۴۵
 ۱۳۴۶
 ۱۳۴۷
 ۱۳۴۸
 ۱۳۴۹
 ۱۳۵۰
 ۱۳۵۱
 ۱۳۵۲
 ۱۳۵۳
 ۱۳۵۴
 ۱۳۵۵
 ۱۳۵۶
 ۱۳۵۷
 ۱۳۵۸
 ۱۳۵۹
 ۱۳۶۰
 ۱۳۶۱
 ۱۳۶۲
 ۱۳۶۳
 ۱۳۶۴
 ۱۳۶۵
 ۱۳۶۶
 ۱۳۶۷
 ۱۳۶۸
 ۱۳۶۹
 ۱۳۷۰
 ۱۳۷۱
 ۱۳۷۲
 ۱۳۷۳
 ۱۳۷۴
 ۱۳۷۵
 ۱۳۷۶
 ۱۳۷۷
 ۱۳۷۸
 ۱۳۷۹
 ۱۳۸۰
 ۱۳۸۱
 ۱۳۸۲
 ۱۳۸۳
 ۱۳۸۴
 ۱۳۸۵
 ۱۳۸۶
 ۱۳۸۷
 ۱۳۸۸
 ۱۳۸۹
 ۱۳۹۰
 ۱۳۹۱
 ۱۳۹۲
 ۱۳۹

مصرع سر و چین ہے حسب حال عند لیب

عمر میری ہو گئی صرف بہارِ چین یار
گردش رنگِ چین ہے ہائے وصالِ عند لیب
ہے مگر موقوف بر وقتِ دگر کار (اسد)

اے شب پر دانہ و روز وصالِ عند لیب

۵۲ نیم رنگی جلوہ ہے بزمِ تجلی زارِ دوست
دو شمع کشتہ تھا نشانِ خطرِ خسارِ دوست

چشمِ بند پر وہ جز تماثلِ خود بینی نہیں
آئینہ ہے قالبِ خشتِ در و دیوارِ دوست
ہے بقدر نیزہ از بالائے وافراختہ

برقِ نرمنہاے گوہر ہے نگاہِ تیز بیاں
اشک ہو جاتے ہیں خشک از گرمیِ قرارِ دوست

اے عدوئے مصلحت چنے بغبطِ افسردہ
کردنی ہے جمعِ تابِ شوخی و دیدارِ دوست

لغزشِ مستانہ و جوشِ تماشائی (اسد)

آتشِ مے ہے بہارِ گرمیِ بازارِ دوست

۵۳ جاتا ہوں جدھر سب اٹھے ہے ادھر
یک دست جہاں مجھ سے پھرا ہے مگر انگشت

مژگاں کی محبت میں جو انگشتِ ناہوں
لگتی ہے مجھے تیر کے مانند ہر انگشت

ہر غنچہ گلِ صورتِ یک قطرہِ خوں ہے
خوباں کا جو دیکھا ہے خوابتہ سر انگشت

گرمیِ زباں ہے سببِ سوختنِ جاس
ہے شمعِ شہادت کے لیے سرِ بسرا انگشت

لکھتا ہوں (اسد) سوزشِ دل سے سخنِ گرم

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

رگ ہر سنگ سے نبضِ دل ہو پیدا

بناگِ شیشہ توڑوں، ساقیا پیمانہ پچیاں

نہ ہو مایوس غالب گر چہ رونے میں اثر کم ہے

تو قہ ہے کہ بعد از زاری بسیار ہو پیدا

۵۰

عکسِ چشم آہوے رخوردہ ہے درخِ تریب

خافلاں عکسِ سوادِ صفحہ ہے گردِ کتاب

ہے رگِ پا قوتِ عکسِ خطِ جامِ آفتاب

وقتِ شب اخترِ شمر ہے چشمِ بیدارِ کاب

ہر یک اختر ہے فلک پر قطرہ اشکِ کباب

ہے شکستِ رنگِ گلِ آئینہ پر از نقاب

شب کہ تھا نظارہ گردے جہان کا اے (اسد)

گر گیا بازمِ فلک سے صبحِ طشتِ ماہِ تاب

رنگِ گلِ آتشِ کدہ ہے زیرِ بالِ عنایت

بسلِ آہنگِ پریدن ہے بالِ عنایت

۵۱ بس کہ ہے میخانہ دیراں جوں بیابانِ خراب

تیرگیِ ظاہری ہے طبعِ موزوں کا نشان

یک نگاہ صافِ صدا آئینہ تا تیر ہے

ہے عرقِ افشاں مشی سائے اوجمِ مشکینِ یار

ہے شفق از سوزِ دل ہا آتشِ افروختہ

بکہ شرمِ عارضِ رنگیں سے حیرتِ جلوہ ہے

شب کہ تھا نظارہ گردے جہان کا اے (اسد)

گر گیا بازمِ فلک سے صبحِ طشتِ ماہِ تاب

۵۲ ہے بہاراں میں خزاں پرور خیالِ عنایت

رنگِ گل از حیرتِ گلشنِ فروزی ہا دست

عشق کو ہر رنگِ شانِ حسن ہے بر نطر

[illegible]

کہاں ہے دیدہ روشن کہ دیکھے بے حجاباز
نقابِ یار ہے از پردہ ہائے چشم نابینا
نہ دیکھے پاس ضبطِ آبر و وقتِ شکستن بھی
تجملِ بیشیہ تمکین رہیے آئینہ اس

اسد طبعِ متین سے گر نکالوں شعرِ رحبتہ

شمر ہو قطرہ خونِ فسرده در رگِ خارا

گرفتاری میں فرمانِ خطِ تقدیر ہے پیدا
کہ طوقِ قمری از ہر حلقہٗ زنجیر ہے پیدا

زہیں کو صفحہٗ گلشنِ بن یا جو بچکانی نے
چمنِ بالید نیہا از رمِ نچیر ہے پیدا

مگر وہ شوخ ہے طوفاں طرازِ شوقِ خوزیری
کہ در بحرِ کہاں بالیدہ موج تیر ہے پیدا

نہیں کفِ برب نازک و فورِ نشہ سے
لطافتِ مائے جوشِ حسن کا سر شیر ہے پیدا

عروجِ نا اُمیدی ہچتم زخمِ چرخ کیا جانے
بہارِ بے خزان از آہِ بے تاثیر ہے پیدا

(اسد) جس شوق سے ذرے تپش فرماہوں دزن میں

جراحتِ ہائے دل سے جو ہر شمشیر ہے پیدا

سحرِ گمراہ میں وہ حیرتِ گلزار ہو پیدا
اُڑے رنگِ گل اور آئینہ دیوار ہو پیدا

بتانِ زہرِ اس شدت سے دُپیکانِ ناک کو
کہ خطِ سبزِ بر پشت لبِ سوفا ہو پیدا

لگے گر سنگِ سر پڑ یار کے دستِ نگاریں سے
بجائے زخمِ گلِ برگِ شہ دستار ہو پیدا

کہوں کہ عرضِ سنگینی کوہِ اپنی تپشِ رنگی

لمن في

فمنهم من كان
منهم من كان

منهم من كان

منهم من كان

منهم من كان

دو دیراہنستاں سے کرے ہے بے ہمہری بسکہ ذوقِ آتش گل سے سراپا جل گیا
 شمعِ رُویاں کی سرانگشتِ جنائی دیکھ کر غنچہ گل پر فشاں پروانہ آسا جل گیا
 خانمانِ عاشقوں کا آتش باز ہے شعلہ رُویاں جب ہوئے گرم تماشا جل گیا
 تاکجا افسوس گر مہاے صحبتِ آخیال دل ز آتشِ خیز می داغِ تماشا جل گیا
 ہے اسدی گمانہ کو افسردگی کو بیکسی
 دل ز گرمیِ تپاکِ اہلِ دنیا جل گیا

۵۴

نہاں کیفیتِ مے میں ہے ساہاںِ حجابِ اُس کا بٹل ہے پنبہِ مینا سے ساقی نے نقابِ اُس کا
 اگر اُس شعلہ رُو کو دوں پیامِ محسوسِ افزائی زبانِ شمعِ خلوتِ غنہ دیتی ہے جوابِ اُس کا
 عیاں کیفیتِ مینا نہ ہے جوئے گلستاں میں کہے عکسِ شفق ہے اور مانع ہے حجابِ اُس کا
 اٹھائے ہیں جو افتادگی میں متصلِ صدمے کروں گا اشکِ مے دیکھو سے حسابِ اُس کا

(اسد) کے واسطے رنگے برے کار ہو پیدا

غبارِ آوارہ و سرگشتہ ہے یا بوتراب اس کا

۵۵

زبں ہے ناز پر از غورِ نشہ و صہبا رگِ بالیدہ گدہ دن ہے موجِ بادہ درینا
 در آہِ آئینہ از جوشِ عکسِ گیسوئے مشکیں بہارِ سنبلستان جلوہ گر ہے آنسوئے دریا

۳۴
 ۱ دل بیتاب کہ سینے میں دم چند رہا
 ۲ زندگی کے سنے نا کہ نفس چند تمام
 ۳ الفت ز رہمہ نقصاں ہے کہ آخر فاروق
 ۴ لکھ سکا میں نہ اُسے شکوہ پیاں شکنی
 ۵ بدم چند گرفتار غم چند رہا
 ۶ زیر بار غم دام و درم چند رہا
 ۷ کو چہ یار جو مجھ سے قدم چند رہا
 ۸ لاجرم توڑ کے عجب قلم چند رہا
 ۹ عمر بھر ہوش نہ کیجا ہوئے میرے کہ اسد
 ۱۰ میں پرستندہ روئے صم چند رہا

۳۵
 ۱ جگر سے ٹوٹی ہوئی ہو گئی سناں پیدا
 ۲ بسانِ سبزہ رگِ خواب سے زبانِ ایجاد
 ۳ دیاں زخم میں آخر ہوئی زبانِ پیدا
 ۴ کرے ہے غامی احوالِ بخوداں پیدا
 ۵ صفا و شوخی داند از حسنِ پا بہ رکاب
 ۶ خطِ سیاہ سے ہے اگر دکا رواں پیدا
 ۷ نہیں ہے آہ کو ایما سے تیرا بیدن
 ۸ و گرنہ ہے خیمِ تسلیم سے کماں پیدا
 ۹ نصیبِ تیرہ بلا گر دوشِ آفریں ہے اسد
 ۱۰ زمیں سے ہوتے ہیں صد دامنِ آسماں پیدا

۳۶
 ۱ اُفت نہ کی، گو سوزِ غم سے بیجا باہل گیا
 ۲ آتشِ خاموش کی مانند گویا باہل گیا

۱۰۰

...

ذیادہ سے دامن نہ لے کر
میں نے اپنے دل میں
میں نے اپنے دل میں
میں نے اپنے دل میں

(Faint, illegible handwritten notes)

مجلس شورای ملی

بسم الله الرحمن الرحيم

...

(二)

1996

۱۱۵۰

وہاں سے آئے اور ان کے ساتھ ساتھ

این دو خط پنجم

اگر چه منکر است که در این عالم
چون منکر است که در این عالم
چون منکر است که در این عالم
چون منکر است که در این عالم

اگر چه منکر است که در این عالم
چون منکر است که در این عالم
چون منکر است که در این عالم
چون منکر است که در این عالم

اگر چه منکر است که در این عالم
چون منکر است که در این عالم
چون منکر است که در این عالم
چون منکر است که در این عالم

میرزا محمد علی

کتابخانه ملی افغانستان

[illegible]

کتابخانه آستان قدس

بسم الله الرحمن الرحيم

میں نے اس کو دیکھا تھا

100

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

ن کرم کو عذر بارش تھا عین گہرِ حرم
گرید سے یاں پنبہ بالش کفِ سیلاب تھا
ن خود آرائی کو تھا موتی پر نے کلیخاں
یاں ہجوم اشک میں تار نگہ نیا ب تھا
نے زمین سے آسمان تک فتنہ بیا بیا
شوخی بارش سے مہ فوارہ سیلاب تھا
جوشِ یادِ نعمت و مسازِ مطرب سے (اسد)

نماخن غم پر سر تارِ نفس مضراب تھا
لہ دل میں شب انداز اثر نیا ب تھا
یکھتے تھے ہم بچشمِ خود وہ طوفانِ بلا
تھا پسندِ بزم و صلِ غیر گویتاب تھا
بوج سے پیدا ہوئے پیرِ ہنرِ دیا میں خار
آسمانِ سفلی جس میں یک کفِ سیلاب تھا
جوشِ تکلیف تماشا، محشرِ آباد نگاہ
گریہ و حشت بے قرارِ جلوہ ہناب تھا
بے خیر مت کہہ میں بے دردِ خود بینی سے بچھ
فتنہ و خوابیدہ کو آئینہ مشیت آب تھا
قلزمِ ذوقِ نظریں آئینہ پایاب تھا

بے دلی ملے اسد افسردگی آہنگ تر

یاد آئے کہ ذوقِ صحبتِ احباب تھا

شب کہ وہ مجلسِ فروزِ صحتِ ناموس تھا
شعب سے یک خار و پیرِ ہنرِ ناموس تھا
حاصلِ انفت نہ دیکھا بزرگستِ آرزو
دل بدل پوئے گویا یک لبِ افسوس تھا
بُستِ پرستی ہے بہا نقش بندِ جہاں

۴ ہمہ ناما ایسی دی، ہمہ بدگمانی میں دل ہوں فریبِ وفا خوردگان کا
ارادہ ہوں یک عالمِ افسردگان کا

چہرہ ظاہر چہ باطن تکلفِ ناسف

اسد میں بستم ہوں پڑ مردگان کا

۱ ہے تنگ زو اماندہ شدنِ حوصلہ پیا جو اشکِ گرا خاک میں ہے آبلہ پیا

سر منزلِ ہستی سے ہے سحرِ اے طلبِ دیر جو خط ہے کفِ پایا ہے سو سلسلہ پیا

دیدارِ طلب ہے دل و اماندہ کہ آخر نوکِ سرِ مژگان سے رستم ہو گلہ پیا

آیا نہ بیانِ طلبِ کامِ زبانِ تنک تب خالہ لبِ ہونہ سکا آبلہ پیا

فریاد سے پیدا ہے (مہا) گرمیِ وحشت

تب خالہ لب ہے جس قافلہ پیا

وہ فلکِ رتبہ کہ بر تو سن چالاک چڑھا ماہ پر مالہ صفتِ مطلقہ فتراک چڑھا

نشہِ مے کے اتر جانے کے غم سے انگور صورتِ اشکِ شرکانِ رگِ تاک چڑھا

بو سہ لب سے ملی طبع کو کیفیتِ خال عے کشیدن سے مجھے نشہِ تریاک چڑھا

میں جو گردوں کو بیزانِ طبیعت تو لا تنہا یہ کم وزن کہ ہم سنگِ کفِ خاک چڑھا

اے (مہا) و اشدنِ عقدہِ غم گر چاہے

حضرتِ لفت میں جوں شاد دل چاک چڑھا

شب کہ ذوقِ گفتگو سے تیرے دلِ بیاں تھا شوخیِ وحشت سے افسانہِ فسونِ خواب تھا

گرمیِ برقِ تیش سے زبرہِ دلِ آب تھا شعلہِ جوالہِ مریکِ حلقہِ گردِ آب تھا

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

Handwritten text in Persian script, likely a manuscript or letter. The text is written in a cursive style and is arranged in several lines across the page. The ink is dark, and the background is a light, textured surface. The text is written in a cursive style, with some words being more prominent than others. The overall appearance is that of a historical document or a personal letter.

اسد ساغر کشِ تسلیم ہو گردش سے گردوں کی
کہ ننگِ فہم مستان ہے گلہ بدر و زگاری کا

دردِ اسہم حق سے دیدارِ صنم حاصل ہوا
خاکِ عاشق بس کہ ہے فرسودہ پروازِ شوق
رشتہ تبیح تارِ جادۂ منہزل ہوا
جادۂ ہر دشت تارِ دامن قاتل ہوا
قیس نے از بس کہ کی سیرِ گریبانِ نفس
محب سے ننگ ہے از بس کہ کارِ رے کشاں
یک دو حیں دامنِ صحرائے پرہِ محفل ہوا
رزمیں جو انگور نکلا، عتدہ رفتل ہوا
وقتِ شب اُس شمعِ رو کے شعلہ آواز پر
گوشِ نسریں عارضانِ پروانہ محفل ہوا

عجب کا دریافت کرنا ہے ہنرمندی اسد
نقص پر اپنے ہوا جو مطلق، کامل ہوا

۷۸

قطرہ نے بس کہ حیرت سے نفس پڑ رہا
گر محیِ دولت ہوئی، آتشِ زینِ نامِ نکو
خطِ جامِ بادۂ بکیر رشتہ لگو ہوا
خانہ خاتم میں یا قوتِ نگینِ حسنِ گرو ہوا
نشر میں کم کردہ راہ آیا وہ مستِ فتنہ ریز
درد سے در پردہ دی خراگالِ سیان سے
آج رنگِ فتنہ دورِ گردشِ ساغر ہوا
ریزہ ریزہ استخوانِ کا پورست میں نشر ہوا

سازگارانی که در کائنات
از کائنات بی خبرند و از
آنکه در کائنات بی خبرند و از

اولیای حق که در عالم
از کائنات بی خبرند و از
آنکه در کائنات بی خبرند و از

الذی انزلنا من السماء
الذی انزلنا من السماء
الذی انزلنا من السماء

الذی انزلنا من السماء
الذی انزلنا من السماء
الذی انزلنا من السماء

الذی انزلنا من السماء
الذی انزلنا من السماء
الذی انزلنا من السماء

سبب ہے ناخن و خیل عزیزانِ سینہ خستن کا

دلت سے زب ٹوٹا ہے دل باریاں غمگیں کا
نظر آتا ہے موئے شیشہ رشتہ شمع باریں کا

ایسے کوہ میں خستہ آفریں غفلت اندیش
پے بسجیدن باریاں ہوں حامل خوابِ سنگیں کا

سے غنچہ و گل ہے جو خمِ خار و خن باریں تک
کہ صرف بخندِ دامن ہوا ہے خندہ گلچیں کا

بہ آبِ استیں ہے حاصلِ روضہ عرق آگیں
چنے ہے کہکشانِ ازخروں مہ خوشہ پریش کا

تہ کعبہ جو نہا تجس کرتا ہے ناقوسی
کہ صحرِ افضل گل میں رشک ہے بتخانہ چیں کا

یدن دل کو سوزِ عشق میں خوابِ فراموش ہے
رکھا اسپند نے مجھ میں پہلو گرم تمکیں کا

اسد طرزِ آشتیاں مت دروانِ نکتہ سنجی ہیں

سخن کا بندہ ہوں لیکن نہیں مشتاقِ تجھیں کا

ردنگِ خونِ گل ہے سماں اشکباری کا
جنوں برقِ نشتر ہے رگِ ابر بہاری کا

مے حلِ مشکل ہوں زیا افتادہ محسرت
بندہ ہے عقدہ خاطر سے پیاں خاکساری کا

نہ جوشِ دریا نہیں خود داریِ ساحل
جہاں ساقی ہو تو باطل ہے دعویٰ ہوشیاری کا

نتِ مہرِ گونی ہے تصورِ انتظارِ ستاں
ہنگہ کو آبلوں سے شعل ہے اخترِ شاری کا

افت بے کثافت جلوہ پیدا کر نہیں سکتی
چمن زنگار ہے آئینہ بادِ بہاری کا

بسم الله الرحمن الرحيم

Handwritten Persian text, likely a manuscript or letter, featuring dense cursive script.

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

سوا دِ خطِ پیشانی سے نسخہ مویبائی
 نتاے زبانِ محو پس بیزبانی ہے
 گیا جس سے تقاضا شکوہ بیدستِ دِبائی
 اسدیہ عجز و بے سامانی فرعون تو اُم ہے
 جسے تو بندگی کہتا ہے دعویٰ ہے خدائی کا

کرے گر حیرتِ نقارہ طوفانِ مکنتہ گوئی کا
 برے قیس دستِ شرم ہے خرگانِ اہو سے
 فسانِ تیغِ نازک قاتلاں سنگِ جراحت سے
 نہیں گردابِ جزر گشتگی ٹائے طابِ جوشی سے
 نیازِ جلوہ ریزی طاقتِ بالیں شکستن کا
 نہ دی خود رشید نے فرصتِ بقدرِ شبنم ستانی
 حبابِ چشمہ آئینہ ہوئے بیضہ طوطی کا
 مگر روزِ عروسی گم ہوا تھا شانِ میل کا
 دلِ گرم تپشِ قاصد ہے پیغامِ تسلی کا
 حبابِ بحر کسے آبلوں میں ہے خارِ ہسی کا
 تکلف کو خیال آیا ہو گر بیمارِ پرسی کا
 تصور نے کیا سماں ہزار آئینہ بندی کا

(اسد) تاثیرِ صافیائے حیرتِ جلوہ پرور ہو

گر آبِ چشمہ آئینہ دھوئے عکسِ زمگی کا

ز بس خوں گشتہ رشکِ وفا تھا ذوقِ لبیل کا
 نگاہِ چشمِ حاسد و ام کے لے ذوقِ خود بینی
 سراپا رہنِ عشق و ناگزیرِ الفتِ ہستی
 شرِ فرصتِ نگہِ سامانِ یک عالمِ چراغاں ہے
 بقدرِ رنگِ بیاں گردش میں ہے پیمانہِ محفل کا
 جو خود دیئے ہے تو میں ہوں خیمہ زہِ محل کا
 ز بس خوں گشتہ رشکِ وفا تھا ذوقِ لبیل کا
 نگاہِ چشمِ حاسد و ام کے لے ذوقِ خود بینی
 سراپا رہنِ عشق و ناگزیرِ الفتِ ہستی
 شرِ فرصتِ نگہِ سامانِ یک عالمِ چراغاں ہے
 بقدرِ رنگِ بیاں گردش میں ہے پیمانہِ محفل کا
 جو خود دیئے ہے تو میں ہوں خیمہ زہِ محل کا

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

[illegible]

بامیدِ نگاہِ خاص ہوں گلِ کشِ حسرت مبادا ہوں غافلِ غیرِ تغافلِ لطفِ عام اس کا
 لڑائی گروہِ بزمِ میکشی میں قمر و شفقت کو بھرے پیمانہ صد زندگی، ایک جامِ اس کا
 اسد سو دے سر سبزی میں ہے تسلیمِ رنگیں تر
 کہ کشتِ خشک اس کا اربے پر ڈا خرام اس کا

۱۱ یاد روزے کہ نفس در گروہِ یارب تھا نالہ دل بگردا منِ قطعِ شب تھا
 بتیغِ کدہِ فرصتِ آرایشِ وصل دلِ شبِ آئینہ دارِ پیشِ کوکب تھا
 جو ہر کس پر افتائی نیز نگِ خیال حسنِ آئینہ و آئینہ چمنِ مشرب تھا
 پردہ در دلِ آئینہ صد رنگِ نشاط بنجیہ زخمِ جگر خندہ زیر لب تھا
 بتمنا کدہِ حسرتِ ذوقِ دیدار دیدہ گو خون ہو تماشا چمنِ مطلب تھا
 نالہ حاصلِ اندیشہ کہ جوں کشتِ سپند دلِ ناسو خندہ آتش کدہِ صد تب تھا

(اسد) افسردگی آوارہ کفر و دیں ہے

یاد روزے کہ نفس در گروہِ یارب تھا

۱۲ شب کہ دل زخمی عرضِ دُجھاں تیر آیا نالہ بر خود غافلِ شوخیِ تاثیر آیا
 وسعتِ جیبِ جنونِ پیشِ دلِ مت پوچھ محلِ دشتِ بدوشِ دمِ نچیر آیا
 ہے گرفتاریِ نیز نگِ تماشا، ہستی بالِ طاووس سے دلِ پاپے بر زنجیر آیا
 دیدِ حیرت کشِ دُخو ریشہِ چراغانِ خیال

10

امام حسن و امام حسین علیهما السلام

وہی ہے جس نے ان کو

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطاهرين الطيبين الطاهرين
البررة البررة البررة
البررة البررة البررة

...

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

اسد بہر جاسن نے طبعِ باغ تازہ ڈالی ہے

مجھے رنگ بہار ایجاوی بیدل پسند آیا

۱۰

خود آرا و حشمتِ چشمِ پری شب وہ بدو تھا
کے موم آئینہ تماشائی کو قیودِ بازو تھا
نیشہ بینی خوابِ لودہ شرکاں نشترِ زنبور
خود آرائی سے آئینہ طلسمِ مومِ جادو تھا
نہیں ہے باز گشتِ سبکدہا بجز جانبِ دریا
حاصلِ دیدہ گریاں کو آبِ فتنہ در جو تھا
رہا نظارہ وقت بے نقابِ ہما بخود لڑاں
سرشکِ آگینِ خروش سے دستِ از جہاں شستہ بردو تھا
غمِ مجنوںِ عزادارانِ لیلِ کاپرستش گر
نجمِ رنگِ سیاہ از حلقہ کائے چشمِ آہو تھا
رکھا غفلتِ دور افتادہ ذوقِ فنا ورنہ
اشارتِ فہم کو ہر ناخنِ بریدہ ابرو تھا

اسد خاکِ درِ میخانہا بر فرقِ پاشیدن

خوشا روزے کہ آبِ ازسا غرمے تابزا نو تھا

۱۱

دویدن کے کیمیں جوں ریشہ زیرِ ریزیں پایا
برگرد و سرمہ اندازِ نگاہِ شرمِ مگیں پایا
اگی اک پنبہ روزن سے بھی چشمِ سفید آخر
حیا کو انتظارِ جلوہ ریزی کے کیمیں پایا
اگے چشمِ سفید از پنبہ روزن نکلا ہے
نضر کو چشمہ آبِ بقا سے تزیں پایا
محسرت گاہِ نازِ کشتہ تباں بخشی خواباں
خیالِ شوخی خواباں کو راحتِ آفریں پایا
پریشانی سے مغرِ ہر ہوا ہے پنبہ باش
مگر دستے بہر دامنِ نگاہِ واپس پایا
نفسِ سحیرت پرستِ طرزِ ناگیرائیِ شرکاں
اسد کو پچتا ب طبعِ برق آہنگ مسکن ہے

الذین آمنوا

الذين آمنوا

الذين آمنوا

الذين آمنوا

الذين آمنوا

الذين آمنوا

الذين آمنوا

الذين آمنوا

الذين آمنوا

Handwritten text in Persian/Arabic script, likely a religious or philosophical treatise. The text is dense and covers most of the page, with some lines being more prominent than others. The script is cursive and characteristic of the 17th or 18th century.

و حشتِ خوابِ عدمِ شورِ تماشا ہے اسد
عزیزہ جو ہر نہیں ایسے نصیر کا

جنوں کرم انتظار و نالہ بیتابی کند آیا
عدم ہے خیر خواہ جلوہ کو زندانِ بیتابی
سویدا تاجِ لب زنجیری دو دِ پسند آیا
بر استقبالِ مثالِ زماہ اخترِ فشانِ شوخی
خوارم نازِ برقِ حاصلِ سعی پسند آیا
تغافلِ بدگمانی ہا نظرِ بر سخت جانیہا
تماشا کشورِ آئینہ میں آئینہ بند آیا
فضاے خندہ گل تنگ و ذوقِ عیش بے پروا
نگاہِ بیجا ب تاز کو بیم گزند آیا
فراغتگاہِ آنخوش و دایرِ دل پسند آیا
بجراحتِ تحفہ الماس از منان دیدنی و خوش
مبارک باد اسدِ بخوارِ جانِ درموند آیا

شمارِ شبِ مرغوبِ بہت مشکل پسند آیا
بفیضِ بیدلی نو میدی جاوید آساں تر
تماشا بیک کف بردنِ صد دل پسند آیا
کتابش کو ہمارا عقدہ مشکل پسند آیا
کہ اندازِ بخونِ غلطیدنِ بسمل پسند آیا
خوارم نازِ بے پروائی قاتل پسند آیا
برنگِ لالہ جامِ بادہ پر محسوس پسند آیا
ہوئی جس کو بہارِ فرصتِ بہتی سے آگاہی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

یا علی المرتضیٰ علیہ وعلیٰ اولادہ الصلوٰۃ والسلام

یا حسن بسم اللہ الرحمن الرحیم یا حسین

ابوالمعالی میرزا عبد القادر بیدل رضی اللہ عنہ

نقش فریادی ہے کس کی شوخی تحریر کا
آتشیں پاہوں گداز و حشت زندان نہ پوچھ
شوخی نیرنگ صید و حشت طاؤس ہے
لذت ایجاد ناز افسونِ عرض فوقِ قتل
کا و کا و سخت جانہاں تنہائی نہ پوچھ
خشتِ پشتِ دستِ عجز و قالبِ آغوشِ دل
کاغذی ہے پیر بن ہر سپیکر تصویر کا
موسے آتش دید ہے ہر حلتہ یانِ نیر کا
دامِ سبزے میں ہے پروانِ چین تسخیر کا
نعلِ در آتش ہے تیغِ یار سے نچر کا
صبح کرنا شام کا لڑنے ہے جو شیر کا
پڑہو اے یل ہے پیمانہ کس قعر کا؟

بیاضِ غالب

مرزا اسد اللہ خاں غالب
کے دیوان کی روایتِ اولیں، محسنِ کاغذ

۱۲۳۱
۶۱۸۱۶

میں مرتب کی ہوئی غالب کی اپنی بیاض پر مبنی ہے

[۱۹۶۶۶۶۶۶]

ج آج برعزت کرمی
ج آج برعزت کرمی
ج آج برعزت کرمی
ج آج برعزت کرمی

[۱۹۶۶۶۶۶۶]

سورجی

سورجی
سورجی
سورجی
سورجی

سورجی
سورجی
سورجی
سورجی

سورجی
سورجی
سورجی
سورجی

(۱۱)

سورجی
سورجی
سورجی
سورجی

(۱۰)

(۲)

بیلی، بہو اعن ال سپد افسوں را زنگ است کہ بتہ درگرہ ہاموا
از بسکہ بعجز می کشد بادر دمن دل در بر ناکہ می طپسد مجنول

(۳)

[درق ۶۱ ب]

اے حسن مخور فریبِ رغنائی یا عشق است و ہزار کار فرمائی یا
آئینہ نمود در آب دارد فاعل چیزے می خواہد این خود آردائی یا

(۴)

ندرت کشیش بکار گاہ تجسیر گہ خواب ز نقش بیا لہ تعبیر
گہ دوز تجر فسوں پردازی بالِ قلش، نگہ بخشیم تصویر

(۵)

این بادہ کہ از مے کدہ حجم آمد پیمانہ عشرتِ دوعالم آمد
بر چہرہ نام خویش دادے کردم یعنی این جا بچشم خواہم آمد

(۶)

گوئی کہ هنوز جستجو خواہی کرد عشق بت دیگر آرزو خواہی کرد
اے عمر چہ می فریبی از طول امل باما کہ وفا کرد کہ قہ خواہی کرد

(۷)

آن را کہ دے بیکسی ہم خانہ است گلزار زمانہ، سبزہ بیگانہ است
یا ہم چو سننے کہ دوستی دشمن دوست رنگ نیز اگر وفا کند دیوانہ است

(۸)

مہر چند جنوں فسرده سامان نبود بدستی و ہوشیاری آسان نبود
گشتند نظر پرست نادانے چند فاعل کہ نظر پرست نادان نبود

(۹)

[درق ۶۲ - الف]

مرد آن کہ بود ہم خود ہر اسان نبود در بند طلسم نفع و نقصان نبود
ہمواردی دمن را، تفاضل شرط است اے مدعیان، کہ عیم نادان نبود

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[جوابیہ - ۱۰۰ - ۱۰۱]

(61)

میں نے اس کو دیکھا، وہ میری طرف سے آ رہا تھا۔
 اس نے میری طرف سے آ رہا تھا۔

(v)

منہ سے نکلتی ہوئی آواز: ہمارے ہر فرد کی زندگی

روشن ہوئی یہ بات دم نزع کہ آخر فانوس کئی بہر چرخ سحری ہے
 پیچ آئے ہیں غالب رہ اقلیم عدم سے
 یہ تیسری حال ، لباس سفری ہے

[غزل نمبر ۲۱، تعداد اشعار ۵]

(۱۵)

[ورق ۵۸ - الف]

روتا ہوں بسکہ درہو بس آرمیدگی جوں گوہر اشک کو ہے فراموش چکیدگی
 بر خاک اذقنادگی کشتگان عشق ہے سجدہ پاس ، یہ منہ بدل رسیدگی
 انسان نیاز مند ازل ہے کہ جوں کمان مطلب ہے ربط سے رگ دپے کی خمیدگی
 ہے سبیل ادا ہے چمن عارضان بہار گلشن کو رنگ گل سے ہے درخوں طمیدگی
 دیکھا نہیں ہے ہم نے بہ عشق تباہ اسد
 غیر از شکستہ حالی و حسرت کشیدگی

[غزل نمبر ۲۲، تعداد اشعار ۵]

(۱۶)

[ورق ۵۷ - الف]

وہ نہا کر آپ گل سے ، سایہ گل کے تلے بال کس گرمی سے سکھاتا تھا سنبیل کے تلے
 کثرت جوش سبیدائے مہنیں تل کی جگہ خال کب مشاطہ دے سکتی ہے کاکل کے تلے
 بسکہ خراباں باغ کو دیتے ہیں وقت شگفتہ بال اوگ جاتا ہے شیشے کا رگ گل کے تلے
 ہے پرافشان دن طمیدن با تکلیف پرس ورنہ صد گلزار ہے یک بال لبیل کے تلے
 ہے بہ مقصد بدونی ہے ، خنجر سے لے اسد
 جادۂ منزل ہے خط ساعیہ ل کے تلے

[غزل نمبر ۲۳، تعداد اشعار ۵]

(۱۷)

[ورق ۵۹ - ایف]

پرست اور رون دل گوہر دریا سے شاہی ہے وگر نہ خاتم دست سیماں ، فلس ماہی ہے
 سخت تار یک طبعوں کا ہے ظہار کثافت کا کہ رنگ خامہ فولاد مانا سے سیاہی ہے
 خمیدن نقشہ سے میں ہے شرم زشت اعمالی دباغ زہد میں آخر غرور ہے گناہی ہے
 نہیں ہے خالی آرائش سے بے سامانی عاشق شکستہ حال ، انداز آفرین کج کلاہی ہے

بہنگام تصور ساغر زانو سے پیتا ہوں نے کیفیت خمیازہ ہائے صبح آغوشاں
 نشانِ روشنی دل نہاں ہے تیرے بختوں کا نہیں محسوس دوو شعلِ بزمِ سیہ پوشاں
 پریشانی اسد در پردہ ہے سامانِ جمعیت
 کہ ہے آبارِ صحرا بزمِ خانہ بردوشاں

[غزل نمبر ۱۲۴- تعداد اشعار ۵]

(۱۰)

[درق ۲۳- الف]

نہیں ہے بے سبب قطرے کو شکیں گہراں فردن گرد ہے حسرتِ آبِ بروے کارِ آوردن
 مہرِ نو سے ہے بہرِ زنِ دامنِ واژگونی بانہا نہیں ممکن بچلاں ہائے گردِ دلِ فصلِ پے بردن
 خمارِ ضبط سے بھی، نشہِ اظہار پیدا ہے تراوشِ شیرہ انگور کی ہے عنایتِ افسردن
 خراب آبادِ غربت میں عبتِ افسوسِ یرانی گل از شاخِ دور افتادہ ہے نزدیکِ پیرمزدن
 فغانِ وادہ سے حاصلِ بجزِ دردِ سیرِ یاراں خوشائے غفلتِ گاہاں نفسِ دردِ بدین و مردن
 دیرینا بستنِ رختِ سفر سے ہر کے میں غافل رہا پا پاں حسرتِ ہائے فرشِ بزمِ گستردن

[درق ۲۳ ب] اسد ہے طبعِ مجبورِ قسمتِ آفرینی ہا

فغانِ بے اختیارِی و فریادِ زو خوردن

[غزل نمبر ۱۲۵- تعداد اشعار ۷]

(۱۱)

[درق ۲۳- ب]

سازشِ صلحِ تباں میں ہے نہاںِ جنگِ بیدن فتنہ و جنگ ہیں جوں تیر و کماںِ فہیدن
 بیکہ شرمندہٴ بد سے خوشِ مگردیاں ہے مہبتِ گل کو ہے غنچے میں نفسِ زویدن
 ہے فروغِ رخِ انس و خیمۂ خواب سے شعلہٴ شمعِ پرافشانِ بجزدِ لرزیدن
 گلشنِ زخمِ کھلاتا ہے جبکہ میں پیکاں گردِ غنچہ ہے، سامانِ چینِ بایسدن

چمنِ دہر میں ہوں سبزہٴ بیگانہ اسد

وائے اسے بے خودی و تمہتِ آرمیدن

[غزل نمبر ۱۲۶- تعداد اشعار ۵]

(۱۲)

[درق ۳۷- ب]

کرے ہے دہرواں سے خضرِ راہِ عشقِ جلاوی ہوا ہے موجِ ریگِ رواںِ شمشیرِ فولاوی

16)

(✓)

7)

لہذا، چھپائی

بوسہ لب سے ملی، طبع کو کیفیتِ خال
 مے کشیدن سے مجھے، نشہ تریاک چڑھا
 میں جو گردوں کو میزبانِ طبیعت تو لا
 تھا یہ کم وزن، کہ ہم شگب کفِ خاک چڑھا
 اسے اسد و اشدن عقدہ غم گر چاہے
 حضرت زلف میں جوں شانہ، دل چاک چڑھا

[غزل نمبر ۳۳ - تعداد اشعار ۵]

(۴)

[ورق ۱۱ - ب]

خط جو رخ پر جانشینِ ہالہ مہ ہو گیا
 حلقہ گیسو کھلا دورِ خطِ رخسار پر
 ہالہ دودِ شعلہ جوالہ مہ ہو گیا
 ہالہ دیکھ، بے گردِ ہالہ مہ ہو گیا
 شب کی مست بیدنِ تناب تھا وہ جامہ زیب
 پارہ چاک کتیاں پر کالہ مہ ہو گیا
 شب کہ وہ گلِ باغ میں تھا جلوہ سرا
 داغ مہ جو شمعِ چمن سے لالہ مہ ہو گیا

[غزل نمبر ۴۴ - تعداد اشعار ۴]

(۵)

[ورق ۱۲ - ب]

دلِ قیاب کہ سینے میں دم چند رہا
 زندگی کے ہونے ناگہ نفس چند تمام
 بدہم چند، گرفتارِ غم چند رہا
 لا جرم توڑ کے عاجز، قلم چند رہا
 افسانہ زربہ نقصان ہے کہ آخر قاروں
 زیرِ بارِ غم دامن و درہم چند رہا
 عمر بھر ہوش نہ یک جا ہوتے میرے کہ اسد
 میں پرستندہ روئے صنم چند رہا

[غزل نمبر ۴۴ - تعداد اشعار ۵]

(۶)

[ورق ۱۲ - ب]

جگر سے ٹوٹی ہوئی ہو گئی سناں پیدا
 بسانِ سبزہ رگ خواب ہے زبانی ایجاد
 دہانِ رخسار میں آخر ہوئی زباں پیدا
 کرے ہے خامشی احوال بے خوداں ایجاد

لے صرف مطلعِ اعظم الدولہ سرور کے تذکرہ عمدۂ فقیر میں موجود ہے۔ غزل کے باقی اشعار کسی نسخے میں نہیں ملتے۔

- * ۶۔ گوئی کہ ہنوز جستجو خواہی کرد
- * ۷۔ آں را کہ دے بیکیسی ہم خانہ است
- * ۸۔ ہر چند جنوں قسروہ ساماں بنود
- * ۹۔ مرد آں کہ یو ہم خود ہر اسان نبود
- * ۱۰۔ پیماہ بزم عیش ماگویش خود است
- ۱۱۔ شاہیم و جنون ما ز تمکین و تشنگ
- * ۱۲۔ انگور، کز دست انجن پردازی
- * ۱۳۔ گفت کہ اسد گفت دل اشفتہ من

(م) رباعیات اردو:

- ۱۔ ہر چند کہ دوستی میں کامل ہونا
- ۲۔ بعد از اتمام بزم عید اطفال
- ۳۔ شب زلف و رخ عرق نشاں کا غم تھا
- ۴۔ دل تھا کہ جو حیاں درد تہید ہی
- ۵۔ سامان ہزار جستجو یعنی دل
- ۶۔ اے کاش تباں کا خیر سید شگاف
- ۷۔ اے کثرت فہم بے شمار اندیشہ
- ۸۔ بے گویہ کمال تہ جبینی ہے مجھے
- ۹۔ گر جو ہر امتیاز ہوتا ہم میں
- ۱۰۔ ہے خلق حد قماش رطنے کے لیے
- * ۱۱۔ گھنٹی شہر اہتمام بستر ہے آج

(ن) مرزا غالب کی ۹ غیر مطبوعہ غزلیں اور ۳ رباعیاں

[دوق ۷۔ الف]

(۱)

فروغ پیدنی ہے فرش، بزم عیش گستر کا
دینا، گردش آموزہ فلک ہے دور ساغر کا

- (۲۰۹) - ہستی بذوق غفلت ساقی ہلاک ہے (۵)
- (۲۱۰) - حسیں ہے پروا خریدار متاع جلود ہے (۵)
- (۲۱۱) - خود فروشی ہائے ہستی بسکد جاے خندہ ہے (۶)
- (۲۱۲) - شوخی منہ اب جولاں آبیا رنغمہ ہے (۷)
- (۲۱۳) - نشہ مے بے چمن، دود چربا رنغمہ ہے (۷)
- (۲۱۴) - عبارت بکاء تجھ سے گریہی بازار بستر ہے (۷)
- (۲۱۵) - خطر ہے رشتہ الفت رگ گردن نہ ہو جاوے (۵)
- (۲۱۶) * سمجھاؤ اسے یہ وضع چھوڑے (۹) اضافہ پرناشیہ ورق ۵۲ ب
- (۲۱۷) - نوئے خفتہ اُلفت اگر بیدار ہو جاوے (۷)
- (۲۱۸) - دل بیمار از خود رفتہ تصویر نہالی ہے (۶)
- (۲۱۹) - شبنم یہ گل لالہ نہ خالی زاد ہے (۸)
- (۲۲۰) - زلف سیہ افغن نظر بد قلمی ہے (۵)
- (۲۲۱) * اس قامت غن کی جہاں جلود گری ہے (۵)
- (۲۲۲) - تا چند نفس غفلت ہستی سے برآوے (۹)
- (۲۲۳) - تیر ہے گریباں گیر ذوق جلود پیرائی (۱۱)
- (۲۲۴) - غم و عشرت قدم بوس دل تسلیم آئیں ہے (۹)
- (۲۲۵) - محو آرا امیدگی سامان بیت بانی کرے (۱۵)
- (۲۲۶) - اے خوشا وقتے کو ساقی یک خم تماں واکرے (۷)
- (۲۲۷) - چاک کی خواہش اگر وحشت بے رانی کرے (۵)
- (۲۲۸) - بر نقب ظاہری رنگ کمال طبع پنہاں ہے (۶)
- (۲۲۹) - جہاں زندانِ محبت ماں دلہا سے پریشاں ہے (۶)
- (۲۳۰) - کیا تنگ ہم ستم زدگان کا جہان ہے (۷) اضافہ بد حاشیہ ورق ۵۵ ب
- (۲۳۱) - ہجوم نالہ حیرت عاجز عرض یک افشاں ہے (۷)
- (۲۳۲) - تغافل مشربی سے ناتما می بسکد پیدا ہے (۶)
- (۲۳۳) - اثر سوز محبت کا قیامت بے مہا ہے (۶)
- (۲۳۴) - بہرزم سے پرستی حیرت بھینک بے جا ہے (۷)

۶۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰
۶۰۱	۱۰۱	۱۰۱	۱۰۱
۶۰۲	۱۰۲	۱۰۲	۱۰۲
۶۰۳	۱۰۳	۱۰۳	۱۰۳
۶۰۴	۱۰۴	۱۰۴	۱۰۴
۶۰۵	۱۰۵	۱۰۵	۱۰۵
۶۰۶	۱۰۶	۱۰۶	۱۰۶
۶۰۷	۱۰۷	۱۰۷	۱۰۷
۶۰۸	۱۰۸	۱۰۸	۱۰۸
۶۰۹	۱۰۹	۱۰۹	۱۰۹
۶۱۰	۱۱۰	۱۱۰	۱۱۰
۶۱۱	۱۱۱	۱۱۱	۱۱۱
۶۱۲	۱۱۲	۱۱۲	۱۱۲
۶۱۳	۱۱۳	۱۱۳	۱۱۳
۶۱۴	۱۱۴	۱۱۴	۱۱۴
۶۱۵	۱۱۵	۱۱۵	۱۱۵
۶۱۶	۱۱۶	۱۱۶	۱۱۶
۶۱۷	۱۱۷	۱۱۷	۱۱۷
۶۱۸	۱۱۸	۱۱۸	۱۱۸
۶۱۹	۱۱۹	۱۱۹	۱۱۹
۶۲۰	۱۲۰	۱۲۰	۱۲۰
۶۲۱	۱۲۱	۱۲۱	۱۲۱
۶۲۲	۱۲۲	۱۲۲	۱۲۲
۶۲۳	۱۲۳	۱۲۳	۱۲۳
۶۲۴	۱۲۴	۱۲۴	۱۲۴
۶۲۵	۱۲۵	۱۲۵	۱۲۵
۶۲۶	۱۲۶	۱۲۶	۱۲۶
۶۲۷	۱۲۷	۱۲۷	۱۲۷
۶۲۸	۱۲۸	۱۲۸	۱۲۸
۶۲۹	۱۲۹	۱۲۹	۱۲۹
۶۳۰	۱۳۰	۱۳۰	۱۳۰
۶۳۱	۱۳۱	۱۳۱	۱۳۱
۶۳۲	۱۳۲	۱۳۲	۱۳۲
۶۳۳	۱۳۳	۱۳۳	۱۳۳
۶۳۴	۱۳۴	۱۳۴	۱۳۴
۶۳۵	۱۳۵	۱۳۵	۱۳۵
۶۳۶	۱۳۶	۱۳۶	۱۳۶
۶۳۷	۱۳۷	۱۳۷	۱۳۷
۶۳۸	۱۳۸	۱۳۸	۱۳۸
۶۳۹	۱۳۹	۱۳۹	۱۳۹
۶۴۰	۱۴۰	۱۴۰	۱۴۰
۶۴۱	۱۴۱	۱۴۱	۱۴۱
۶۴۲	۱۴۲	۱۴۲	۱۴۲
۶۴۳	۱۴۳	۱۴۳	۱۴۳
۶۴۴	۱۴۴	۱۴۴	۱۴۴
۶۴۵	۱۴۵	۱۴۵	۱۴۵
۶۴۶	۱۴۶	۱۴۶	۱۴۶
۶۴۷	۱۴۷	۱۴۷	۱۴۷
۶۴۸	۱۴۸	۱۴۸	۱۴۸
۶۴۹	۱۴۹	۱۴۹	۱۴۹
۶۵۰	۱۵۰	۱۵۰	۱۵۰
۶۵۱	۱۵۱	۱۵۱	۱۵۱
۶۵۲	۱۵۲	۱۵۲	۱۵۲
۶۵۳	۱۵۳	۱۵۳	۱۵۳
۶۵۴	۱۵۴	۱۵۴	۱۵۴
۶۵۵	۱۵۵	۱۵۵	۱۵۵
۶۵۶	۱۵۶	۱۵۶	۱۵۶
۶۵۷	۱۵۷	۱۵۷	۱۵۷
۶۵۸	۱۵۸	۱۵۸	۱۵۸
۶۵۹	۱۵۹	۱۵۹	۱۵۹
۶۶۰	۱۶۰	۱۶۰	۱۶۰
۶۶۱	۱۶۱	۱۶۱	۱۶۱
۶۶۲	۱۶۲	۱۶۲	۱۶۲
۶۶۳	۱۶۳	۱۶۳	۱۶۳
۶۶۴	۱۶۴	۱۶۴	۱۶۴
۶۶۵	۱۶۵	۱۶۵	۱۶۵
۶۶۶	۱۶۶	۱۶۶	۱۶۶
۶۶۷	۱۶۷	۱۶۷	۱۶۷
۶۶۸	۱۶۸	۱۶۸	۱۶۸
۶۶۹	۱۶۹	۱۶۹	۱۶۹
۶۷۰	۱۷۰	۱۷۰	۱۷۰
۶۷۱	۱۷۱	۱۷۱	۱۷۱
۶۷۲	۱۷۲	۱۷۲	۱۷۲
۶۷۳	۱۷۳	۱۷۳	۱۷۳
۶۷۴	۱		

- ۱۵۷۔ پھر کچھ اک دل کو بے قرار ہی ہے
(۱۳) اضافہ بر حاشیہ ورق ۲۹ ب
- ۱۵۸۔ جنوں رسوائی وارستگی زنجیر بہتر ہے
(۶)
- ۱۵۹۔ مرثہ پہلے چشم اے جلوۂ ادراک باقی ہے
(۶)
- ۱۶۰۔ خموشیوں میں تماشا ادا نکلتی ہے
(۷)
- ۱۶۱۔ زبکہ مشق تماشا جنوں علامت ہے
(۵)
- ۱۶۲۔ توجہیں رکتی ہے شرم قطرہ سامانی مجھے
(۷)
- ۱۶۳۔ ہم زباں آیا نظر فکر سخن میں تو مجھے
(۵)
- ۱۶۴۔ باعث واماندگی ہے عمر فرصت جو مجھے
(۵)
- ۱۶۵۔ یاد ہے شادی میں عفتِ نالہ یارب مجھے
(۶)
- ۱۶۶۔ کاوش و زحمت پر شیدہ انسو ہے مجھے
(۵)
- ۱۶۷۔ دیکھ تری خورے گرم دل بیتیش رام ہے
(۷)
- ۱۶۸۔ بسکہ سوئے خیال زلف وشتِ ناک ہے
(۷)
- ۱۶۹۔ جس زخم کی ہو سکتی ہر دہریسہ رفو کی
(۷) اضافہ بر حاشیہ ورق ۴۱ ب
- ۱۷۰۔ چشمِ خوباں سے فروشنِ نشہ زار ناز ہے
(۷)
- ۱۷۱۔ بسکہ حیرت سے زپا افتادۂ زہار ہے
(۷)
- ۱۷۲۔ کوہ کے چوں بارِ خاطر، گدھدا ہو جائیے
(۷)
- ۱۷۳۔ کوششِ ہمہ بیتاب تر و دشمنی ہے
(۷)
- ۱۷۴۔ کاشانہ ہستی کہ بر انداختنی ہے
(۵)
- ۱۷۵۔ سامانِ صدمہ زارِ نمکِ دال کیے ہوئے
(۱۳) اضافہ بر حاشیہ ورق ۴۳ ب
- ۱۷۶۔ حکمِ بیانی نہیں اور آرمیدن منع ہے
(۷)
- ۱۷۷۔ چار سو سے عشق میں صاحبِ دو کا فی مفت ہے
(۶)
- ۱۷۸۔ بیانی یا دوست ہم رنگِ تسلی ہے
(۷)
- ۱۷۹۔ گلشن کو تری صحبت از بسکہ خوش آئی ہے
(۵)
- ۱۸۰۔ دیوانہٴ سالماں اے بے سرو سامانی
(۷)
- ۱۸۱۔ نظریہٴ نقص گدایاں کمال ہے ادبی ہے
(۵)
- ۱۸۲۔ دلا، غلط ہے تنائے خاطر افروزی
(۶)

- (۱) جس کے لئے سرخو؟
 (۲) جس کے لئے سرخو؟
 (۳) جس کے لئے سرخو؟
 (۴) جس کے لئے سرخو؟
 (۵) جس کے لئے سرخو؟
 (۶) جس کے لئے سرخو؟
 (۷) جس کے لئے سرخو؟
 (۸) جس کے لئے سرخو؟
 (۹) جس کے لئے سرخو؟
 (۱۰) جس کے لئے سرخو؟

(8)

- [illegible]

- ۱۰۸- مرگ شیریں بولگتی تھی کو کہن کے فکریں (۷)
- ۱۰۹- ہے ترجم آفریں آرایش پیداویاں (۷)
- ۱۱۰- اے فاسا زماشا سرکشت جلتا ہوں میں (۵)
- ۱۱۱- فنادگی میں قدم استوار رکھتے ہیں (۹)
- ۱۱۲- تن بہ بند ہوس درندادہ رکھتے ہیں (۸)
- ۱۱۳- بغفلت عطر گل ہم آگئی جھوڑ ملتے ہیں (۷)
- ۱۱۴- سرشک آشفستہ سر تھا قطرہ زن مرگاں سے جلنے میں (۶)
- ۱۱۵- فزوں کی دوستوں نے حرمیں قاتل ذوق کشتن میں (۶)
- ۱۱۶- غنچہ ناشگفتہ کو دور سے مت دکھا کہ یوں (۶) اضافہ پر حاشیہ ورق ۳۱- الف
- ۱۱۷- خوں در جگہ نہفتہ بہ زردی رسیدہ ہوں (۷)
- ۱۱۸- سوداے عشق سے دم سر د کشیدہ ہوں (۷)
- ۱۱۹- ہوئی ہیں آب شرم کوشش بے جا سے تدبیریں (۷)
- ۱۲۰- بے دماغی، حیلہ جوئی، ترک تنہائی نہیں (۷)
- ۱۲۱- ظاہر اسر پنچہ افتاد گال گیسرا نہیں (۶)
- ۱۲۲- ضبط سے مطلب مجز و راستگی دیگر نہیں (۷)
- ۱۲۳- ود فراق اور وہ وصال کہاں (۹) اضافہ پر حاشیہ ورق ۳۲ ب
- ۱۲۴- ضمان جادو رویا ندن ہے خط جام سے نوشتاں (۵) *
- ۱۲۵- نہیں ہے بے سبب قطرے کوشک گوہر افسردن (۷) *
- ۱۲۶- دیکھیے مت چشم کم سے سے ضبط افسردگان (۵)
- ۱۲۷- سازش صلح بتاں میں ہے نہاں جلیدن (۵) *
- ۱۲۸- صاف مے اند بکہ عکس گل سے گلزار چین (۷)
- (۹)
- ۱۲۹- منقار سے دکھتا ہوں بہم چاک قفس کو (۵)
- ۱۳۰- اگر وہ آفت نظارہ جلوہ گستر ہو (۵)
- ۱۳۱- وادستاس سے ہیں کہ محبت ہی کیوں نہ ہو (۱۰) اضافہ پر حاشیہ ورق ۳۲ ب
- ۱۳۲- بیدار و سرسبز آفت فرو نہو (۷)

(۷) متبذون آید و از بندگی آزاد گردد - ۷۰۱-
 (۷) متبذور گردد و از بندگی آزاد گردد - ۸۰۱-
 (۷) متبذور گردد و از بندگی آزاد گردد - ۹۰۱-
 (۶) متبذور گردد و از بندگی آزاد گردد - ۱۰۰۱-
 (۷) متبذور گردد و از بندگی آزاد گردد - ۱۰۰۱-
 (۶) (۷)

(۸) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۶) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۸) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۶) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۸) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۷) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۷) له و یسیر - ۱۰۱-

(۷) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۵) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۶) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۵) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۷) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۷) له و یسیر - ۱۰۱-

(۶) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۵) له و یسیر - ۱۰۱-

(۵) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۵) له و یسیر - ۱۰۱-
 (۸) له و یسیر - ۱۰۱-

(۸) له و یسیر - ۱۰۱-

- (۷۷) - بیکہ مائل ہے وہ رشکِ مہتاب آئینہ پر
- (۷۸) - زنداں کا خبیال چشمِ تر کہ
- (۷۹) - بنیشِ بسی ضبطِ جنوں نو بہار تہ
- (۸۰) - فسونِ یکِ دل ہے لذتِ بیدا و دشمن پر
- (۸۱) - صفائے حیرت آئینہ ہے سامانِ رنگِ آخر
- (۸۲) - دیباہِ دل نے بے ہوشی میں درماں کا فریبِ آخر
- (ف)
- (۸۳) - حسنِ خود آرا کو ہے مشقِ تلافی ہنوز
- (۸۴) - چاکِ گریباں کو ہے ربطِ تامل ہنوز
- (۸۵) - بیگانہٗ وفا ہے ہوائے چین ہنوز
- (۸۶) - میں ہوں سراپِ یکِ پیشِ آموختن ہنوز
- (۸۷) - داغِ اطفال ہے دیوانہٗ بکسار ہنوز
- (۸۸) - نہ بندھا تھا یہ عدمِ نقشِ دلِ مودِ ہنوز
- (۸۹) - کو بیابانِ تمنا و کجا جولاںِ عجز
- (س)
- (۹۰) - حاصلِ دستِ بستی ہے کو تہیِ عمر و بس
- (۹۱) - دشتِ الفت میں ہے خاکِ کشتِ گالِ مجبوس و بس
- (۹۲) - کرتا ہے یادِ بتِ رنگیں دلِ مایوس
- (ش)
- (۹۳) - ز جوشِ اعتدالِ فصلِ دیکھیں بہارِ آتش
- (۹۴) - باقلیمِ سخن ہے گردِ اندرِ روزِ سوادِ آتش
- (ع)
- (۹۵) - جادۂ ردِ خور کو وقتِ شام ہے تارِ شعاع
- (۹۶) - رخِ نگاہ سے ہے سوزِ جادو دانیِ شمع
- (د)
- (۹۷) - عشاقِ اشکِ چشم سے دھڑکیں ہزارِ داغ

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۱)

(۱) سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۲)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۳)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۴)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۵)

(۵)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۶)

(۲)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۷)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۸)

(۳)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۹)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۱۰)

(۴)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۱۱)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۱۲)

(۱)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۱۳)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۱۴)

(۲)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۱۵)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۱۶)

(۳)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۱۷)

سید شریعتی استیلا - ۴۸

(۱۸)

- ۲۴۔ کیا کس شمع نے ناز از سر تکلیں نشستن کا (۵)
- ۲۴۔ عبادت سے زبیں ٹوٹا ہے دل یارانِ غمگین کا (۷)
- ۲۵۔ بہارِ رنگِ خونِ گل ہے سامانِ آشکِ باری کا (۷)
- ۲۶۔ دردِ اسمِ حق سے دیدارِ صم حاصل ہوا (۶)
- ۲۷۔ قطرۂ مے بسکہ حیرت سے نفس پرور ہوا (۷)
- ۲۸۔ وحشی بن صیاد نے ہمِ رم خوردوں کو کیا رام کیا (۵)
- ۲۹۔ گر نہ احوالِ شبِ فرقت بیاں ہو جائے گا (۶)
- ۳۰۔ تنگِ نظروں کا مرتبہ جہد سے برتر نہیں ہوتا (۷) *
- ۳۱۔ لبِ خشک و تشنگیِ مردگان کا (۶)
- ۳۲۔ ہے تنگ ز واماندہ شدنِ حوصلہ پا (۵)
- ۳۲۔ وہ فلکِ رتبہ کہ بر تو سن چالاک چڑھا (۵) *
- ۳۳۔ شب کہ ذوقِ گفتگو سے تیرے دل بیتاب تھا (۶)
- ۳۵۔ نالہٴ دل میں شبِ اندازِ اثرِ نایاب تھا (۶)
- ۳۶۔ شب کہ وہ مجلسِ سرورِ خلوتِ ناموس تھا (۵)
- ۳۷۔ شبِ اخترِ مدحِ عیش نے محلِ باندھا (۹)
- ۳۸۔ مرضِ نیازِ عشق کے قابل نہیں رہا (۷)
- ۳۹۔ خلوتِ آیلہٴ پائیں ہے جولاں میرا (۱۰)
- ۴۰۔ یہ مہرِ نامہ جو بوسہ گلِ پیام رہا (۶)
- ۴۱۔ خطِ جو رنج پر جانِ نشینِ لالہٴ مہر ہو گیا (۴) *
- ۴۲۔ بسکہ عاجزِ نارِ سانی سے بکو تر ہو گیا (۶)
- ۴۳۔ یک گام بے خودی سے ٹوئیں بہارِ صحر (۶)
- ۴۴۔ دل بیتاب کہ سینے میں دم چند رہا (۵) *
- ۴۵۔ جگر سے ٹوٹی ہوئی مہنگی سناں پیدا (۵) *
- ۴۶۔ اُف نہ کی، گو سوزِ غم سے بے حجابِ جل گیا (۶)
- ۴۷۔ نہاں کیفیتِ مے میں ہے سامانِ حجابِ ادس کا (۵) *
- ۴۸۔ زبیں بے نازِ پروازِ غرورِ نشہ بھبا (۵) *

اشعار	غزلیات	ردیف
۳۱۶	۵۰	الف
۱۲	۲	ب
۱۱	۲	ت
۱۳	۲	ث
۱۴	۲	ج
۱۴	۲	چ
۵	۱	ح
۲۸	۴	د
۴۴	۷	ر
۴۴	۷	ز
۱۶	۳	س
۱۴	۲	ش
۱۱	۲	ع
۱۱	۲	غ
۱۱	۲	ف
۵	۱	ک
۹	۱	گ
۲۲	۵	ل
۳۵	۵	م
۱۷۹	۲۶	ن
۵۱	۷	و
۵۰	۸	د
۷۲۳	۱۱۰	ی
۱۶۵۴	۲۵۳	۲۳ میزان

[illegible][illegible]

[جانبی تہمتیں۔ جن کا شمار تہمتوں میں کیا جاتا ہے۔ اور جس سے تہمت (۲۰۴) جہاں

[۱۹۶۱] تیرہ سالہ شاہزادہ تین سالہ شہزادی اور ایک بیٹی [۱۹۶۱] تیرہ سالہ شاہزادہ تین سالہ شہزادی اور ایک بیٹی

[حاشیہ برقی نمبر - تیسرا شمارہ - آخر ستمبر ۱۹۴۷ء]

جسے زیادہ جگہ ملتی ہے اس کے لیے ہمیں ایک نیا طریقہ تلاش کرنا پڑے گا۔

(۱۸۲) غور!

(۱) (۲) (۳) (۴) (۵) (۶) (۷) (۸) (۹) (۱۰) (۱۱) (۱۲) (۱۳) (۱۴) (۱۵) (۱۶) (۱۷) (۱۸) (۱۹) (۲۰) (۲۱) (۲۲) (۲۳) (۲۴) (۲۵) (۲۶) (۲۷) (۲۸) (۲۹) (۳۰) (۳۱) (۳۲) (۳۳) (۳۴) (۳۵) (۳۶) (۳۷) (۳۸) (۳۹) (۴۰) (۴۱) (۴۲) (۴۳) (۴۴) (۴۵) (۴۶) (۴۷) (۴۸) (۴۹) (۵۰) (۵۱) (۵۲) (۵۳) (۵۴) (۵۵) (۵۶) (۵۷) (۵۸) (۵۹) (۶۰) (۶۱) (۶۲) (۶۳) (۶۴) (۶۵) (۶۶) (۶۷) (۶۸) (۶۹) (۷۰) (۷۱) (۷۲) (۷۳) (۷۴) (۷۵) (۷۶) (۷۷) (۷۸) (۷۹) (۸۰) (۸۱) (۸۲) (۸۳) (۸۴) (۸۵) (۸۶) (۸۷) (۸۸) (۸۹) (۹۰) (۹۱) (۹۲) (۹۳) (۹۴) (۹۵) (۹۶) (۹۷) (۹۸) (۹۹) (۱۰۰) (۱۰۱) (۱۰۲) (۱۰۳) (۱۰۴) (۱۰۵) (۱۰۶) (۱۰۷) (۱۰۸) (۱۰۹) (۱۱۰) (۱۱۱) (۱۱۲) (۱۱۳) (۱۱۴) (۱۱۵) (۱۱۶) (۱۱۷) (۱۱۸) (۱۱۹) (۱۲۰) (۱۲۱) (۱۲۲) (۱۲۳) (۱۲۴) (۱۲۵) (۱۲۶) (۱۲۷) (۱۲۸) (۱۲۹) (۱۳۰) (۱۳۱) (۱۳۲) (۱۳۳) (۱۳۴) (۱۳۵) (۱۳۶) (۱۳۷) (۱۳۸) (۱۳۹) (۱۴۰) (۱۴۱) (۱۴۲) (۱۴۳) (۱۴۴) (۱۴۵) (۱۴۶) (۱۴۷) (۱۴۸) (۱۴۹) (۱۵۰) (۱۵۱) (۱۵۲) (۱۵۳) (۱۵۴) (۱۵۵) (۱۵۶) (۱۵۷) (۱۵۸) (۱۵۹) (۱۶۰) (۱۶۱) (۱۶۲) (۱۶۳) (۱۶۴) (۱۶۵) (۱۶۶) (۱۶۷) (۱۶۸) (۱۶۹) (۱۷۰) (۱۷۱) (۱۷۲) (۱۷۳) (۱۷۴) (۱۷۵) (۱۷۶) (۱۷۷) (۱۷۸) (۱۷۹) (۱۸۰) (۱۸۱) (۱۸۲) (۱۸۳) (۱۸۴) (۱۸۵) (۱۸۶) (۱۸۷) (۱۸۸) (۱۸۹) (۱۹۰) (۱۹۱) (۱۹۲) (۱۹۳) (۱۹۴) (۱۹۵) (۱۹۶) (۱۹۷) (۱۹۸) (۱۹۹) (۲۰۰) (۲۰۱) (۲۰۲) (۲۰۳) (۲۰۴) (۲۰۵) (۲۰۶) (۲۰۷) (۲۰۸) (۲۰۹) (۲۱۰) (۲۱۱) (۲۱۲) (۲۱۳) (۲۱۴) (۲۱۵) (۲۱۶) (۲۱۷) (۲۱۸) (۲۱۹) (۲۲۰) (۲۲۱) (۲۲۲) (۲۲۳) (۲۲۴) (۲۲۵) (۲۲۶) (۲۲۷) (۲۲۸) (۲۲۹) (۲۳۰) (۲۳۱) (۲۳۲) (۲۳۳) (۲۳۴) (۲۳۵) (۲۳۶) (۲۳۷) (۲۳۸) (۲۳۹) (۲۴۰) (۲۴۱) (۲۴۲) (۲۴۳) (۲۴۴) (۲۴۵) (۲۴۶) (۲۴۷) (۲۴۸) (۲۴۹) (۲۵۰) (۲۵۱) (۲۵۲) (۲۵۳) (۲۵۴) (۲۵۵) (۲۵۶) (۲۵۷) (۲۵۸) (۲۵۹) (۲۶۰) (۲۶۱) (۲۶۲) (۲۶۳) (۲۶۴) (۲۶۵) (۲۶۶) (۲۶۷) (۲۶۸) (۲۶۹) (۲۷۰) (۲۷۱) (۲۷۲) (۲۷۳) (۲۷۴) (۲۷۵) (۲۷۶) (۲۷۷) (۲۷۸) (۲۷۹) (۲۸۰) (۲۸۱) (۲۸۲) (۲۸۳) (۲۸۴) (۲۸۵) (۲۸۶) (۲۸۷) (۲۸۸) (۲۸۹) (۲۹۰) (۲۹۱) (۲۹۲) (۲۹۳) (۲۹۴) (۲۹۵) (۲۹۶) (۲۹۷) (۲۹۸) (۲۹۹) (۳۰۰) (۳۰۱) (۳۰۲) (۳۰۳) (۳۰۴) (۳۰۵) (۳۰۶) (۳۰۷) (۳۰۸) (۳۰۹) (۳۱۰) (۳۱۱) (۳۱۲) (۳۱۳) (۳۱۴) (۳۱۵) (۳۱۶) (۳۱۷) (۳۱۸) (۳۱۹) (۳۲۰) (۳۲۱) (۳۲۲) (۳۲۳) (۳۲۴) (۳۲۵) (۳۲۶) (۳۲۷) (۳۲۸) (۳۲۹) (۳۳۰) (۳۳۱) (۳۳۲) (۳۳۳) (۳۳۴) (۳۳۵) (۳۳۶) (۳۳۷) (۳۳۸) (۳۳۹) (۳۴۰) (۳۴۱) (۳۴۲) (۳۴۳) (۳۴۴) (۳۴۵) (۳۴۶) (۳۴۷) (۳۴۸) (۳۴۹) (۳۵۰) (۳۵۱) (۳۵۲) (۳۵۳) (۳۵۴) (۳۵۵) (۳۵۶) (۳۵۷) (۳۵۸) (۳۵۹) (۳۶۰) (۳۶۱) (۳۶۲) (۳۶۳) (۳۶۴) (۳۶۵) (۳۶۶) (۳۶۷) (۳۶۸) (۳۶۹) (۳۷۰) (۳۷۱) (۳۷۲) (۳۷۳) (۳۷۴) (۳۷۵) (۳۷۶) (۳۷۷) (۳۷۸) (۳۷۹) (۳۸۰) (۳۸۱) (۳۸۲) (۳۸۳) (۳۸۴) (۳۸۵) (۳۸۶) (۳۸۷) (۳۸۸) (۳۸۹) (۳۹۰) (۳۹۱) (۳۹۲) (۳۹۳) (۳۹۴) (۳۹۵) (۳۹۶) (۳۹۷) (۳۹۸) (۳۹۹) (۴۰۰) (۴۰۱) (۴۰۲) (۴۰۳) (۴۰۴) (۴۰۵) (۴۰۶) (۴۰۷) (۴۰۸) (۴۰۹) (۴۱۰) (۴۱۱) (۴۱۲) (۴۱۳) (۴۱۴) (۴۱۵) (۴۱۶) (۴۱۷) (۴۱۸) (۴۱۹) (۴۲۰) (۴۲۱) (۴۲۲) (۴۲۳) (۴۲۴) (۴۲۵) (۴۲۶) (۴۲۷) (۴۲۸) (۴۲۹) (۴۳۰) (۴۳۱) (۴۳۲) (۴۳۳) (۴۳۴) (۴۳۵) (۴۳۶) (۴۳۷) (۴۳۸) (۴۳۹) (۴۴۰) (۴۴۱) (۴۴۲) (۴۴۳) (۴۴۴) (۴۴۵) (۴۴۶) (۴۴۷) (۴۴۸) (۴۴۹) (۴۵۰) (۴۵۱) (۴۵۲) (۴۵۳) (۴۵۴) (۴۵۵) (۴۵۶) (۴۵۷) (۴۵۸) (۴۵۹) (۴۶۰) (۴۶۱) (۴۶۲) (۴۶۳) (۴۶۴) (۴۶۵) (۴۶۶) (۴۶۷) (۴۶۸) (۴۶۹) (۴۷۰) (۴۷۱) (۴۷۲) (۴۷۳) (۴۷۴) (۴۷۵) (۴۷۶) (۴۷۷) (۴۷۸) (۴۷۹) (۴۸۰) (۴۸۱) (۴۸۲) (۴۸۳) (۴۸۴) (۴۸۵) (۴۸۶) (۴۸۷) (۴۸۸) (۴۸۹) (۴۹۰) (۴۹۱) (۴۹۲) (۴۹۳) (۴۹۴) (۴۹۵) (۴۹۶) (۴۹۷) (۴۹۸) (۴۹۹) (۵۰۰) (۵۰۱) (۵۰۲) (۵۰۳) (۵۰۴) (۵۰۵) (۵۰۶) (۵۰۷) (۵۰۸) (۵۰۹) (۵۱۰) (۵۱۱) (۵۱۲) (۵۱۳) (۵۱۴) (۵۱۵) (۵۱۶) (۵۱۷) (۵۱۸) (۵۱۹) (۵۲۰) (۵۲۱) (۵۲۲) (۵۲۳) (۵۲۴) (۵۲۵) (۵۲۶) (۵۲۷) (۵۲۸) (۵۲۹) (۵۳۰) (۵۳۱) (۵۳۲) (۵۳۳) (۵۳۴) (۵۳۵) (۵۳۶) (۵۳۷) (۵۳۸) (۵۳۹

[illegible]

(۱۵۷) جز اول

[مشتبه و متهمین] (۱۵۷)

تہذیب و تمدن کی تاریخ

[illegible][illegible]

۲۸- اتریں یاں تک اسے دست دنا [اصل تصرف] کر کہ سجدہ قبضہ تیغ خم خراب ہو جاوے
محل تصرف

۲۹- [ہے] مشت دنا جانتے ہیں منہ شیش پاک
اے شمع تجھے دعویٰ ثابت قدمی ہے

۳۰- گداز سی بیش شست و شو [سے] نقش خود کامی
سراپا شبہم آئیں اک نگاہ پاک باقی ہے
شوے

مندرجہ بالا شائیں سرسری درق گردانی کا حاصل ہیں، اگر نسخہ امر وہہ سے نسخہ حمید یہ کہ متن کا مقابلہ کیا جائے تو بہت دلچسپ غلطیاں برآمد ہوں گی جو اس لیے شائع ہو گئیں کہ نسخہ حمید یہ کا متن "حرف آخر" جو ذکرہ گیا تھا۔ ایک مثال عمدہ منتخبہ سے بھی پیش کرتا ہوں۔ یہ مطلع سرور نے درج کیا ہے۔

جگر سے ٹوٹے ہوئے موکی ہے سناں پیدا
دباں زخم سے احسہ ہوئی زباں پیدا

"ذکرہ سرور کے تلمی نسخہ لندن کا عکس (مملوکہ جناب مالک دام) میری نظر سے گذرا ہے اب یاد نہیں کہ اس میں مطلع کے یہی الفاظ ہیں یا ان سے کچھ مختلف ہیں۔ مگر دہلی یونیورسٹی کے شعبہ اردو نے جو ذکرہ سرور کا متن مسخ کیا ہے وہ پیش نظر ہے اس میں مطلع اسی طرح ہے۔ جناب مالک دام نے اپنے مرتبہ دیوان میں اور مولانا عرشی نے نسخہ عرشی کے حصہ "یادگار نامہ" میں اسی طرح درج کیا ہے اور ذکرہ بالا مصادر سے جہاں بھی نقل ہوا ہے اس کی یہی صورت ہے میں نے مطبوعہ ذکرہ سرور کے نسخے پر غلطیوں کی نشاندہی کرتے ہوئے اس کی قیاسی تصحیح یوں کی تھی۔

جگر سے ٹوٹی ہوئی ہو گئی سناں پیدا

اب یہ دیکھ کر خوشی ہوئی کہ نسخہ امر وہہ کا متن میرے قیاس کی پوری تائید کر رہا ہے۔

(ط) نسخہ امر وہہ کے حواشی کا اضافہ:

جیسا کہ ہم نے شروع میں بتایا ہے اس نسخے کے حاشیوں پر کسی دوسرے خط سے مندرجہ ذیل ۱۳ غزلیں حاشیوں پر اضافہ کی گئی ہیں اور یہ نسخہ بھوپال کے متن یا حواشی میں داخل ہیں، یہ بھی اس کا ثبوت ہے کہ نسخہ امر وہہ، نسخہ بھوپال کے مسودے کا مسودہ ہے۔ حاشیے کی غزل نمبر ۲۱۶ موخر الذکر نسخے میں شامل نہیں کی گئی۔ جتنا کلام نسخہ امر وہہ کے حاشیے پر لکھا ہوا تھا ہے اُس کی ہر غزل کا مطلع یہاں لکھا جاتا ہے:

غزل (۱۱۶) غنچہ ناشگفتہ کو دور سے مت دکھا کہ یوں
یوسے کو پوچھتا ہوں میں امتحان سے مجھے تاکہ یوں
[حاشیہ درق ۳۱-۱ الف- تعداد اشعار ۶- یہ سب اشعار نسخہ بھوپال کے متن میں داخل ہیں اور ہم شعراُس کے حاشیے پر]

۱- چیتا

۲- چیتا

۳- چیتا

۴- چیتا

۵- چیتا

۶- چیتا

۷- چیتا

۸- چیتا

۹- چیتا

۱۰- چیتا

۱۱- چیتا

۱۲- چیتا

۱۳- چیتا

۱۴- چیتا

۱۵- چیتا

۱۶- چیتا

۱۷- چیتا

۱۸- چیتا

۱۹- چیتا

۲۰- چیتا

۲۱- چیتا

۲۲- چیتا

۲۳- چیتا

۲۴- چیتا

۲۵- چیتا

۲۶- چیتا

۲۷- چیتا

۲۸- چیتا

۲۹- چیتا

۳۰- چیتا

۳۱- چیتا

۳۲- چیتا

۳۳- چیتا

۳۴- چیتا

۳۵- چیتا

۳۶- چیتا

۳۷- چیتا

۳۸- چیتا

۳۹- چیتا

۴۰- چیتا

۴۱- چیتا

۴۲- چیتا

۴۳- چیتا

۴۴- چیتا

۴۵- چیتا

۴۶- چیتا

۴۷- چیتا

۴۸- چیتا

۴۹- چیتا

۵۰- چیتا

۵۱- چیتا

۵۲- چیتا

۵۳- چیتا

۵۴- چیتا

۵۵- چیتا

۵۶- چیتا

۵۷- چیتا

۵۸- چیتا

۵۹- چیتا

۶۰- چیتا

۶۱- چیتا

۶۲- چیتا

۶۳- چیتا

۶۴- چیتا

۶۵- چیتا

۶۶- چیتا

۶۷- چیتا

۶۸- چیتا

۶۹- چیتا

۷۰- چیتا

۷۱- چیتا

۷۲- چیتا

۷۳- چیتا

۷۴- چیتا

۷۵- چیتا

۷۶- چیتا

۷۷- چیتا

۷۸- چیتا

۷۹- چیتا

۸۰- چیتا

۸۱- چیتا

۸۲- چیتا

۸۳- چیتا

۸۴- چیتا

۸۵- چیتا

۸۶- چیتا

۸۷- چیتا

۸۸- چیتا

۸۹- چیتا

۹۰- چیتا

۹۱- چیتا

۹۲- چیتا

۹۳- چیتا

۹۴- چیتا

۹۵- چیتا

۹۶- چیتا

۹۷- چیتا

۹۸- چیتا

۹۹- چیتا

۱۰۰- چیتا

۱- میں نے اپنے دل میں تجھے
 ۲- میں نے اپنے دل میں تجھے
 ۳- میں نے اپنے دل میں تجھے
 ۴- میں نے اپنے دل میں تجھے
 ۵- میں نے اپنے دل میں تجھے
 ۶- میں نے اپنے دل میں تجھے
 ۷- میں نے اپنے دل میں تجھے
 ۸- میں نے اپنے دل میں تجھے
 ۹- میں نے اپنے دل میں تجھے
 ۱۰- میں نے اپنے دل میں تجھے

[illegible][illegible]

۱- خوشتر [خوشتر] خوشتر [خوشتر] خوشتر [خوشتر]

[illegible]

۱- چنانچه در این مورد به نظر می رسد که ...
۲- چنانچه در این مورد به نظر می رسد که ...

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۲۲، پیچی

۳- بجز آباد و ہم مدح تسلیم توئی ہے قافل کو نکر [معزول] تملکیں آذنائی کا
منزور

۴- نظر بازی غلم وشت آباد پریشان [ہے] رہا بیگانہ تائیسہ افسوں آشنائی کا
پریشان

۵- اسد کو بچتا ہے طبع برق آہنگ مسکن [سے] حسد ارضعلہ جو الہ میں عزت نشیں پایا
ہے

۶- نزاکت ہے فسوں و دعوی طاقست شکستن یا شرار سنگ ، انداز چراغ از جسم خستنا [جتنی با]

۷- ہوانے ابر سے کی موسم گل میں نمد بانی کہ تھا آئینہ خور بے نقاب [ارباب] بستن آ
زیب

۸- [غریبی] بہر تکین ہوس درکار ہے درنہ بوم زرد گردیں باندھتے ہیں برق حاصل یا
فریب

۹- عبادت ہائے طعن آلودیاراں زہر قاتل ہے رفو سے زخم [کرتی ہے] ہو کہ نیش عترب ہا
کرتے ہیں

۱۰- داغ مہر ضبط ہے جاستی سخی [پسند] دو دو مجر لالہ ساں درودہ پیمانہ تھا
پسند

۱۱- صدا ہے کو دیں حشر آفریں اسے غفلت اندیشاں پئے بنجیدن باراں [ہو] حال خواب کشیں کا
ہوں

۱۲- آیا نہ [بیابان طلب محکم] زباں بہک تب خالد لب ہو نہ سکا آبلہ پا
آیا نہ بیابان طلب کام

۱۳- فریاد سے پیدا ہے اسد گرہی وشت تب خالد لب ہے جرس [آبلہ] پا
تافہ

۱۴- زمین کو صفحہ نگشت بنایا نوح چکانی [نے] چمن بالید نیہا از دم نچسید ہے پیدا
سے

۱۵- معنی شمار ممکن ہے فتح عرش میں طاعت کی شہلی سے منہ ہو گئے ہوں۔ یہ مسطور کتے وقت میرے سامنے فتح حمید نہیں ہے لیکن قریب بقیع ہے
کر فتح عرش میں طاعت کی غلیاں آتھی وافر مقدار میں نہ رہی بول گی۔

پہلا مصرعہ ابتداء یوں تھا: — گزرتا رہا الفت میں بے زباں ہیں، کاش صیاد سے

۴۔ غزل نمبر ۱۶ کا مطلع: — بکھر جوش گریہ سے زیر و زبر ویرانہ تھا

چاک موج سیل تا پیرا بہن دیوانہ تھا
ترمیم سے پہلے یوں تھا: — چاک موج سیل در پیرا بہن دیوانہ تھا

۵۔ غزل نمبر ۱۶ شعر ۳: — حیرت اپنے مالہ میدرد سے غفلت بنی

راہ خوابیدہ کو غنا سے جس افسانہ تھا

قبل اصلاح: — حیرت از شور فغان بے اثر غفلت ہوئی

۶۔ غزل ۱۶ شعر ۵: — شب تری تاثیر سحر شدہ آواز سے

تار شمع آہنگ مضرب پر پروانہ تھا

قبل اصلاح: — از نفس گرمی سحر شدہ آواز پر

۷۔ غزل ۱۹ شعر ۵: — تنہا زباں محو پاس بے زبانی ہے

مٹا جس سے تقاضا شکوہ بے دست و پائی کا

قبل اصلاح: — تنہا زباں محو پاس بے زبانی ہا

۸۔ غزل ۲۱ شعر ۴: — شر و فرصت نگہ، سامان یک عالم چراغاں ہے

بقدر رنگ یاں گردش میں ہے پیمانہ محفل کا

۹۔ غزل ۲۲ شعر ۵: — فزوں مہتا ہے ہر دم جو کش خوں باری متا شاہ ہے

نفس کرتا ہے رگماے مژہ پر کام نشتر کا !

قبل اصلاح: — نفس کرتا ہے برگ ہائے مژگاں کام نشتر کا

۱۰۔ غزل ۲۵ مطلع: — بہادر رنگ خون گل ہے سامان اشک باری کا

جنون برق نشتر ہے رگ ابر بہادی کا

قبل اصلاح: — کہ برق اور شعلہ نشتر ہے رگ ابر بہادی کا

۱۱۔ غزل ۲۸ شعر ۵: — وحشی بن صیاد نے ہم دم خوردوں کو کیا دام کیا

رشتہ چاک جیب دیدہ صرف تماشا دام کیا

قبل اصلاح: — رشتہ چاک جیب دیدہ یکسر صرف دام کیا

۱۲۔ غزل ۳۰ شعر ۲: — عجب اے آبلہ پایاں صحرائے نظر بازی

کہ تار جادو رہ رشتہ گوہر نہیں ہوتا

انتخاب کے کن، راج سے گذرا ہے۔

- ۱۔ ابتدائی بیاض : اردو ادب اور بابت ترتیب نظم جس میں آغاز شعر کوئی سے ۱۲۳۱ھ تک کا کلام تھا۔
- ۲۔ نسخہ امروہہ : جسے ابتدائی بیاض کی مرتبہ شکل کہنا چاہیے۔ یہ ۱۲۴۱ھ جب ۲۳۱ھ روز شنبہ کو کسٹ ہوا۔
- ۳۔ دوسرا نسخہ : نسخہ امروہہ میں حک و اصلاح اور ترمیم و اضافے کے بعد یہ دیوان تیار ہوا جس کا ابتدائی حصہ (نسخہ امروہہ کے ورق ۲۸۔ الف تک) خود غالب کے قلم سے صاف کیا گیا تھا، باقی حصہ کسی اور کا تب نے نقل کیا۔ اس لئے کہ نسخہ امروہہ کے ورق ۲۸۔ الف پر اس غزل کے ساتھ جس کا مقطع ہے :
 بنا کر فیروں کا ہم بھیں غالب
 تماشا سے اہل کرم دیکھتے ہیں

یہ لکھا ہوا ہے : ”تا این جا نوشتہ ام“ اور اس مطلع کے ساتھ :

جوں مرد یک چشم میں ہوں جین نگاہیں

خوابیدہ حیرت کردہ داغ ہیں آئیں

یہ نوٹ کیا گیا ہے کہ ”ازین جا شروع“ اس سے معلوم ہوتا ہے کہ ترمیم و اصلاح کے بعد نسخہ امروہہ کو ورق ۲۸، الف تک خود غالب نے صاف کرنا شروع کر دیا تھا اس دوران میں انھیں کا تب مل گیا تو باقی حصہ اس سے لکھوایا گیا۔ اور جو غزلیں بعد میں کسی گنتی تھیں وہ کا تب نے نسخہ امروہہ کے حاشیے پر لکھ لی تھیں وہاں سے مینٹ میں نقل ہوئیں۔ یہی مینٹہ نسخہ بھوپال کی اصل رہا ہو گا اس لیے میں اس کا زمانہ کتابت صفر ۱۲۳۷ھ سے پہلے اور صفر ۱۲۳۵ھ کے بعد مانتا ہوں۔

۴۔ نسخہ بھوپال : اس کی کتابت ۵۔ صفر ۱۲۳۷ھ (اکتوبر ۱۸۲۱ء) میں تمام ہوئی۔ یہ وہی نسخہ ہے جس کا کلام نسخہ حمید یہ میں شامل ہے۔ اصل مخطوط مفقود ہو چکا ہے۔

۵۔ نسخہ شیرانی : یہ نسخہ بھوپال کا مینٹہ ہے اس کا زمانہ قیاساً ۱۲۴۳ھ/۱۸۲۶ء بتایا جاتا ہے۔

۶۔ گل رعنا : تاریخ ترتیب مابین ۴۔ شعبان ۱۲۴۳ھ/۹۔ فروری ۱۸۲۸ء و ربیع الاول ۱۲۴۵ھ/ستمبر ۱۸۲۹ء

لے نقیص کے لیے : دیباچہ شعر عرشی صفحات ۷۵ تا ۷۸ ، ڈاکٹر عبداللطیف : غالب (اد و ترجمہ) مطبوعہ دہلی ص ۱۴۵-۱۴۶

گیان چند : غالب اور بھوپال۔ اردو سے محلی (دہلی) غالب نمبر حیدر ۱۹۶۰ء

مید حیدر : دیوان غالب نسخہ بھوپال کی کہانی۔ اردو ادب (علی گڑھ) غالب نمبر شمارہ ۱/۱۹۶۹ء

ابو محمد بحر : دیوان غالب کا ایک اہم گم شدہ مخطوطہ۔ نیا دور (لکھنؤ) غالب نمبر فروری ۱۹۶۹ء

لے ملاحظہ ہو دیباچہ شعر عرشی صفحات ۷۸ تا ۸۱ ماص (پٹنہ) حصہ ۱۲

وحید قریشی : دیوان غالب نسخہ شیرانی۔ نقوش (لاہور) غالب نمبر فروری ۱۹۶۹ء

۷۵ دیباچہ شعر عرشی صفحات ۸۱ تا ۸۲، مالک رام : گل رعنا (حصہ فارسی) لنگاہ (لکھنؤ) جولائی ۱۹۶۰ء نیز ”تذکرہ“ ۱۹۶۸ء

ہی نسخہ امروہہ کے اشعار کی کھنڈاد (۱۶۵۴) موجود ہے۔ [ریچر فہرست اشعار]

(۱) ترتیب دیوان کے مدارج

نسخہ امروہہ کی دریافت کے بعد میری رائے یہ ہے کہ مرزا نے اپنا ابتدائی دور کا کلام کسی بیاض میں فراہم کرنا شروع کیا، (خواہ وہ ردیف دار ہو یا بہ ترتیب نظم لکھی ہو) لیکن اس میں ۱۲۳۱ھ تک ڈیڑھ ہزار اشعار جمع ہو چکے تھے۔ ایسی کوئی بیاض ابھی تک ہمارے علم میں نہیں ہے لیکن نسخہ امروہہ کی دریافت کے بعد امید کی جاسکتی ہے کہ کبھی وہ بھی مل جائے گی۔ اس بیاض کو انہوں نے نوک پاک درست کرنے کے بعد دیوان کی شکل میں ردیف وار ترتیب دیا اور اسے اپنے قلم سے صاف کر کے دیوان کا پہلا نسخہ تیار کر لیا۔ جو زیر بحث دیوان ہے۔

اس کا ثبوت کہ نسخہ امروہہ کی خام شکل ایک اور دیوان تھا بعض قریبنوں سے بھی ملتا ہے۔ مولانا عرشی نے اپنے مرتب دیوان کے مقدمے میں تحریر فرمایا ہے:

”میرزا صاحب نے اپنا ردیف دار اردو دیوان سفر ۱۲۳۱ھ (۱۸۲۱ء) میں صاف کرایا تھا اس کی اصل کوئی موقوف دیوان تھا یا وہ بیاض تھی جس میں بہ ترتیب نظم اشعار لکھے گئے تھے، اس سوال کا جواب دینے کے لیے ابھی تک کوئی مسالہ نہیں مل سکا۔ لیکن یہ بات پایہ ثبوت کو پہنچ چکی ہے کہ میرزا صاحب نے ۱۲۳۱ھ سے قبل کے کئے ہوئے متعدد شعر اس میں شامل نہیں کئے تھے چنانچہ ’یادگارِ نالہ‘ کے وہ شعر جو عمدہ منتخبہ، عیار اشعار اور دوسرے قدیم ماخذوں سے نقل کیے گئے ہیں، اس دعوے کا تین ثبوت ہیں۔“

اب یہ تو معلوم ہو گیا کہ نسخہ بحیرہ پال کی اصل ایک مردف اور مرتب دیوان تھا لیکن اس دیوان میں بھی بعض وہ اشعار نہیں ہیں جو عمدہ منتخبہ اور عیار اشعار میں غالب سے منسوب ہوئے ہیں۔ اس سے یہ قیاس کرنا بے جا نہ ہو گا کہ نسخہ امروہہ کے مسودے میں بھی غالب نے ترمیمیں کی تھیں اور بعض غزلیں خارج کر دی تھیں، جن کے یہ اشعار عمدہ منتخبہ اور عیار اشعار میں باقی رہ گئے ہیں۔

نیا د عشق خرمن سوزِ ارباب ہو کس بہتر
جو ہو جائے نثارِ برق مشتبہ خار و خس بہتر

یاد آیا جو وہ کہنا کہ نہیں، واہ غلط
کی قصور نے یہ سحر سے ہوس راہ غلط

۱۔ ان اشعار سے متعلق بحث کے لیے رسالہ اردو کو لاجپات غالب نمبر (فروری ۱۹۶۹ء) میں ڈاکٹر قرمان فتح پوری کا مضمون اور رسالہ نقوش لاہور نمبر ۱ (فروری ۱۹۶۹ء) میں ڈاکٹر وحید قریشی کا مضمون ”دیوان غالب نسخہ شیرانی“ بھی ملاحظہ ہوں۔

(د) زمانہ مرتب

مرزا نے پہلی بار اپنا دیوان کب مرتب کیا، یہ ابھی تک قطعیت سے طے نہیں ہو سکا ہے۔ لیکن اس زمانے کا جو بھی تخمینہ اب تک کیا گیا ہے نسخہ آمد وہم کی دریافت کے بعد اُس پر نظر ثانی کرنا ضروری ہو گیا ہے۔ اس بحث کی وضاحت کے لئے ہمیں سب سے پہلے یہ دیکھنا ہوگا کہ مرزا نے شعر گوئی کب سے شروع کی؟ اس بارے میں خود اُن کے بیانات میں بھی اختلاف پایا جاتا ہے انھوں نے شعر گوئی کے آغاز کے وقت اپنی عمر ایک جگہ دس سال، دوسرے موقع پر بارہ سال، تیسری جگہ پندرہ سال لکھی ہے۔ قدر بلگرامی کو کھتا تھا:

”بارہ برس کی عمر سے، نظم و نثر میں کاغذ نماند اپنے نامہ اعمال کے سیاہ کر رہا ہوں ہاتھ برس کی عمر ہوئی،
پچاس برس اس شیوے کی ورزش میں گزرے“
دوسرے خط میں کہتے ہیں:

”پندرہ برس کی عمر سے شعر کہتا ہوں۔ ہاتھ برس بکا، نہ مدح کا صلہ ملانہ غزل کی داد۔“

ان بیانات کو سامنے رکھ کر مولانا امتیاز علی عرشی نے یہ خیال ظاہر کیا ہے کہ ”میرزا صاحب کی سخن سرائی کا آغاز ۱۲۲۲ھ (۱۸۰۴ء) ۱۲۲۴ھ (۱۸۰۹ء) اور ۱۲۲۷ھ (۱۸۱۲ء) میں سے کسی ایک سال ہوا تھا۔ ان میں سے راج قول یہی معلوم ہوتا ہے کہ وہ تقریباً دس برس کی عمر سے شعر گو تھے کیوں کہ کلیات فارسی کا اظہار جو سب سے قدیم ہے، یہی ثابت کرتا ہے، اور اس کی تائید اُن کے ہم جولی لالہ کنہیا لال کے بیان سے بھی ہوتی ہے جسے خواجہ حالی مرحوم نے نقل کیا ہے“

اگر ہم یہ تسلیم کر لیں کہ مرزا نے دس برس کی عمر یعنی ۱۲۲۲ھ (۱۸۰۴ء) سے شعر کہنا شروع کر دیا تھا تب بھی یہ ممکنہ قابل غلط ہے کہ شعر گوئی کا آغاز جمع دیوان کے آغاز کو مستلزم نہیں ہے۔ میرزا خیال ہے کہ ۱۲۲۷ھ (۱۸۱۲ء) تو اس صورت میں خارج از بحث ہو جاتا ہے، اگر ہم بقول حالی نواب حسام الدین حیدر خاں کا کھنڈہ جاکر تیر کو غالب کا کلام سنایا اور تیر کا اس پر یہ تبصرہ کرنا صحیح مان لیں کہ ”اگر اس لڑکے کو کوئی کامل اتنا دہل گیا اور اس نے اس کو سید سے رستے پر ڈال دیا تو جواب شاعر بن جلتے گا ورنہ مہل کیسے لگے گا۔“ اس لیے کہ تیر کا انتقال ۱۲۲۵ھ (۱۸۱۰ء) میں ہوا ہے اور حسام الدین خاں اسی سال (۱۸۰۹ء) میں ان سے ملے ہوں گے۔ اس لیے آغاز شعر گوئی کا زمانہ ۱۲۲۲ھ (۱۸۰۴ء) مان لینے میں کوئی تباہت نہیں ہے۔

اپنا بالکل ابتدائی دور کا کلام مرزا نے کسی بیاض میں یا متفرق پرچوں پر لکھا ہوگا، اس بیاض کے ردیف و راجع ہونے یا دیوان کی صورت میں شروع ہونے کا امکان بہت کم ہے انہوں نے ایک خط میں لکھا تھا،

نسخہ امر وہہ کے ترقیے کی عبارت میں کوئی شک پیدا کرنے والی بات نہیں ہے، اس سے صاف ظاہر ہے کہ یہ اس وقت لکھا گیا ہے جب غالب صرف اسد تخلص کرتے تھے اور بیدل کے رنگ میں خیالی مضامین بانڈھتے تھے۔ بیدل سے ان کی عقیدت لوح و لہجہ ترقیے کی عبارتوں سے ظاہر ہے اور یہ بھی معلوم ہو جاتا ہے کہ وہ شیعہ کی طرف ابتداء سے مائل تھے۔ اس میں عفی اللہ عنہ کے الفاظ بھی اس پر گواہ ہیں کہ مصنف خود ہی کاتب بھی ہے۔

(ج) غالب کا املا:

دوسرا یہی طریقہ یہ ہے کہ غالب کے ہاتھ کی لکھی ہوئی متعدد تحریریں دستیاب ہوتی ہیں ان کی روش تحریر اور املا سے اس کا تقابلی مطالعہ کیا جائے۔ لیکن اس تقابل میں یہ خیال رکھنا ضروری ہے کہ ہمیں غالب کی زیادہ تر تحریریں ادھیڑ عمر یا بڑھاپے کی ملی ہیں اور نسخہ امر وہہ عنقریب ان شباب کا لکھا ہوا ہے۔ عمر کے ساتھ ساتھ انسان کے خط میں جو تبدیلی رونما ہوتی ہے، اگر اس کا لحاظ نہ رکھا گیا تو اسے شناخت کرنے میں کچھ دشواری بھی ہو سکتی ہے۔ جوانی میں انسان کے جسم میں طاقت اور ہاتھ میں بل ہوتا ہے اس لئے حروف کی نشست اور نوک پک میں بھی جماؤ اور نزاکت ہوتی ہے، لیکن قویٰ میں اضمحلال پیدا ہو جانے پر ہاتھ کی گرفت کمزور ہو جاتی ہے اور خط میں پختگی تو رہتی ہے مگر تناسب اور نشست حروف کا جماؤ یا نوک پک کی نفاست کم ہو جاتی ہے۔ یہ نسخہ جیسا کہ ہم آگے چل کر بتائیں گے ۱۲۳۱ھ میں لکھا گیا ہے اور ۱۲۳۵ھ سے یقیناً پہلے اس کی کتابت ہوئی ہے۔ ۱۲۳۱ھ (۱۸۱۶ء) میں غالب کی عمر ۱۹ سال ہوگی۔ اس عمر کی تحریر کا مقابلہ چالیس پچاس برس کی عمر میں لکھی ہوئی تحریروں سے کیا جائے تو روش خط اور خصوصیات کتابت کو بہت گہری نظر سے دیکھنا ہوگا۔

غالب کی سب سے قدیم تحریر جو ہمیں دستیاب ہوئی ہے وہ ان کا ایک خط ہے جو خدا داد خاں اور ولی داد خان کے نام ہے جو آگرے میں حاجتی کا کاروبار کرتے تھے، یہ خط آزاد لائبریری علی گڑھ کے حبیب گنج کلاشن میں محفوظ ہے۔ حال ہی میں اس کا عکس ڈاکٹر مختار الدین احمد نے علی گڑھ میگزین: غالب نمبر (۱۹۶۹ء) میں شائع کر دیا ہے۔ وہ اس کے متعلق لکھتے ہیں:

”مرزا کے اس مکتوب پر سال تقریباً ۱۸۰۴ء درج ہے جو کسی طرح درست نہیں ہو سکتا اس وقت تو مرزا کی عمر پچھ سات سال کی ہوگی۔ اگر صفر کو ایک کا عدد سمجھا جائے اور ۱۸۱۴ء پر بڑھا جائے جب بھی قرین قیاس نہیں اس طرح مرزا کی عمر سولہ سترہ سال قرار پاتی ہے اور تحریر کی پختگی بتا رہی ہے کہ یہ تحریر سولہ سترہ سال کے لڑکے کی نہیں ہو سکتی، مزید برآں خط کے آخر میں مرزا کی مہر ہے جس پر ۱۲۳۱ھ منقوش ہے جو مطابق ۱۸۱۶ء کے ہے۔ اگر اس سالی یہ مہر کھدی ہے تو اس کا استعمال ۱۲۳۱/۱۸۱۶ء یا اس کے بعد ہی ہوا ہوگا، گویا ۱۸۱۴ء خارج از بحث ہے، میرا خیال ہے کہ یہ تحریر ۱۸۲۴ء سے پہلے کی نہیں ہو سکتی۔“

از این جهت که در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است

از این جهت که در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است

از این جهت که در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است

از این جهت که در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است
چندین مرتبه در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است

یہی میں نے اسے محفوظ کر دینا مناسب سمجھا۔ اب اس نسخے کی ظاہری کیفیت عرض کرتا ہوں۔

الف) نسخے کی کیفیت :

دیوان غالب کا یہ نادر مخطوطہ ۶۳ اوراق پر مشتمل ہے۔ اس کا سائز $1\frac{1}{4} \times 2\frac{1}{4}$ ہے صرف ورق ۱۔ ب۔ بعنوان شکر فی روشنائی سے لکھا ہوا ہے باقی مخطوطہ سیاہ روشنائی سے خوشنویس شیعاً امیر میں ہے، شروع میں اکثر غزلوں کے مطلع میں محسن کی جگہ چھوڑ دی گئی ہے شکر فی روشنائی سے کہنے کا ارادہ ہوگا، لیکن وہ کبھی لکھا ہی نہیں گیا۔ کاغذ عمدہ اور دبیر ہے حیرت یہ ہے کہ ۱۵۰ سال تک یہ کسی ایسی جگہ محفوظ رہا ہے کہ گرم خوردگی یا آب زدگی کا کوئی نشان اس پر نہیں ہے۔ پورا مخطوطہ بالکل محفوظ اور صاف حالت میں ہے مایوسوں کی چند غزلیں جو بعد میں کسی اور نظم سے افادہ ہوئی ہیں، ان کے بعض اشعار علیہ بندی میں کٹ گئے ہیں۔ غالب کے نظم سے لکھا ہوا ایک ایک لفظ صاف پڑھا جاتا ہے۔ ہر صفحے پر اوسطاً ۳۲ کالم ہیں اور ہر کالم میں تقریباً ۱۰ سطریں کتبوی ہیں۔ لیکن تمام نسخے میں کالم یا سطروں کی کوئی پابندی نہیں ہے۔ بعض صفحوں پر اشعار کو دشمن یا مرتد شخص میں بھی لکھا ہے۔ کچھ اوراق کا سائز نسبتاً بڑا ہے اور ان کے کنارے مڑے ہوئے ہیں ان مڑے ہوئے کناروں پر کسی دوسرے خط سے نئی غزلیں اضافہ کی گئی ہیں جن کی نہایت اگلی دی جا رہی ہے۔

اس نسخے کی ابتدا ورق ۱۔ ب سے ہوتی ہے۔ اس کی لوح پر لکھا ہے :

یا علی المرتضیٰ علیہ وعلیٰ اولادہ الصلوٰۃ والسلام

یا حسن بسم اللہ الرحمن الرحیم یا حسین

ابوالمعانی میرزا خیرا خاں دریدل رضی اللہ عنہ

یہ پوری عبارت شکر فی روشنائی سے ہے، اس کے بعد مطلع سر دیوان :

نقش فرمادی ہے کس کی شوخی تحریر کا

کاغذی ہے پیرین ہر سیکہ تصویر کا

ورق ۶۱۔ انت ہمک غزلیات ہیں، ان کے خاتمے پر لکھا ہے : ”تمام شذ غزلیات بعونہ تعالیٰ“ پھر اسی صفحے پر بائیں ہاتھ کو

”عنوان صحیفہ رباعیات“ لکھ کر پینے ناری کی تیر در باعیاں درج کی ہیں، ان میں صرف مندرجہ ذیل ایک رباعی بحیات نظم غالب دہلیہ

نوکلشور ص ۵۰۴) پر مکتی ہے۔ باقی بارہ غیر مطلوبہ ہیں (ملاحظہ ہو: فہرست) مطبوعہ ریاضی یہ ہے :

شایم د جنون ماز تملیخ و تنگ

داریم بہ بحر و بر ز وحشت آہنگ

مرجاں درویم زارۂ پشت نہنگ

بر کوہ ز نیم سکہ اند داغ پنگ

بیاض غالب

نثار احمد فاروقی

دریافت کی کہانی

برصغیر کے طول و عرض میں ابھی غالب کی صد سالہ برسی منانے کا سلسلہ جاری تھا کہ ۵۔ اپریل ۱۹۶۹ء کو میرے ایک ہم وطن جناب توفیق احمد قادری، جو پرانی اشیا اور تعلیمی کتابوں کا کاروبار کرتے ہیں، کتابوں کی کھوج میں بھوپال پہنچے اور ان کے ایک ہم پیشہ نے بعض اور کتابوں کے ساتھ ہی "دیوان غالب" کا ایک نادر روزگار نسخہ یہ کہہ کر دیا کہ "میاں کیا یاد کرو گے تمہیں مرزا غالب کے ہاتھ کا لکھا ہوا دیوان دے رہا ہوں، مگر اس کی قیمت ۲۵ روپے سے کم نہیں لوں گا۔" توفیق صاحب نے اپنے اوپر قابو پاتے ہوئے مول بھاؤ شروع کیا اور معمولی روٹو کے بعد گیارہ روپے میں اس دستِ بیکم کو خرید لیا۔ ۵۔ اپریل ۱۹۶۹ء کو انہوں نے یہ نسخہ خریدا اور اسی دن دہلی کے لئے روانہ ہو گئے۔ خود خریدار کو بھی اس بے بہائے کی ندر و قیمت کا صحیح اندازہ نہیں تھا، اس نے ۷۔ اپریل ۱۹۶۹ء کے اخبار 'الجمعیۃ'، دہلی میں اشتہار دیا کہ میرے پاس غالب کے اپنے قلم سے لکھا ہوا نسخہ موجود ہے، جو حضرت خیر باد میں ملی چسپی رکھتے ہوں وہ مجھ سے خط و کتابت کریں۔ اشتہار میں خاص طور سے نام لے کر حکیم عبدالحمید صاحب دہلوی (متوفی ہمدرد و دوتھانہ) کو متوجہ کیا گیا تھا، اس لئے کہ انہوں نے اسی سال بستی حضرت نظام الدینؒ نئی دہلی میں، مرزا غالب کے متصل، تقریباً دس لاکھ روپے کے خرچ سے غالب اکیڈمی قائم کی ہے، اور اس کی مختصر مگر خوب صورت عمارت بنوائی ہے جس کا افتتاح ۲۲ فروری ۱۹۶۹ء کو صدر جمہوریہ ہند ڈاکٹر ذاکر حسین کے ہاتھوں عمل میں لپکا ہے۔ مالک نسخہ کا خیال تھا کہ اس کتاب کی واقعی قیمت حکیم صاحب موصوف ہی سے مل سکتی ہے۔ اشتہار کے آخر میں اس نسخے کی قیمت کا تعین بھی کر دیا گیا تھا کہ "کم از کم چھ ہزار روپے ہوگی" لیکن بہت سے لوگوں نے اس اشتہار کو دیکھ کر باور نہیں کیا اور اسے مذاق یا جھل سازی سمجھا، چنانچہ غالب اکیڈمی کے ذمہ داروں نے بھی توفیق احمد صاحب سے رابطہ قائم کرنے کی ضرورت نہیں سمجھی اور انہیں اصل نسخہ دیکھے بغیر یہ اطمینان حاصل رہا کہ کسی جھل ساز نے غالب صدی کے موقع پر "ہنر" دکھانے کی کوشش کی ہے۔ میرے استفسار پر اکادمی کے ایک ذمہ دار رکن نے بتایا کہ "اشتہار دیکھنے کے باوجود ہم نے مالک نسخہ کو اس لئے نہیں بلایا کہ دہلی سے امر و ہنر تک کا کہ یہ خواہ مخواہ ادا کرنا پڑے گا۔" (اور یہ کراہی ساڑھے تین روپے سے بھی کم ہوتا ہے!) مجھ سے بعض دوستوں نے اخبار 'الجمعیۃ'، دہلی کے اس اشتہار کا تذکرہ کیا تو فوری طور پر مجھے بھی یقین نہیں آیا اور یہ

מתחיל

خبر اہل سنت و ائمہ کے بارے میں ہے۔

چراغی و سحر و جادو

منزلت میں ہے جس کی تائید انہوں نے بھی فرمایا ہے۔ اس کے لیے یہ لکھنا چاہیے کہ وہ اپنے آپ کو ایک نئے دور کا آغاز سمجھتا تھا۔

[illegible]

تبرکات و فضیلت آن حضرت را در این کتاب مذکور است.

وہ ہے، یہ سب سب سے بڑا شمع ہے۔ اس شمع کی روشنی سے تمام شمعیں روشن ہوتی ہیں۔ اس شمع کی روشنی سے تمام شمعیں روشن ہوتی ہیں۔ اس شمع کی روشنی سے تمام شمعیں روشن ہوتی ہیں۔

THE LAST SUPER MYSTIC FIGURATION) در کمال و بهر حال که این کتاب را میخوانید، باید بدانید که این کتاب یک کتاب علمی است و نه یک کتاب ادبی.

THE LAST
ترک و بوفه - لرد -
مراء اء با - ترک و بیف و بوفه - لرد -

[illegible]

تبرکات و برکتها را در این کتاب مذکور است که هر کس آنرا بخواند و عمل کند به او برکت و ثواب عظیمی نصیب میشود.

و اما در این کتاب که از حضرت علی علیه السلام است و در آنجا که میفرماید که هر کس که با من باشد مرا یاری کند و هر کس که مرا ترک کند مرا دشمنی کند

۱- در صورتی که در یک سال دو بار باران ببارد و در هر بار باران
 ۲- در صورتی که در یک سال سه بار باران ببارد و در هر بار باران
 ۳- در صورتی که در یک سال چهار بار باران ببارد و در هر بار باران

وہاں پہنچ کر اس نے دیکھا کہ وہاں ایک بڑا سا گھر تھا جس کے دروازے پر ایک لکڑی کی تختی لگی تھی جس پر لکھا تھا کہ "ہیروئن کے خلاف لڑو"۔ اس نے اس گھر میں داخل ہو کر دیکھا کہ وہاں ایک بڑا سا کمرہ تھا جس میں ایک بڑا سا میز تھا جس پر ایک بڑا سا گلاس تھا جس میں ایک بڑا سا لکڑی کا ٹکڑا تھا جس پر لکھا تھا کہ "ہیروئن کے خلاف لڑو"۔ اس نے اس گلاس میں سے پانی پیا اور اس کے بعد اس نے اس گھر سے باہر نکل کر ایک بڑا سا درخت کے نیچے بیٹھ گیا۔

کے لئے اس کی ساری کاپیوں کو برقی طور پر محفوظ کرنا ضروری ہے۔

اس صدی میں انسان نے بڑے کٹھن مہر کے سر کیے ہیں، وہ نامعلوم ساحلوں کے کھوج میں لہر لہر اور بحر و بحیرہ و آواز ہے۔ وہ اُن دیکھی ہوئی چیزوں کی جستجو میں تپتے صحراؤں پر ایک نخلستان سے دوسرے نخلستان کی طرف رواں دواں ہے۔ ایک جامع وجود کے قیام کی خاطر ذرہ ذرہ سمیٹنے کے لیے ایک خلا سے دوسرے خلا میں جہت لگا رہا ہے اس لہجہ کے ساتھ کہ کائنات میں زندگی بکھری پڑی ہے اور یہ بکھراؤ انسان کا غم بھی ہے۔ وہ زندگی اور زندگی کے درمیان ربط کا آرزو مند ہے۔ یہی آرزو مندی ہے جس کے فیصلے سے آج اس سیلابی کے تن کا لباس آفاقی رنگوں کے استراج سے پوشا ہوا ہے۔ اس کی کت پاپرنت نہی باس رکھنے والی زمینوں کے بوسوں کے نشان ہیں۔ اس کی آوازیں دیں دیں کے گیتوں کا رس ہے وہ ورق ورق سمیٹ رہا ہے۔ عظیم انسان اپنی عظیم سرگزشت محفوظ کر لینے کی خاطر۔

لیکن یہی انسان مادی تخیل کے جگر گرد اذہانوں میں سے گزرتا ہوا کبھی کبھی رک جاتا ہے، ذرا استکانے کے لیے ذرا سانس درست کرنے کے لیے اور پھر دیکھتا ہے اپنے پھرے پر لباس پر گرد و غبار کی تہیں جھاڑتے ہوئے اس کے دل میں ایک نجی ہی خواہش جاگتی ہے۔ حرص سے دیکھی ہوئی اپنی شکل دیکھنے کے لیے وہ ایک آئینہ نکال کر دیکھتا ہے، لیکن آئینے میں جو عکس اُجھرتا ہے۔ اس میں وہ تنہا نہیں ہے۔ اُس میں پس منظر اور پیش منظر آپس میں گڈمڈ جیتے دکھائی دیتے ہیں اور پیش منظر کے کیرے آئینے میں اپنے عکس پر قدرتانہ نظر ڈالے اس کا عکس اس کے وجود کا شکی نظر آتا ہے۔ یہی مقام وہ کوہ حیرت ہے۔ جہاں برسوں کی دیکھی ہوئی شکل دوبارہ دیکھنے کی نجی ہی خواہش شدت اختیار کر کے احتساب کی صورت میں بدل جاتی ہے۔

پانیوں پر خشکیوں پر خلاؤں میں ہر سمت اور ہر زاویے میں اس کے قدموں کے نشان ہی نشان ہیں۔ کائنات میں حیرت کا طلسم توڑنے کے لیے وہ ہزار ہا راستوں پر دوڑ دوڑ نکلا گیا۔ مگر جس مقام کو مرکز بنا کر اس نے تمام راستوں کا آغاز کیا تھا۔ وہاں آج اس کا وجود حیرت سے لرزتا ہے یقیناً اُس نے بہت کچھ پایا ہے۔ بڑا شبہ وہ بہت کچھ بھو بیٹھا ہے۔ اور جو اس نے کھو دیا ہے۔ اس پر اُس کے وجود کی عمارت کی بنیاد کی گناہ اور خسران تھا۔ یہاں اکائی کے پارہ پارہ ہو جانے کا احساس ابھرتا ہے اور وہ ازبر لڑا اپنی شیرازی بندی کے لیے تنہائی کا طالب ہے مگر کسی بند کمرے کی تنہائی بیسویں صدی میں نایاب ہو چکی ہے۔ انسان نے ایک نخلستان سے دوسرے نخلستان تک، ایک افق سے دوسرے افق تک، ایک ساحل سے دوسرے ساحل تک اور ایک سیاح سے دوسرے سیاح تک وسعتیں اور فاصلے سمیٹ کر اپنی تنہائی کا دامن لا محدود کر لیا

خداوندی که در حق تو سرافراز است
خداوندی که در حق تو سرافراز است

خداوندی که در حق تو سرافراز است
خداوندی که در حق تو سرافراز است
خداوندی که در حق تو سرافراز است
خداوندی که در حق تو سرافراز است
خداوندی که در حق تو سرافراز است
خداوندی که در حق تو سرافراز است
خداوندی که در حق تو سرافراز است
خداوندی که در حق تو سرافراز است
خداوندی که در حق تو سرافراز است
خداوندی که در حق تو سرافراز است

اسے خراج تحسین پیش کرنا اس کا حق ہے اور ہمایا فرض! مجھے خوشی ہے کہ اسی عالی وقار مجلس میں مجھے اس فرض کی ادائیگی کا موقعہ میسر آیا۔

غالب اُن ممتاز شخصیتوں میں سے ہیں جو اپنے عہد کے ماحول کے اعتبار سے قبل از وقت پیدا ہوئے ہیں۔ غالب کی شاعری ماحول اور وقت کی قید سے بالکل آزاد تھی۔ انہوں نے ماضی کے شکنجوں اور حال کی پابندیوں سے نکل کر مستقبل کو اپنی آغوش میں لیا یہی وجہ ہے کہ وقت کے ساتھ ساتھ اُن کی شاعری کی نکتہ نگاہ اور دور رس معانی میں کھما پید ہوتا رہا اور ہوتا رہے گا وہ اپنے منکرانہ تجسس کے ساتھ دل کی شین گہرا یوں میں اتر کر انسانی قدروں کے تہ جہان بن جاتے ہیں۔ اور اپنے اچھوتے اسلوب سے اپنے خیالات کو حیاتِ جاوداں بخش دیتے ہیں۔

غالب نے اُردو کے دامن کو وسیع بنانے میں فارسی اصطلاحات سے کٹا لیا ہے لیکن صرف وہی اصطلاحات جنہیں اُردو کا مزاج آسانی سے قبول کر لے گا اور اسی لئے وہ اب اُس کا خوشگوار جزو بن گئی ہیں۔ میری نگاہ میں یہ غالب کا اردو زبان اور ادب پر بہت بڑا احسان ہے۔

غالب نے پیشگوئی کی تھی کہ

شہرِ ہر شرم پر گیتی بعدِ من خواہر شدن

غالب کی زندگی میں بعض لوگوں نے اُس کے کلام کو محض اور بے معنی قرار دیا۔ آج وہ اُردو کے مقبول ترین شاعر سمجھے جاتے ہیں۔ اُن کی اُردو اور فارسی شاعری جذبات، فکر و دانش اور تاثرات کی حامل ہے جو اپنی انفرادیت، قدرت اور گہرائی تخیل کے باعث دوام حاصل کر چکی ہے۔ غالب کی مرثیہ اور تنقید میں جس قدر کھٹا جا چکا ہے یا کھٹا جا رہا ہے بہت کم شعرا کو نصیب ہوا ہے۔ مختلف محاکم میں جیسی آب و تاب اور اہتمام کے ساتھ اُن کے دیوان چھپ رہے ہیں یوں اُن کی مددِ مالہ بھی بڑی شان سے منائی جا رہی ہے۔ بھارت نے بارہ لاکھ روپیہ صرف کر کے ایک شاندار غالب اکادمی قائم کی ہے۔ مددِ مالہ برسی کے موقعہ پرواں کے میز پر اُردو مسائل نے جیسے شاندار غالب فرمایا ہے۔

۱۰۰ - ایضا در این کتاب که از این کتاب در این کتاب

دہلی کے ایک پیر - ۱۸۹۷ء کے سفر نامہ

[illegible]

۱- در این کتاب که در این کتاب است
 ۲- در این کتاب که در این کتاب است
 ۳- در این کتاب که در این کتاب است
 ۴- در این کتاب که در این کتاب است
 ۵- در این کتاب که در این کتاب است
 ۶- در این کتاب که در این کتاب است
 ۷- در این کتاب که در این کتاب است
 ۸- در این کتاب که در این کتاب است
 ۹- در این کتاب که در این کتاب است
 ۱۰- در این کتاب که در این کتاب است

[illegible]

کتابخانه عمومی مسجد جامع اصفهان

[illegible]

کتابت شد در روز ۱۰ محرم ۱۲۸۵

وہاں پہنچ کر اس کے ساتھ شریک ہو کر سفر کیا۔

جنتی و اجماعی است - هیچ نیکی - سودی که در دنیا باشد و در دنیا سپرد و هیچی که از آن است -
و خیر و نیکی که از آن است - سودی که در دنیا باشد و در دنیا سپرد و هیچی که از آن است -

دین کے لئے جو کچھ کرنا ہوگا وہ کرنا چاہیے۔ دین کے لئے جو کچھ کرنا ہوگا وہ کرنا چاہیے۔ دین کے لئے جو کچھ کرنا ہوگا وہ کرنا چاہیے۔

[illegible][illegible]

غالب کی یاد میں

جسٹس سجاد احمد جان

[ایک صدارتی تقریر، جو نقوش کے غالب نمبر (حصہ اول) کے
موقع پر (۳۰ مارچ ۱۹۶۹ء) کو ارشاد فرمائی گئی۔]

محترم طفیل صاحب، معزز خواتین و حضرات !

جیسا کہ آپ جان چکے ہیں کہ اس پُر لطف صحت کا مقصد میرا غائب کی صد سالہ برسی کے موقع پر ادارہ ”نقوش“ کا نذرانہ عقیدت ہے۔ جو غالب نمبر کی دلاویز صورت میں پیش کیا گیا ہے طفیل صاحب نے ازراہ کرم اس مجلس کے انعقاد سے غالب کے لئے اپنی ”پیشکش“ کے فیضان میں ہمیں بھی شریک فرمایا ہے۔ جس کے لئے میرا اظہار تشکر رسمی نہیں بلکہ ہم سب کے دلی احساسات کی ترجمانی ہے۔

طفیل صاحب نے مجھے اس محفل کی صدارت کی دعوت کچھ اس طریق سے دی کہ مجھے اس بائیس میں اپنے استحقاق اور موزونیت پر سوچنے کا موقع ہی نہیں دیا۔ غالب کی یاد میں اس تقریب سے غالب احساس یہ ہوا کہ اُس کی صدارت سے انکار ایک سعادت سے محرومی ہوگی۔ اردو زبان اور اردو ادب کے وابستگان کے لئے غالب کے حضور میں خراج عقیدت کی ادائیگی خالصتاً غالب کا حق ہے۔ جو امتدادِ زمانہ کے باعث کم نہیں ہوگا۔ بلکہ اردو ادب کی تدریج ترقی اور عروج کے ساتھ اُسی تناسب سے بڑھتی ہوئی مقدار میں ادا ہوتا رہے گا۔

اپنی مربیانہ دعوت کے ساتھ طفیل صاحب نے مجھے غالب نمبر کی ایک جلد محنت فرمائی میں اس کی ضخامت اور حسین سرورق سے متاثر ضرور ہوا ہوں لیکن مرعوب نہیں۔ اس لئے کہ میں نقوش کے اس توہیت کے کئی ایک خصوصی نمبروں سے مانوس ہو چکا ہوں۔ گذشتہ چند مہینوں میں نقوش نے یکے بعد دیگرے خطوط نمبر، افسانہ نمبر اور اب غالب نمبر نکال کر قبول

طلوع

غالب شناسوں سے 'غالب کی روح نے چلا چلا کے کہا۔ کم از کم آپ تو میرے اشعار غلط نہ پڑھیں، مگر غلیٹ کے زعم میں کسی نے بات نہ سنی۔ یوں فریاد فضاؤں میں ڈولتی رہی۔
غالب نے اپنی زندگی میں ایک شعر پر اتنا داویلا کیا تھا کہ اپنے تئیں کہا — "اگر یہ مطلع میرا ہو تو مجھ پر ہزار لعنت!"

اس کے بعد یہاں تک ظلم ہوا کہ یاروں نے غالب کے نام پر خود عزلیں کہہ ڈالیں۔
(جیسے عبدالباری اسی) غالب کی روح کیا کیا نہ تلکائی ہوگی۔

غالب نے اپنے شاعریں سے بھی التجا کی کہ میرے جو اشعار کچھ کا کچھ لکھ کر مہمل بنا دیے گئے ہیں۔ انہیں بامعنی بنانے کے لیے اپنی اپنی لیاقت نہ چھانٹیں، مگر شنوائی نہ ہوئی۔

جب غالب کا تڑپنا قدرت سے دیکھا نہ گیا تو اس نے یہ انتقام کر دیا کہ غالب کی جو مایوس رادھر اُدھر ہو گئی تھی اُسے سب پر ظاہر کر دیا۔ شعر آئینہ ہو گئے۔

اب اس آئینے میں اہل علم کے چہرے فنی ہیں، اور غالب ہے کہ اُس کی ہنسی ہی نہیں رُک رہی۔

خطرہ شادی مرگ کا ہے۔ "غالب کے لیے بھی!" اور اُن کے لیے بھی جو غالب شناس ہیں۔

(محمد طفیل)

$$(d \cdot 0)$$

زندگی آمیز اور زندگی آموز ادب کا نمائندہ

نقوش

غالب نمبر (حصہ دوم)
صح

(نور یافتہ بیاض غالب، بخط غالب)

۱۱۳
اکتوبر ۱۹۶۹ء

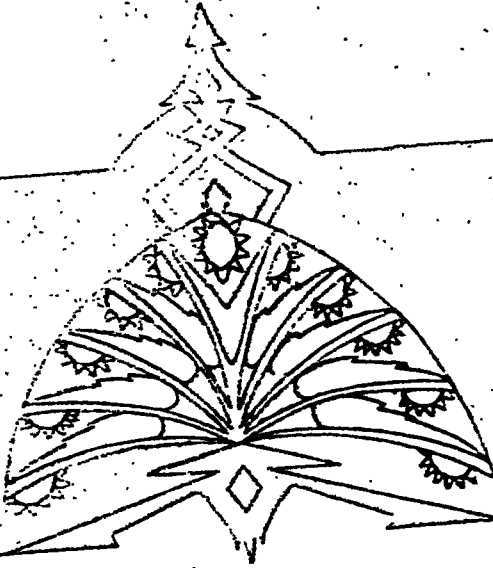
مدیر
محمد طفیل

ادارہ فروغ اردو ○ لاہور

قیمت موجودہ شمارہ ۳۰ روپے

Nugosh :- Ghalib Number
Vol. 2

Ed. by
Mohammad Tufail

غالب نمبر

